

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

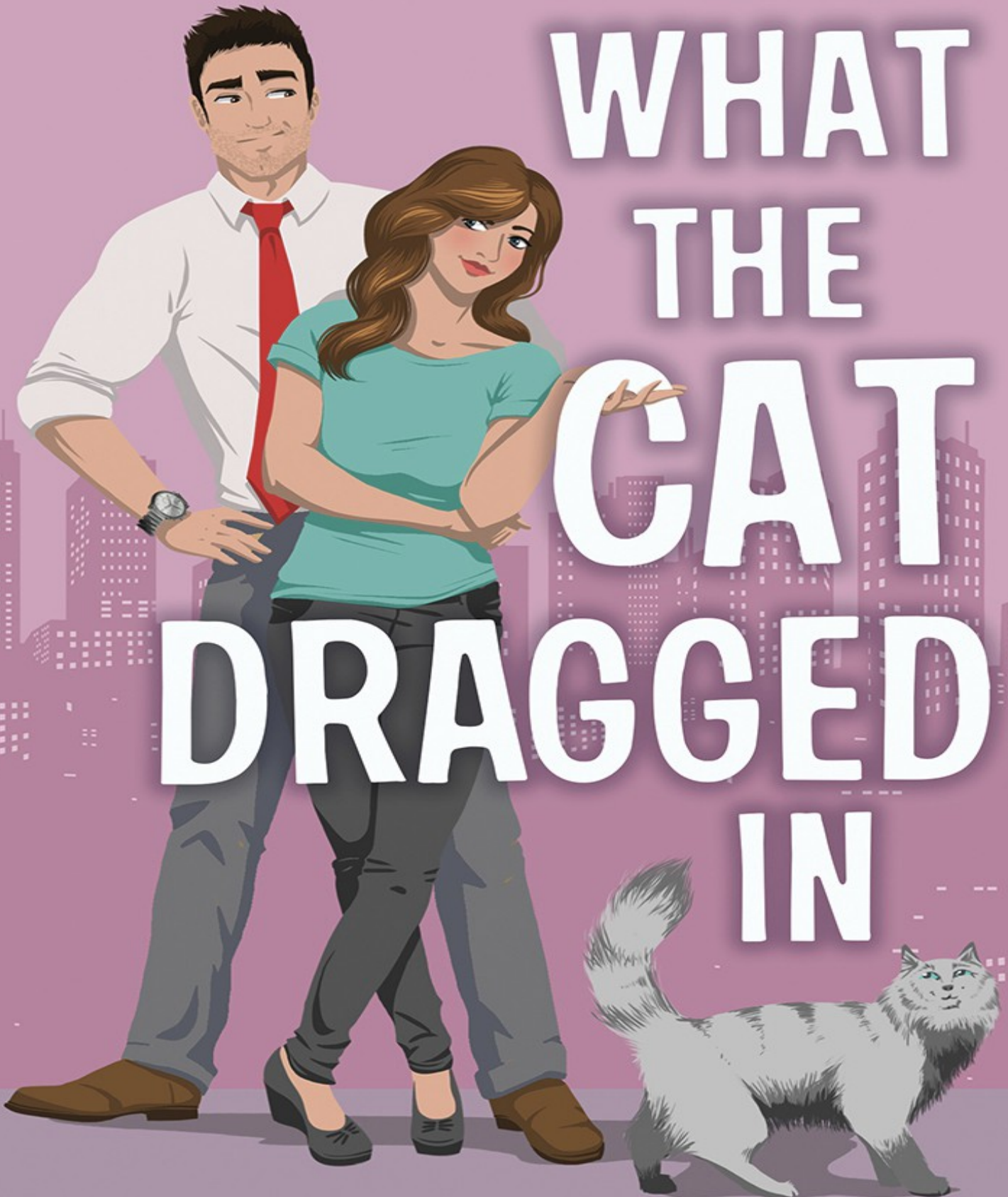
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"MCMURRAY'S LOVE SCENES ARE CRACKLING!"

— *Entertainment Weekly*

WHAT THE CAT DRAGGED IN

Kate McMurray

Kate McMurray tarafından da

Whitman Sokağı Kedi Kafe Serisi

Kediler ve Köpekler Gibi

Kedinin Sürüklediği

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Sonsöz](#)

[*Kediler ve Köpekler Gibi'den alıntı*](#)

[Bölüm 1 Yazar](#)

[Hakkında Arka](#)

[Kapak](#)

Bölüm 1

Paige iki dakika önce dinlemeyi bırakmış, onun yerine önündeki yeşil köri kasesine odaklanmayı tercih etmişti. Mükemmeldi, hafif baharatlı ve zengin hindistan cevizi aromalıydı ve tüm kaseyi alıp içmek istedi ama bunun yerine, randevusu bir şeylerden bahsederken zarif yudumlar aldı. Paige çıkış yaptığıında, geçen hafta sonu BAM'da izlediği bir gruptan bahsediyordu.

Buna bir son vermeliydi. Yemekler güzeldi ama bu ay üçüncü kez hiç ortak noktası olmayan bir adamla randevuya çıkıyordu. Bu adam yirmi sekiz yaşındaydı, tutkusu olan buluntu nesnelerle avangart heykeller yapmak için tatmin edici olmayan bir ofis işi yapıyordu, ancak bundan hiç para kazanmamıştı ve iki oda arkadaşıyla birlikte bir dondurmacının üzerindeki bir dairede yaşıyordu. Öyle bir "Kahrolsun Erkek" tavrı vardı ki Paige bir zamanlar bir banka için çalıştığını itiraf etmekten korkuyordu.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu. Adı Trevor'dı ve yaşına rağmen tıpkı Paige'in babası gibi Tom Selleck bıyığı vardı. Hiçbir zaman sakal hayranı olmayan Paige, Brooklyn'de kendi yaşındaki erkeklerin yüzde 75'i sakallı olduğu için sakaldan vazgeçmişti ama bıyık?

İç çekti. "Whitman Street Cat Café'de etkinlik yöneticisiyim." "Oh, bu harika! Oradan birkaç kez geçmiştim ama hiç içeri girdi. Taşlaşmış İnek Kafatası'nın hemen bir blok ötesinde." "Şimdi ne var?"

"Burası bir punk bar. Cuma ve cumartesi günleri canlı müzik var. Bir ara benimle gelip kontrol etmelisin. Cuma günleri indie gecesi, punk grupları için bir tür açık mikrofon gecesi, ama bazen gerçekten harika keşfedilmemiş gruplar da görebiliyorsun."

Keşfedilmemiş punk grupları kulağa çok fazla gürültü gibi geliyordu. Paige on yıl önce bu tür şeylere bayılırdı ama otuzuncu yaş gününe yaklaşıyordu. Hayatının bu noktasında, iyi bir kokteyli ve dostça bir arkadaşlığı canlı müziğe tercih ediyordu. Whitman Caddesi'ndeki barlar arasında, Cat Café'nin hemen aşağısındaki martini barı Pop'u tercih ediyordu; burada sesini yükseltmeden arkadaşlarıyla sohbet edebileceği kadar düşük bir seviyede müzik çalıyorlardı. "Whitman Caddesi'nde başka hangi barları seviyorsun?" diye sordu.

"Şu Alman mekanı var, Lautemusik. Oraya *biergarten* demekte tereddüt ediyorum çünkü gerçek bir bahçe unsuru yok. Dışarıda bir oturma alanı bile yok."

Paige Almancasını doğru hatırlıyorsa, mekanın adının tam anlamıyla "yüksek sesli müzik" olduğunu göz önünde bulundurarak, Trevor ile bu konuda aynı fikirde olmayacaklarından şüphelendi ve "Peki ya Pop?" diye sordu.

"Orası mı? Çok sıkıcı. Canlı müzik dinlemeyi tercih ederim. Geçen hafta Washington'daki Way Station'da harika bir grup dinledim. Hani şu inek barı var ya? Cumartesi günleri canlı müzik var ve ayda bir kez bu alt-rock grubu çalıyor ve harikalar. İsimleri..."

Paige, Trevor'ın anlattıklarının geri kalanını yarım yamalak dinlerken yemeğine odaklandı. Müziği seviyordu ama Trevor'ın canlı dinleme tutkusunu paylaşmıyordu. Birkaç kez konuyu değiştirmeye çalıştı ama Trevor garsona hesap için işaret etmesiyle "Dutch'a gitsek olur mu?" diye sorması arasında geçen süreyi "punk bluegrass" diye adlandırdığı bir müzik grubu hakkında konuşarak geçirdi. En son gittiği konserin Barclays Center'da olduğunu söylediğinde Trevor, "nasıl ayak basabildin ki? Çok ana akım bir yer" ve

Paige bir daha asla görüşemeyeceklerini biliyordu. Trevor ne zaman bir şeyi sıkıcı ya da ana akım olarak küçümsese, Paige *kendisinin de* sıkıcı ve ana akım olduğunu fark ediyordu. Onun için sorun yoktu ama Trevor'ın olmadığı açıktı.

Her biri hesabın yarısını ödedikten sonra dışarı çıktılar. "Benim evim buradan birkaç blok ötede, eğer istersen..." Trevor göz kırparak söyledi.

"Eve gitmem lazım. Yarın Kedi Kafe'yi açıyorum. Ama bu eğlenceliydi."

Yaya olarak eve doğru yola koyulmadan önce onun gidişinin bir köşede kaybolmasını bekledi. Her kötü randevudan sonra bunu söylese de, eve dönüş yolu boyunca kendi kendine bir süreliğine randevularla işinin bittiğini söyledi. Arkadaşlarıyla prensiyle tanışmadan önce birkaç kurbağa öpmesi gerektiği konusunda şakalaşıyordu ama New York son zamanlarda hep kurbağa gibi görünüyordu. Belki de en azından bir süreliğine ara vermenin zamanı gelmişti. Paige'in arkadaşı Lauren ona birkaç kez, aramayı bıraktığında aşkın onu bulacağını söylemişti, ki Lauren'ın başına gelen de temelde buydu, yani bunda doğruluk payı olabilirdi.

Ama Paige de bekâr olmaktan bıkmıştı. Bu şehirde uyumlu olabileceği bekâr bir erkek mutlaka vardı. Onu bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

* * *

Yüksek güçlü bir kurumsal hukuk firmasında işe girmek sanıldığı kadar kolay değildi.

Saat sekizde, Bay Provost'un yardımcısı bir yığın dosyayı Josh'un ofisine taşıdı. Josh dışarıya baktı. En azından bir ofisi vardı. İkinci ve üçüncü sınıfları arasındaki yaz Davis, Cash ve Lee'de tamamladığı staj, hukuk fakültesinden mezun olup baroyu geçtikten sonra iyi bir maaşla iyi bir iş teklifi almasını sağlamıştı, ki bunu geçen yaz yapmıştı. Josh bu konuda kesinlikle şikâyetçi olamazdı; maaşı şu anda banka hesabına epeyce katkı sağlıyordu. Ne yazık ki,

0

hiç harcamadı çünkü uyanık olduğu her saati bu masada geçiriyordu.

"Bay Provost, Perşembe günü saat 10'da mahkemede olması gerekmeden önce Donaldson'ın ifadelerinin bir özetini istiyor."

"Evet, sorun değil. Bunu Appleton davası ve O'Dwyer evrakları arasına sıkıştırırım."

Paralegal yüzünü buruşturdu ve ofisten ayrıldı.

Josh içini çekti ve pencereden dışarı baktı. Ofisi Rockefeller Center'ın yaklaşık üç blok güneyindeki Altıncı Cadde'ye bakıyordu. Caddede bir aşağı bir yukarı yürüyen turist gruplarını, caddenin karşısındaki bodega'ların, hediyelik eşya dükkanlarının, giyim mağazalarının ve ayaküstü yemek yenen yerlerin tabelalarındaki ışıkları görebiliyordu. O gün üzerinde çalıştığı şeye o kadar dalmıştı ki güneşin battığını fark etmemişti.

New York'ta çok sayıda avukat vardı ama aynı zamanda çok sayıda eski avukat da vardı ve Josh bunun nedenini anlamaya başlamıştı.

Nihayet gece yarısına yakın bir saatte ofisten çıktığında, şirketin araba servisi hesabından yararlanarak eve gitti. Dairesi Brooklyn şehir merkezindeki yüksek bir binadaydı ve şehre taşındıktan yaklaşık bir hafta sonra DCL'de işe başladığı için, neredeyse altı aydır orada yaşamasına rağmen daireyi dekore etmeye ya da daha doğrusu döşemeye henüz vakit bulamamıştı. Yatak, eski kanepe ve mutfak eşyaları Georgetown'daki dairesinden gelmişti ama kitaplarının çoğu hâlâ kutulardaydı, buzdolabı enerji içecekleri ve son kullanma tarihi geçmiş bir şişe süt dışında boştu ve kurmayı düşündüğü masa hâlâ uzun, ince bir kutunun içinde monte edilmeyi bekliyordu.

Binaya girerken kapıcı Bill'e merhaba demek için durdu. Bu binayı seçmişti çünkü Whitman Caddesi'nin sekiz blok aşağısında, kız kardeşinin çalıştığı ve üst katında bir dairesi olan Cat Café'nin hemen yanındaydı. Kira kontratını imzaladığında, aşağıya inip

hafta sonları merhaba demek ve takılmak için oraya giderdi. Artık hafta sonlarını çoğunlukla uyuyarak ya da çalışarak geçiriyordu.

Bir şeyler vermek zorundaydı. Josh çok yorgundu.

Dişlerini fırçalarken boş boş Megan'ı ve onun şu anda neler yapıyor olabileceğini düşündü. Chicago'daki yeni şirketinde de aynı şekilde meşgul müydü? Onu her düşündüğünde hâlâ göğsünde bir sızı hissetmesine rağmen, belki de ayrılmaları iyi olmuştu. Böyle bir programla çalışırsa onu zaten hiç göremeyecekti.

Donaldson'ın ifadesinin özetini bitirdi ve ertesi sabah Greg Provost'a götürdü. Provost biraz yılan gibiydi ama firmanın ortaklarından biriydi, saygın bir avukattı ve Josh'un patronuydu. Zamanının çoğunu firmanın kurumsal müşterilerini dolandırıcılık ve diğer mali suçlarla ilgili suçlamalara karşı savunarak geçiriyordu. Josh son on iki saatin büyük bir bölümünü ifadeleri okuyarak geçirdiği için, bu davadaki dolandırıcılık suçlamasının saçmalık olduğu sonucuna vardığından emindi. Bu yüzden özeti teslim etti ve Provost boş bir sandalyeyi işaret ederek "Oturun" dediğinde tekrar gitmeye hazırlanıyordu.

Provost'un hukuk bürosunun bulunduğu gösterişli binanın elli dördüncü katında bir köşe ofisi vardı. Pahalı takım elbiseler giyiyor ve makul saatlerde çalışıyordu ve Josh'un kendine, bu yere gelebilmek için şimdi bedelini ödemesi gerektiğini hatırlatması gerekiyordu. Derin bir nefes aldı ve Provost'un konuşmasını bekledi. Provost bir araya getirdiklerinin bir değerlendirmesini istedi, Josh da ona işin özünü anlattı.

Provost gülümsedi. "İyi iş çıkardınız. Bir önsezim vardı ama geri kalan kanıtların bunu doğrulamasına sevindim. Umarım bu olay mahkeme dışında kalır." Provost Josh'un özetini bir kenara koydu. "Bunu oldukça çabuk halletmişsin. Bunu Allison'a daha dün gece verdim."

"Geç saatlere kadar çalıştım."

"Ve bunu takdir ediyorum. Çok umut vaat ediyorsunuz Bay Harlow. Appleton davasında size biraz daha yardım etmek istiyorum. Başka bir avukat ve birkaç yardımcı avukat alalım. Bunun yardımı olur mu?"

"Evet, efendim. Bu çok yardımcı olur."

"Harika. Umarım bu, firmanın diğer girişimlerinden biri için zaman kazandırır."

Oh, harika. Josh tam da boş zamanın tadını çıkaracakken, Provost onu başka bir şeyin içine çekecekti. Şikâyet etmeye hakkı olmadığını biliyordu; hukuk fakültesi sınıfının özel Facebook grubunda olup bitenlere bakılırsa, sınıf arkadaşlarının hepsi şu anda aynı şeyi yaşıyordu. Bu onun bedelini ödemesi ve bunun için cömertçe ödüllendirilmesiydi. Ama aynı zamanda... uykuyu özlemişti. Roman okumayı, çöp televizyon izlemeyi ve evde pişmiş yemekler yemeyi. Parkta koşmayı, randevulara gitmeyi ve evinin duvarlarında sanat eserleri olmasını özlemişti.

"Pekala," dedi.

"Davis, Cash ve Lee olarak topluma geri vermenin her çalışanın bir parçası olması gereken bir şey olduğuna inanıyoruz. Bu nedenle tüm çalışanlarımızdan gönüllü olarak bir şeyler yapmalarını istiyoruz."

Doğru, tabii ki. Josh iş için görüşmeye gittiğinde birisi ona bundan bahsetmişti. Ortaklar her üç ayda bir belirli sayıda saat gönüllü çalışmak zorundaydı. Ortakların çoğu sadece iyi amaçlar için para bağışlıyordu, bu da ayrıntılı bir denklemlerle gönüllü saatlere çevrilebiliyordu. Josh oyun gibi görünmek için başını salladı.

"Ne için gönüllü olacağınız konusunda seçici değilim, ancak bazı öneriler isterseniz asistanım Jane'in geçmişte çalıştığımız kuruluşların bir listesi var. Sadece uzun vadeli bir proje olmasını ve yılda bir kez gerçekleşen bir hayır etkinliği olmamasını istiyorum."

"Sorun değil. Kız kardeşim birçok hayvan barınağında çalışıyor. Muhtemelen bazı iyi gönüllü fırsatları biliyordur."

Kız kardeşi Lauren'in Brooklyn'deki yerel hayvan barınaklarıyla birçok iş yapan bir kedi kafesi işlettiğı doğru olsa da, Josh ne dediğinin farkına varmadan kelimeler ağzından çıkmıştı. Bu en az direnç gösteren yoldu - Lauren'a sorarsa, kolayca bir proje bulabilir ve araştırmak için çok fazla zaman harcamak zorunda kalmazdı.

"Harika!" dedi Provost. "Jane'in için bir formu var."

Josh on beş dakika sonra gönüllü olarak çalıştığı saatlerin kaydedildiğı bir formla kendi ofisine geri döndü. Formu masasındaki kâğıt yığınınına ekledi ve tüm hukuk firmalarının bu kadar çok ağacı öldürüp öldürmediğini merak etti.

Bölüm 2

Paige, Whitman Street Cat Café'nin aylık kitap kulübü toplantısından sonra masaları silerken zilin çaldığını duydu. İrkilerek temizlik bezini yere düşürdü ve almak için eğildiğinde, ön tarafta temizlik yapan arkadaşı ve patronu Lauren'in kapıdaki kişiyi içeri almak için zile bastığını duydu. Paige bezi bir kenara bıraktı ve araştırmak için kedi odasından çıktı.

Mitch içeri girdi. Mitch, Lauren'in yabani kedileri yakalayıp kısırlaştıran bir organizasyonu yöneten eski bir arkadaşıydı.

"Merhaba, geciktiğim için özür dilerim," dedi Lauren'a ve Paige'e doğru utangaç bir baş hareketiyle selam verdi. Paige varsayımında bulunmayı sevmezdi ama Mitch'in ona aşık olduğundan oldukça emindi. Yeterince iyi bir adamdı ama Paige'den on beş yaş büyüktü ve onun tipi değildi.

"Sorun değil, Paige ve ben de kitap kulübünden sonra temizlik yapıyorduk. Benim için el ilanları var mı?"

"Evet." Mitch orta boy bir kutuyu tezgâha en yakın masaya taşıdı ve yere koydu. Sıra sıra broşürleri göstermek için açtı. "Bir arkadaşım mahallemde bir fotokopi dükkânı açtı. Bunları ücretsiz olarak renkli basmama izin verdi."

Lauren bir tane çıkardı ve bir baktı. "Vay canına, bunlar çok güzel."

Kedili kafe müdürü Sadie masanın üzerine zıpladı ve kokladı. Mitch ara sıra içinde kedi ya da kedi yavrusu olan kutular getirirdi ve Sadie'nin bu kutuya şüpheyiyle yaklaştığı belliydi.

Lauren, "Her şeyin sizin tarafınızdan denetlenmesi gerekmiyor," dedi.

Sadie cevap olarak miyavladı.

Paige yanımıza geldi. "Bunlar bir sonraki kurtarma gecesi için mi?"

"Evet," dedi Mitch. "Belediye başkanının ofisinden Brooklyn'in bazı mahallelerinde kedi nüfusunda bir patlama olduğunu duyduk, bu yüzden bu etkinlikleri daha sık düzenlemeye çalışıyoruz. Broşürü şimdilik ayda bir yerine iki haftada bir toplanacağımızı gösterecek şekilde güncelledim. Bir sonraki toplantımız önümüzdeki Perşembe günü. Gelmelisiniz."

Mitch'in onu her gördüğünde yaptığı boş bir davetti bu, ama Paige bugünlerde evet demek istiyordu. Cat Café'nin etkinlik müdürü olarak, bölgedeki tüm hayvan kurtarma kuruluşlarını tanımaya özen gösteriyordu, çünkü birçoğu kedilerin sonsuza dek ev bulmalarına yardımcı olmak için Café ile birlikte çalışıyordu. Paige periyodik olarak Park Slope'taki öldürmeyen bir barınakta gönüllü çalışıyordu ama henüz Mitch'in grubuyla bir vardiya yapmamıştı. Gelecek Perşembe boştu - boş zamanlarını geleceği olmayan erkeklerle çıkararak doldurmaya çalışmaktan kesinlikle bıkmıştı - belki de zamanı gelmişti.

Paige, "Eğer gelecek hafta yardım etmeye karar verirsem," dedi, "tam olarak ne olacak? Çünkü vahşi bir kedinin gözlerimi tırmalaması konusunda biraz endişeliyim."

Mitch, Paige'in beklediği gibi gülmek yerine ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bu kediler tehlikeli olabilir. Bazıları saldırgan olmaktan çok ürkektir ama bazıları da ısıırır. Tüm gönüllüler iki ya da üç kişilik gruplar halinde çalışıyor ve mümkünse uzun kollu ve pantolonlu, kalın giysiler giymelerini öneriyoruz. Yaz mevsiminde olduğumuzu biliyorum ama üzülmeğe tedbirli olmak daha iyidir. Eldiven temin ediyoruz ve işe başlamadan önce kedileri güvenli bir şekilde nasıl yakalayacağımız konusunda bir atölye çalışması yapacağız. Genelde birkaç saat orada oluruz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet, bu makul görünüyor." Yine de biraz ürkütücüydü. Kafedeki kediler yeterince sinirlendiklerinde saldırganlaşabiliyorlardı ve hepsi de uysal, evcil kedilerdi. Paige yabani olanlardan biraz korkuyordu.

"Harika. Brooklyn Müzesi'nin önünde buluşacağız, Botanik Bahçesi tarafında. Müdavimler genellikle metro girişinin yakınında toplanırlar. Sen de

biliyor musun?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor. Gelecek hafta gelmeye çalışacağım. Gelmek istiyordum ama programım çakışıyor." Paige "ne yapabilirsin ki" dercesine omuz silkti.

"Sen de gelmelisin Lauren," dedi Mitch.

"Ne yazık ki önümüzdeki hafta değil. Caleb'in arka arkaya birkaç gün izni var, o yüzden küçük bir tatile çıkıyoruz. Kuzeninin şehir dışında bir yeri var. Köpeği de yanımıza alıp ormanda huzur ve sessizliğin tadını çıkaracağız. Bir aydır bunu dört gözle bekliyordum, o yüzden iptal etmeyeceğim. Üzgünüm, Mitch."

"Hey, anladım. Kocanızla kaliteli zaman geçirin." Mitch saatine baktı. "Sadece bunları bırakmak istedim. Kapatmana engel olmak istememiştim. Başından gideceğim. Ama umarım gelecek Perşembe görüşürüz, Paige!"

"Evet, tamam. Orada olacağım."

* * *

Josh, Brooklyn şehir merkezindeki yüksek binasından Lauren'ın evine kolayca yürüyebiliyordu. Akşam yemeği için Brooklyn'e zamanında varabildiği ilk akşam, bir fincan kahve içip kedileri seveceğini düşünerek Lauren'a mesaj atmış, Lauren da onu yemeğe davet etmişti.

Şimdi Lauren ve Caleb'in dairesinin mutfağındaki küçük masada oturuyordu, aslında sadece iki kişi için yeterli olan bir masaya üç kişi sıkışmıştı.

Lauren'ın kocası Caleb herkes için şarap doldururken, "Hukuk firmasının seni henüz öldürmediğini görmek güzel," dedi.

"Bu yakın bir şey," dedi Josh. "Evimi hâlâ dekore etmedim. Spor yapmayı özledim. Roman okumayı ve boktan televizyon izlemeyi özledim. Seksi özledim. Ve ev yemekleri için sana minnettarım, çünkü paket servisle yaşıyordum ve plastik bir kap yerine tabakta bir şeyler yemek güzel." Tabağını inceledi. Güzelce kızartılmış bir biftek

bir kaşık pirinç pilavı ve sarımsaklı sebze karışımı. "Böyle yemek yapabildiğini bilmiyordum Lauren."

"Caleb yardım etti. Yardım etti derken, çoğunu o yaptı demek istiyorum."

Caleb, "Düğün hediyelerimizden biri Lauren'in arkadaşlarından birinin tanıdığı bir şeften yemek pişirme dersleri almak için bir sertifikaydı," dedi. "Lauren meşguldü, bu yüzden dersleri ben aldım."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor." Josh bir parça biftek kesti. Dilinin üzerinde eridi. "Dostum, bu iyi. O derslere iyi para harcamışsın."

Caleb kıkırdadı. "Pirinci Lauren pişirdi."

"Suyu kaynattım," dedi Lauren.

"Çok iyi yaptın tatlım," dedi Caleb, kolunu ovmak için uzanarak. "Annemden daha iyi," dedi Josh.

Lauren gözlerini devirdi. "Bu pek bir şey ifade etmiyor." Caleb'a, "Sen burada hâlâ yenisin. Annem iyi bir aşçı değildir."

"Son ziyaretimizde yaptığı tavuk çok güzeldi," dedi Caleb. "O burada değil," dedi Josh. "İyi davranmak zorunda değilsin."

"Ayrıca, bu tamamen bir mağazadan geldi," dedi Lauren.

"Ah, bu ." Josh birkaç lokma daha yedi ve şöyle dedi: "Her neyse. İşler nasıl?"

"Güzel. Kafenin sahibi Diane, kendi pasta şefimizi işe alma planıma hala direniyor ve bunu yapmak için sağlık departmanıylay görüşmemiz gereken bazı saçmalıklar var, ama sanırım doğru kişiyi bulursam, onları işe almak zorunda kalacak."

Josh, "Hamur işlerime kedi tüyü karışmasından ne kadar hoşlansam da, bu konuda dikkatli olmanız gerekiyor gibi görünüyor," dedi.

"Evet, evet. Çok dikkatliyimdir."

"Sağlık departmanında neler oluyor?"

Lauren iç çekti. "New York'un hayvanlar ve yemek servisi konusunda bir dizi kuralı var. Mahalledeki binaları satın alan şu sümüklü emlakçı adam geçen yıl bizi ispiyonlayarak kapatmaya çalıştı.

dışarı için ve sağlık Departman. Biz vardı içinde
uygunluk, Yani hiçbir şey olmadı." Gözlerini kısmıştı.

"Bana avukatlık mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Hey, sadece merak ettim. Tüm yiyeceklerinizi dışarıdan getirmiyor musunuz? Bir pasta şefi işe almak sizi uyumluluktan çıkarır mı?"

"Hayır. Kedi Kafe'de bazı şeyleri yeniden düzenlersek olmaz. Bunu yapmanın bir yolu var."

"Uh-huh."

"Bu arada bizim kendi avukatımız var."

"Tamam, tamam."

Lauren'ın telefonunda bir alarm çaldı. ", Paige'i aramalıyım." "Paige mi?" Josh sordu.

Lauren telefonu kulağına götürürken Caleb açıkladı: "Lauren'ın arkadaşı. Bu gece bir randevusu olmalı. Paige'in kaçması gerekirse diye sahte bir acil durum çağrısı bu."

"Huh. Bunu sadece televizyonda yaptıklarını sanıyordum."

"Paige'in muhakeme yeteneği pek iyi değil. Sadece kendisine uygun olmayan erkeklerle mi çıkıyor yoksa erkeklerin internetteki flört profillerini doldururken pek de dürüst olmadıklarını henüz tam olarak öğrenemedi mi bilmiyorum. Her iki durumda da, bir sürü kötü randevuya çıkıyor."

"Yikes."

"Beni yanlış anlamayın, Paige harika biri. Tanışabileceğiniz en tatlı, en iyi insanlardan biri. Aslında düğünde Lauren'ın nedimelerinden biriydi."

Josh kaşlarını çattı. Düğünü kaçırmıştı ve bunun için hâlâ üzgündü. New York'ta DCL'de kendisini bekleyen bir iş olmasına rağmen, Megan'la birlikte taşınırsa ilişkilerini kurtarabileceklerini düşünerek, oradaki büyük hukuk biriyle görüşmek için iki gün önce Chicago'ya uçmuştu. Mülakatta tamamen çuvallamış ve işi alamamış olmasının yanı sıra, Orta Batı'da büyük bir fırtına çıkmış ve bir sürü uçuşu durdurmuştu.

düğünden sonraki gün. Böylece kendi kız kardeşinin düğününü kaçırmış ve sonunda ne işi ne de kızı alabilmişti.

Caleb omuz silkti. "Zeki ve çoğu zaman birlikte. Sadece iş aşk hayatına geldiğinde değil."

Lauren telefonunu masanın üzerine koydu. "Sahte acil duruma gerek yok. Onu ekti."

"Vay canına," dedi Caleb.

Josh güldü, tüm bunlara biraz şaşırmıştı. O ve Lauren her zaman yakın olmuşlardı ama yıllarca farklı şehirlerde yaşadıkları için birbirlerinin arkadaşlarından ya da özel hayatlarından haberdar değillerdi. Bu aynı zamanda hukuk firmasındaki hayattan da oldukça farklıydı, ama ferahlatıcı bir şekilde. İfadeler ve özetler yerine arkadaşların yanlış flört kararları hakkında konuşmak güzeldi. "Her neyse, pasta şefinden mi bahsediyordun?"

Lauren elini salladı. "Bunların hepsi sıkıcı iş konuları. Önemli şeyler değil. İş nasıl gidiyor?"

Josh iş hakkında konuşmaktansa yabancılar hakkında dedikodu yapmayı tercih ederdi ama "Oldukça ilginç. Keşke her şeyi halletmek için mesaiden sonra ofiste tıkılıp kalmasaydım. Öte yandan, az önce büyük bir öğrenci kredisi ödemesi yaptım. Bu da iyi bir şey."

"Oof," dedi Lauren.

"Ama aslında bana yardımcı olabileceğiniz bir konu var. Patronum tüm çalışanları bir tür gönüllü iş yapmaya çağırıyor, çünkü DCL topluma geri dönüyor." Josh biraz alaycı bir ifade kullandı ve bu da Lauren'ın kıkırdamasına neden oldu. "Pek çok hayvan kurtarma kuruluşuyla çalışıyorsun, değil mi? Aklına herhangi bir fırsat geliyor mu?"

Lauren başıyla onayladı. "Arkadaşım Mitch vahşi kedileri yakalayan, kısırlaştıran ve geri bırakan bir organizasyon yürütüyor. Önümüzdeki Perşembe günü bir etkinlik düzenliyor. Dün Café'ye broşürler bıraktı. Detayları sana e-posta ile gönderebilirim."

"Bu tehlikeli değil mi?"

"Olabilir ama herkesi işe koymadan önce eğitiyor."

"Hiç yaptın mı?" Lauren başını salladı.

Caleb, "Boston'da yaşarken birkaç kez böyle etkinlikler yapmıştım," dedi. "Bunun büyük bir kısmı tuzaklar kurmak ve kedilerin tuzaklara düşmesini beklemekten ibaret."

"Kulağa o kadar da zor gelmiyor."

"Ben de onları kısırlaştıran ve anesteziiden çıktıklarında onlarla ilgilenmek zorunda olan veterinerlerden biriyim. Yani senin işin kolay."

Caleb'in sesi hafifti ama Josh onun ne demek istediğini anladı. "Yeterince adil."

"Yabani kediler genellikle çok sert ısırılmazlar," dedi Lauren gözleri parlayarak.

"Teşekkürler."

Bölüm 3

Mitch, "Bunlar sevimli, tatlı, sıradan ev kedileri gibi görünebilir, ancak onlar küçük katillerdir" dedi. Brooklyn Müzesi'nin arkasındaki otoparkta bulunan Özgürlük Heykeli replikasının yanında yaklaşık on beş kişilik bir kalabalığın önünde durdu. Burada yabani bir koloninin yaşadığını zaten açıklamıştı. Gündüzleri saklanıyorlar ama geceleri avlanmak için dışarı çıkıyorlardı, işte bu yüzden Paige şimdi burada, akşam giderek soğuk ve karanlık olurken kot pantolon ve kapüşonlu bir tişörtle duruyordu.

Mitch, üzerinde kapısı olan bir kafese benzeyen bir tuzağı havaya kaldırdı. "Sizi ikişer kişilik takımlara ayıracağım ve göreviniz kedileri tuzaklara çekmek olacak. Sonra da tuzakları minibüse taşıyacaksınız. Nina burada el sallama Nina- her kediye taramak için kullanacağı küçük bir tarayıcısı var. Kısırlaştırdıklarımızın omuzlarının arasına bir mikroçip yerleştirdik. Eğer kedi zaten kısırlaştırılmışsa, gecenin sonunda onu bırakacağız. Geri kalanları minibüse yükleyip Whitman Caddesi Veteriner Kliniği'ne götüreceğiz ve iyileştikten sonra Nina ve ben onları geri getireceğiz."

"Tabii, evet, sadece vahşi kedileri tuzaklara çekin," dedi sakallı ve fanila giymiş bir adam. "Sorun değil."

Mitch güldü, belli ki iğnelemeden etkilenmemişti. "Çoğunlukla tuzakları kapıları açık bir şekilde dışarı koyarız ve bir kedinin içeri girmesini bekleriz. Biri girdiğinde kapıyı kapatıp kilitleriz. Kedileri lezzetli ödülleriyle içeri çekebilirsiniz. Minibüsün arkasında yığılı kedi maması kutuları var. Balıklı olanları tavsiye ederim,

Onlar daha kokuşmuş. Hatta onları oradaki çalılıklardan çekmek için küçük bir yiyecek izi bile bırakabilirsiniz. Bir kedi ilgileniyor gibi görünse de içeri girmezse, üstüne bir havlu atın. Karanlık ve gizli görünüyorsa, kediler kendilerini daha güvende hisseder. Minibüsün arkasında da havlu var."

Herkes başını salladı.

"Sakın," dedi Mitch, "bu adamlardan herhangi birini ellerinizle yakalamaya çalışmayın. Isırıklar ve sadece kuduz değil, başka tür enfeksiyonlara da yakalanabilirsiniz. Vücutlarınızı kullanarak onları tuzaklara doğru yönlendirmeye çalışabilirsiniz ama çoğunlukla tuzakları kurup bekleyeceğiz." Tekrar minibüse doğru baktı. "Birkaç yeni tuzak aldık ve bazılarının yaylı kapıları var, böylece kediler bir pedala bastığında kapı kapanacak ve hapsedecek. Bu durumda güvenli bir mesafede durup gözünüzü dört açabilirsiniz."

"Zaten bir sürü kedi yakaladığınız aynı noktaya gelerek zaman kaybetmiyor muyuz?" diye sordu Afro bir kadın.

"Güzel soru ama hayır. Koloniye her zaman yeni kediler katılıyor ve burası Brooklyn'deki en büyük koloni. Nüfusu kontrol etmenin tek yolu, mümkün olduğunca çok sayıda kediye kısırlaştırmak. Bazıları başıboş, kaçmış ya da terk edilmiş kediler olabilir. Ancak evcil kediler de ellerinde tuzak olan yabancılardan korktukları için bunu bilmenin bir yolu yok, bu nedenle aksi kanıtlanana kadar tüm kedilerin yabani olduğunu varsayalım."

Paige'in yanında duran adam "Kendimi neyin içine soktum ben?" dedi.

Ona şöyle bir baktı. Yakışıklı bir adamdı. Koyu kahverengi saçlar, güçlü bir çene hattı, burnunun üzerinde bir tutam çil. Otuz yaşlarında gibi görünüyordu. Ortalama bir yapısı vardı, biraz zayıftı.

"Sanırım on dört kişisiniz." Mitch her bir kişiyi işaret etti ve sayarken sessizce dudaklarını oynattı. "Evet, on dört. Herkes bir eş bulsun."

Paige sevimli adama döndü. "Hey, ortak olmak ister misin?"

Döndü ve ona bir göz attı. "Evet, tabii. Ben Josh."

"Ben Paige. Ve... garip bir şekilde tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?" Çünkü bu biraz esrarengizdi. Paige bu adamın yüzünü daha önce gördüğünden neredeyse emindi, ama bir anlam veremiyordu.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Sadece bir aydır New York'ta yaşıyorum ve çılgın saatler boyunca çalışıyorum. Ama sanırım o yüzlerden birine sahibim. Beni bir yerden tanıyıp tanımadığını soran ilk yabancı sen değilsin."

"Herkes gelip minibüsten malzeme alsın!" dedi Mitch. "Herkes için eldivenim de var. Umarım bu sizi ısırılmaktan korur."

"Bunun için hazır mısın?" Josh sordu.

"Pek sayılmaz. Hâlâ bu kedilerden birinin gözlerimi oyacağına ikna olmuş durumdayım."

Josh kıkırdadı. "Seni güvende tutmaya çalışacağım."

Mitch her çifte iki tuzak verdi; bunlar şaşırtıcı bir şekilde çok ağır değildi. -İki çift eldiven ve başlangıç için birkaç kutu kedi maması. Josh kendi tuzaklarını kurmaya başlamadan önce Mitch ve birkaç kıdemlinin tuzaklarını kurmalarını izlemeyi önerdi.

Kendi tuzaklarını kurarlarken Josh, "Ben daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Anladığım kadarıyla sen de yapmamışsın."

"Hayır. Ben bir etkinlik planlayıcısıyım. Kedileri falan severim ama bu tür şeyler tamamen yeni. Ama bazen iş yerinde Mitch'le karşılaşıyorum ve bir yıldır beni bunu denemeye ikna etmeye çalışıyor."

"Bu benden daha iyi bir sebep. Buradayım çünkü patronum tüm çalışanlarına gönüllü iş yaptırıyor. Kız kardeşim Mitch'i tanıyor, o yüzden bunu denememi tavsiye etti."

"İlginç. Ne iş yapıyorsunuz?"

"Oh, ben kötü bir şirket avukatıyım. Gönüllü çalışma, kötülüğün bir kısmını hafifletmek içindir."

Paige güldü. "En azından bu konuda açık sözlüsün."

İkisi de tuzaklardan geri çekildi. Daha tecrübeli gönüllülerin izinden giderek tuzakların birkaç metre gerisinde durdular ve

etrafta.

"Şirketler hukuku, ha?"

Josh omuz silkti. "Evet. Dava işinde çalışıyorum."

"Bu *özellikle* kötü bir şey değil mi?" Sonra Paige daha iyi düşündü. "Özür dilerim."

Daha yeni tanıştık ve ben aslında hukuk firmaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Josh güldü. "Sorun değil. Sen yanlış değilsin. Şey, kötü değilsin. Ama firma bazı, pek de iyi olmayan insanları temsil ediyor."

Metalik bir şingirtinin ardından gelen kedi uluması Paige'in avukatlar hakkında yapmak üzere olduğu az pişmiş espriyi yarıda kesti. Muhtemelen en iyisi buydu.

"Sanırım bir tane bulduk," dedi Josh. Kapalı kapana dikkatle yaklaştı.

Paige onun arkasından yürüdü ve tuzağa baktı.

Gerçekten de içeride çok kızgın siyah-beyaz bir kedi vardı. Josh'a doğru tısladı, bu da Josh'un geri sıçramasına ve Paige'e çarpmasına neden oldu. Paige düşmemek için adamın beline sarıldı ve hem adamın vücudunun ne kadar güçlü ve sert olduğunu hem de ne kadar güzel koktuğunu görünce irkildi.

Hoo oğlum.

Boğazını temizledi ve geri çekildi. Ne olduğunu anladığında kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir kedi yakalamışlardı! Paige kapandaki küçük adama daha iyi bakabilmek için dikkatle eğildi. Josh onun yanında duruyordu, vücudunun sıcaklığını hâlâ hissedebileceği kadar yakındı.

"Kızgın kedilerle dolu bir sandığı tek başıma taşıyabileceğimden emin değilim," dedi Josh, tuzağı ölçüp biçerek. "Sanırım sen uzak taraftaki kolu tutarsan, ben de bu tarafı tutarım ve Mitch'e taşırız. Anlaştık mı?"

"değer."

Josh ve Paige onu minibüse taşıırken kedi vahşice mücadele etti, tuzağın etrafında zıpladı ve hırladı. Yürüme mesafesi sadece on metre kaddı ama Paige kapanı düşürüp kediye yaralamaktan çok korkuyordu. Kedinin sakinleşmesini diledi ama kapana sıkıştığı için oldukça kızgındı.

Mitch onlar yaklaşırken gülümsedi, bu da sinir bozucuydu. "Canlı bir tane var, ha?" dedi Mitch.

Paige tuzaktan kurtulduğu için mutluydu. Mitch kapını ondan aldı ve minibüsün zeminine koydu. "Onu buradan aldım. Bu yeni tuzağı al."

Ve böylece Paige ve Josh başka bir tuzak kurdular. Tuzak hazır olduğunda Josh otoparktaki küçük bir adanın oluşturduğu kaldırıma oturdu, Paige de onun yanına oturdu. Kalbi hâlâ biraz çarpıyordu ama Josh'un varlığı güven vericiydi.

Bu adamdan gerçekten hoşlanmıştı. Çekici ve yakışıklıydı. Paige onun saçlarının gözlerinin üzerine düşmesini, güçlü vücudunu ve tuzakları kurmasına yardım ederkenki hareketlerini sevmişti. Sesinde hoş bir ritim vardı. Adam dudaklarını yaladı ve Paige onları öpmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Bu çılgıncaydı, çünkü ilk buluşmalarında asla böyle bir şey yapmazdı ve daha çıkmamışlardı bile!

"Evcil hayvanınız var mı?" Josh sordu.

"Benim bir kedim var. O adamdan çok daha iyi biri. Taşıyıcısına girmeyi pek sevmiyor ama genellikle onu ödülleriyle içeri çekebiliyorum. Gerçekten o kedinin dışarı çıkıp bizi öldüreceğini düşünmüştüm."

Josh minibüse doğru baktı. "Evet. Aslında kalbim hâlâ çarpıyor." Sonra başını salladı. "Bunu itiraf etmek kötü bir şey miydi? şimdi benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bu vahşi kediler korkutucu." "Oh, güzel."

Dürüstlüğü de başka bir şeydi. Diğer birçok erkek maço olmaya çalışırdı ama Josh kedinin onu korkuttuğunu itiraf etmekte hiç zorlanmıyor gibiydi. Bu çok sevimliydi.

Zeki, gerçek bir işi olan ve samimi görünen sevimli bir adam mı? Tam bir pırlanta gibiydi. Paige normalde erkeklere karşı çok agresif değildi ama Josh'u karşısına çıkaran evrenden en iyi şekilde yararlanmak için bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Belki onu bir içki içmeye ya da evine davet edebilirdi.

Ama bunların hepsi çok ileriydi. Hiç ona göre değildi. Öte yandan, erkeklerle her ne yapıyorsa işe yaramıyordu. Josh'u istiyordu. Neden peşinden gitmesin ki?

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu. "Sanırım bekleyeceğiz."

* * *

İlk kedi aykırı bir kedi olmalıydı, çünkü Paige ve Josh orada otururken başka hiçbir kedi tuzaklara yaklaşmadı bile. Saatler ilerledikçe diğer gönüllülerden bazıları sohbet etmek için yanlarına geldi. Mitch tuzaktaki yemi daha kokulu bir kedi maması markasıyla değiştirmeyi önerdi, onlar da bunu denediler. Diğer çiftlerden birkaçı kedileri yakaladı ama Paige ve Josh iki boş tuzağın arasında dururken hiçbir şey olmadı.

Ki bu bir zorluk değildi. Josh Paige ile vakit geçirmekten keyif alıyordu. Paige arkadaş canlısı ve komikti ve Josh konuşacak bir şey bulamadığını hissettiğinde sohbeti devam ettiriyordu. Çok da güzeldi. Uzun, dalgalı sarı saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, kalp şeklinde bir yüzü ve dolgun pembe dudakları ortaya çıkarmıştı. Sadece kapüşonlu bir tişört ve kot pantolonla bile çok güzel görünüyordu; bir çuval bezini bile yüksek moda gibi gösterebilecek türden bir kadındı. Gülüşü melek gibiydi. Daha yakından tanımak istediği bir kadındı bu. Tam ona bir soru sormak üzereydi ki Mitch önümüzdeki on dakika içinde gece için kapanmaya başlayacaklarını duyurdu.

Josh, "Hiçbir şey zaman gerçekten uçup gidiyor," dedi.

Paige güldü -vay canına, bu gülüş onu tam karnından vurdu- ve "Kesinlikle öyle. Bunun bitiyor olmasına neredeyse üzülüyorum. Bu gece seninle kedileri tuzağa düşürmemek çok eğlenceliydi."

"Evet, aynı. Gerçi şimdi gidip bir şeyler içebiliriz. Bu civarda bildiğin bir yer varsa yani." Josh ona en iyi imalı yüz ifadesini vermeye çalıştı. "Bu gece burada bitmek zorunda değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Bana... teklif mi ediyorsun?"

Josh gülümsedi ve kız çok fazla şey ima etmiş gibi davranmaya çalıştı. "Hey, ben sadece bir içki istedim. Mahalleyi bilmiyorum ama Eastern Parkway'in diğer tarafındaki sokaklardan birinde bir bar olmalı. Ondan sonra kim bilir? Sana evlenme teklif etmemi *ister misin*?"

Paige kızgın görünmek yerine sırtarak Josh'u şaşırttı. "Göreceğiz bakalım. Şanslısın çünkü ben Prospect Heights'ta yaşıyorum ve mahalleyi çok iyi biliyorum. Washington'da çok şirin küçük bir bar var. Fantezi ısmarlama kokteyller, yani biraz pahalı ama mükemmel bir viski seçkileri var."

Josh sahte bir baygınlık geçirdi. "Ah, tam benim gönlüme göre bir kadın."

Her şeyin minibüse yüklenmesine yardım ettiler. Josh güzel Paige'e karşı bir eğilim geliştirdiğinden, Mitch'in Paige'e bu gece yardıma geldiği için teşekkür ederken ne kadar coşkulu olduğunu görünce biraz sinirlendi, ama Mitch arkadaş canlısı bir adamdı ve herkese karşı coşkulu görünüyordu, bu yüzden Josh boş verdi.

Paige çantasını omzuna attı ve Josh'a döndü. "Hâlâ o içkiyi istiyor musun?"

"Yolu göster."

Müzenin etrafında yürüdüler ve Paige Josh'u Eastern Parkway'den Washington Avenue'ye geçirdi. Büyük caddeyi geçmek korkutucuydu ve ışıklar değiştiğinde ikisi de koştukları için biraz nefes nefese kalmışlardı.

Paige, "Birkaç yıldır burada yaşıyorum ve müzeye her zaman gidiyorum, ancak Eastern Parkway'den karşıya geçmek beni her zaman biraz korkutuyor" dedi. "Bazı sürücülerin yayalara yol vermenin bir yasadan çok bir öneri olduğunu düşündüklerini hissediyorum."

Josh hiç düşünmeden ona doğru uzandı ve kolunu ovdu. "Yani. O içkiyi nereden alacağız?"

Gülümsedi ve "Tam yerini biliyorum" dedi.

Birkaç blok yürüdüler ve kapısının üzerinde *Trespasser's Alley* yazan loş bir dükkâna geldiler. Adam onu içeri kadar takip etti.

Pencere kenarında bir masa kaptılar. Josh kendini yetersiz giyinmiş hissetti; kurtarma etkinliğine gelmeden önce sıcak kalmak ve kedi çiziklerinden kurtulmak için eski bir kot pantolon ve Georgetown sweatshirt'ü giymişti ama burası şık bir yere benziyordu. Yine de garson kız her birine birer menü uzatırken -tüm o tuhaf, gösterişli şeylerin arasında bir tahtaya çivilenmiş bir kâğıt parçası- ve masaya küçük su bardakları koyarken hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Josh menüye baktı ve sonra masanın üzerinde deri ciltli bir kitapçık olduğunu fark etti, bu kitapçıkta mevcut alkollerin tam listesi vardı. En sevdiği viski gerçekten de listede vardı, bu yüzden garson geri geldiğinde bir sek sipariş etti. Paige menüdeki kokteyllerden birini sipariş etti.

Josh, "Bu çok hoş," diye gözlemledi.

"Evet, bu barı seviyorum. Konuştuğunuzu duyabileceğim kadar sessiz. Bazı küçük tabaklar da güzel. Zeytin dolmasını severim."

"Ooh, garson gelince sipariş verelim."

Paige güldü. "Pekâlâ. Sanırım biraz açım. Müzeye gitmeden önce bir şeyler yedim ama kedileri tuzağa düşürmek iştah açıyor." Kapüşonunu çıkardı ve vücudunu güzelce saran düz pembe bir tişört ortaya çıktı.

Gerçekten de çok güzeldi. Josh gülümsemesini ve gülümsemenin gözlerine ulaşip tüm yüzünü aydınlatmasını seviyordu. Atkuyruğundan kurtulmuş küçük saç tutamlarının yüzünü çerçeveleyerek onu biraz dağınık ve cilasız göstermesi hoşuna gitmişti. Bir şey açıklarken elleriyle konuşması hoşuna gitmişti. Arkasına yaslanıp saatlerce konuşmasını dinlemekten mutluluk duyardı, sadece onun kendisine tekrar gülümsemesini sağlayacak türden şakalar yapmak için dururdu.

Garson döndüğünde Josh zeytin dolması ve kulağa ilginç gelen bir kuşkonmaz yemeği sipariş etti. Bu barda sadece küçük tabaklar vardı, ama

alışıl gelmiş bar menüsü mozzarella çubuğu yemeklerinden hiçbirini yoktu. Josh bunu takdir etti; sessiz bir bar, iyi bir viski ve güzel bir kız ve oldukça memnun hissediyordu.

Josh, "Eğlenceliydi ama kendimi biraz h d k hissediyorum," dedi.

Paige ona şöyle bir baktı, bakışları bir an için ilgilendiğini gösterecek kadar uzun bir süre adamın g  s ne yerleşti. Birkaç kez göz kırparak bunu örtbas etti. "Bana iyi g r nd n. Anladığımı kadarıyla Georgetown'a gitmişsin?"

"Hukuk fakültesi için, evet."

"Bir saat boyunca tuzakların etrafında durduğumuz ve gerçekten dikkat etmediğimiz halde sadece bir kedi yakaladığımız için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum."

"Grup bu gece toplam altı kedi yakaladı. Mitch bunun oldukça iyi olduğunu söyledi. Bunu kabul ediyorum."

"*Times*'da bir makale gördüm, buranın hemen güneyindeki mahallelerde yabani kedi nüfusu patlıyor, dolayısıyla bu tür çalışmalara her zaman ihtiyaç olacak. Ve en azından Mitch bunu insanca yapıyor. Bazı eyaletlerde insanların kedileri vurmasına izin veriliyor."

"Kapana kısılmış kedileri şimdi veteriner kliniğine g t rece ini söyledi, değil mi?"

"Evet, Whitman Caddesi Veteriner Kliniği. Brooklyn şehir merkezinde, adliye binalarına yakın. Orayı biliyor musun?"

"Evet, kız kardeşim orada yaşıyor. Temel olarak apartmanımın kız kardeşimin evi arasındaki mesafeyi biliyorum ve Brooklyn'le ilgili tüm bildiğim bu."

Paige gülümsedi. "Buraya taşınmadan önce nerede yaşıyordunuz?"

"DC. Hukuk fakültesinden yeni mezun oldum... Beş dakika  nceymiş gibi geliyor ama geçen seneydi ve buraya altı ay önce taşındım. Mezun oldu umda işimi ayarlamıştım. Tek yapmam gereken baroyu geçmekti." Bu biraz üzücü olmuştu ve okulun son ayını bir yandan derslerini bitirmeye çalışarak, bir yandan da New York, Illinois ve DC baro sınavları için hararetle çalışarak geçirmişti.   n  de ilk denemede zar zor geçmişti. Ama işvereni aldığı puanı değil, sadece geçip geçmediğini önemsiyordu.

"Neden New York?" Paige sordu.

Omuz silkti. "Dünyanın en iyi hukuk firmalarından bazıları. Ayrıca kız kardeşime yakın olmak istedim. Sanırım ailemin geri kalanına yakın olmak Ohio'ya geri dönebilirdim ama maaş çekini geri çevirmek zordu."

"Hey, ben ANP Bank için on yıl çalıştım. Yargılamıyorum."

"Vay canına, gerçekten mi?" Nedense, bir etkinlik planlayıcısı olduğundan bahsettiğinde, onu düğünler ve bar mitzvah'lar düzenlerken hayal etmişti, çok uluslu büyük bir banka için kurumsal toplantılar düzenlerken değil. Ses tonu kendini küçümseyen bir tonda olsa da etkilenmişti.

"Evet." Masanın diğer tarafına, Josh'a biraz daha yaklaşarak eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Üniversiteyi bitirdiğimde iyi maaşlı bir iş istiyordum ama ne yapmak istediğimi bilmiyordum, bu yüzden ANP'nin kurumsal etkinlik planlayıcısının asistanı olmak için başvurdum. Bu işte gerçekten iyi olduğum ortaya çıktı ve beni oldukça hızlı bir şekilde terfi ettirdiler. Sonra seyahat etmem gerekti. Birkaç yıl Londra'da, sonra bir yıl Dubai'de yaşadım ve Tokyo, Bangkok ve tüm Avrupa'da etkinlikler yaptık. Evimi gerçekten özleyene ve o hayatın temposundan yorulana kadar harikaydı ve eve taşınmaya ve daha düşük riskli bir şey yapmaya karar verdim. Hâlâ etkinlikler planlıyorum ama milyarder bankacılar için değil, Brooklyn'deki hipsterlar için."

"Buna hayranım." Josh da ona doğru eğildi. Bar çok gürültülü değildi ama ona yakın olmak hoşuna gidiyordu. "Demek istediğim, şimdi kurumsal deneyimimi kazanacağımı ve öğrenci kredilerimi ödeyecek kadar kazanacağımı, sonra da kişisel olarak daha tatmin edici bir şey yapacağımı düşündüm."

"Ne gibi?"

"Henüz emin değilim. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa çalışabilirim. ACLU. Kamu hizmeti. Hukuk fakültesine başladığımda savcı olmak istediğimi düşünüyordum. Aslında ceza hukukuna odaklanmıştım ama sonra bir staj yaptım... Bu uzun bir hikaye." Josh başını iki yana salladı. Bu kadar harika bir iş olduğu için şikâyet etmenin kendisini bir pislik gibi göstereceğini biliyordu, bu yüzden zahmet etmedi. Bunun yerine ona gülümsedi. "Bu fırsatı elde ettiğim için gerçekten minnettarım. Bu ilk işim

Yine de bir avukat çok fazla. New York'ta neden avukatlar kadar çok eski avukat olduğunu anlıyorum."

"Evet. Bir sürü eski avukat tanıyorum. Aslında ikisi kütüphaneci. Biri bilgi işlemde çalışıyor. Sanırım ilk yıl şirketlerde çalışmak insanı yakıyor."

"O dolgun maaşı hak etmek için sana bedel ödetiyorlar, orası kesin." Josh iç çekti. "Birden pisliğe kadar bir ölçekte, ne kadar kötü görünüyorum?"

Paige güldü. "İyi gidiyorsun. Senden hâlâ hoşlanıyorum. Pislik değilsin." Bu iyi haberdi. Sırıttı. "Harika."

Bakışları buluştu. Josh aralarındaki elektrik fermuarını hayal ettiğini sanmıyordu.

Garson kız atıştırma lıklarını getirdi. Doldurulmuş zeytinler gerçekten de çok iyiydi. Kuşkonmazın üzerinde Josh'ın tanımlayamadığı bir peynir vardı ama viskiyle iyi uyum sağlamıştı.

Yemek yiyip sohbet ederlerken Josh bu kadını nasıl eve ve yatağına getirebileceğini düşünmeye başladı. Bu gecenin ötesinde bir ilişki için pek umudu yoktu, özellikle de bu gece izin almasını telafi etmek için tüm hafta sonu masasına zincirleneceği için. Ama Paige'den çok hoşlanıyordu ve ondan deli gibi etkileniyordu ve bu duyguların karşılıklı olduğu izlenimini edinmişti. Sabah hukuk bürosuna geri dönmek zorunda kalacaktı ama Paige'i bırakmaya henüz hazır değildi.

"Olgun ve yetişkin bir erkekle konuşmanın çok güzel olduğunu söyleyebilir miyim?" dedi Paige.

"Öyle mi?" Josh güldü, bu tanıma uygun olduğuna inanmıyordu. "Çok fazla erkek-çocukla konuşuyor musun?"

"Dışarı çıktığım son birkaç erkek buradaki içki fiyatlarına dudak büker, sonra da benimle yarım saat boyunca turşu ve indie rock grupları hakkında konuşurdu. Bu tür şeylerde bir sorun olduğundan değil ama Brooklyn randevu havuzundaki erkekler ve ben son zamanlarda pek çalışmıyoruz."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama değil, çünkü arkadaşlığınızdaki keyif alıyorum ve bekar olduğunuzu duyduğuma sevindim."

Gülümsedi. "Ben de senin arkadaşlığından keyif alıyorum."

"Düşünüyordum da, yarın işe dönmeyi düşünmek bile beni üzüyor, çünkü bu gecenin devam etmesini çok isterdim."

Gülümsemesinin genişleme şekli Josh'a bilmesi gereken her şeyi anlattı. "Öyle mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Bu civarda mı yaşıyorsunuz demiştiniz?"

"Evet. Barclays'e daha yakın, yani metroyla birkaç durak ötede."

"Oh, ben de. Flatbush'ın diğer tarafında. Yeni yüksek binalardan birinde. Oldukça havalı bir bina. Çok modern, bir sürü olanak var."

"İlginç." Masanın öbür ucuna uzandı ve parmağını adamın parmak eklemlerinde gezdirdi. Bu hareket, ardında karıncalanmalar bıraktı. "Gelip görmemi mi öneriyorsun?"

"Öyleyim. İster misin?"

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama kesinlikle istiyorum. Şimdi gitmek ister misin?"

Josh onun cesaretine hayran kalarak güldü. "Kesinlikle öyle. Ama bir şey olmadan önce bilmelisin ki çok zorlu bir işe gireli bir ay oldu ve bugünlerde yıkanacak vaktim bile yok, bu yüzden tam olarak A sınıfı bir ilişki malzemesi olduğumdan emin değilim."

"Sorun değil. Yatak odanızda bira yapabilmek için vakıf fonundan geçinmediğinize sevindim. Bu geçen hafta çıktığım bir adam için de geçerliydi."

"Bu adamları nereden buluyorsun?" Paige omuz silkti.

"Tinder'dan."

"Oof. Yani, ne istersen ben varım. Eğer gelecek hafta aramazsam, iş yerindeki masamın üzerindeki kağıt yığınının sonunda devrilerek beni öldürmesinden dolayı arayacağımı bil."

"Ben burada her şeyi akışına bırakıyorum. Bu konuda çok fazla konuşmayalım."

Josh sevinçle güldü. "Tamam o zaman. Hadi gidelim buradan."

Bölüm 4

Josh'un binası oldukça görkemliydi. Lobideki mermer bankoda bir kapıcı oturuyordu; Josh, Paige'in dirseğini tutup onu asansör katına doğru yönlendirirken ona el salladı. Toplam sekiz asansör vardı.

"Burası kaç katlı?"

"Otuz altı, ancak üçüncü kat spor salonu ve havuz, en üst kat ise salon, yani bu iki katta da daire yok. Bodrumda da çamaşırhane ve depo var."

"Vay canına. Havuz mu var?"

"Şimdi gösteriş gibi . Gösteriş mi yapıyorum?"

"Şirketteki maaşını merak etmeme neden oluyorsun."

Josh kıkırdadı. "İyi bir anlaşma yaptım çünkü müteahhit benim hukuk büromun bir müşterisi. Ve söz veriyorum, gerçek dairemi gördüğünüzde daha az etkileneceksiniz."

Paige gülümsedi. "Birkaç yıl önce Pacific'te gerçekten güzel olan yeni bir binaya taşındım. Ama sadece hafta içi kapıcımız var ve 'spor salonu' bodrumdaki küçük, karanlık bir odada iki koşu bandından ibaret. Bu binada havuz olmasını aklım almıyor. Çok kıskandım."

"Lütfen bunun için ruhumu sattığımı anlayın. Bugün hapse girmesi gerektiğinden emin olduğum bir müvekkil hakkında bir dosya okudum. Gerçi beyaz yaka suçu, bu yüzden onu Danbury'ye gönderecekler ve altı ay içinde çıkacak, ama yine de." İçini çekti. "Artık benimle seks yapmak istemiyorsun, değil mi?"

"Gönüllü çalışmaya devam edeceğine ve fahiş maaşının bir kısmını hayır kurumlarına bağışlayacağına söz ver, seks hala masada."

"Çok cömertsiniz."

Paige sırtıttı. Asansörün gelmesi uzun sürdüğü için, iyi bir ışık altında oldukları için Josh'a bakma fırsatından yararlandı. Bir erkeğe göre şaşırtıcı derecede uzun kirpikleri vardı ve Paige'in bakışlarını doğrudan gözlerine çektiler. Ona gülümsedi ve gözleri parladı. Ona küçük bir yarım gülümseme attı ve topuklarının üzerinde sallandı.

"Birbirimizi sadece karanlıkta gördüğümüz aklıma geldi," dedi. "Ve, Tanrım, çok güzelsin."

Paige ona gülümsedi. "Teşekkürler. Sen de o kadar kötü ."

Asansörün yanındaki duvara yaslandı. Josh yaklaştı ve bir elini başının yanına koydu. Uzun bir süre ona baktı ve sonra bakışlarıyla buluştu. Göz kapaklarını indirdi.

Adamın kendisini öpmek üzere olduğunu hisseden Paige'in kalbi hızlandı. Çenesini kaldırdı ve yüzüne yaklaşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Adam belli belirsiz gülümsedi ve aralarındaki mesafeyi kapatarak dudaklarını hafifçe onunkilere bastırdı.

Bir elini başının arkasına bağladı ve öpücüğü derinleştirmek için onu biraz daha yaklaştırdı. Adam içini çekip ona yaslandı ve bu basit öpücüğün sıcaklığıyla birlikte eriyecek gibiydiler.

Sonra asansör çaldı.

Josh, Paige'in dudaklarına karşı "Bir sonrakine bineriz," diye mırıldandı. Biraz çırpındı ama yanlarındaki asansör kapanırken düğmeye basmayı başardı.

Paige kıkırdadı ve onu tekrar öptü.

Josh hafifçe geri çekildi. "Muhtemelen asansör bölmesinde öpüşmek *iyi* bir fikir değildir."

"Umarım bir sonraki asansör çabuk gelir." Paige Josh'a anlamlı olduğunu umduğu bir bakış attı.

Adam onun ateşli bakışlarına karşılık verdi. "Bakalım sihrimi kullanabilecek miyim?" Düğmeye tekrar bastı.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonunda, merhametli bir şekilde, asansörün kapıları açıldı.

Asansörle yirmi birinci kata çıktılar ve Josh Paige'i aydınlık bir koridordan geçirerek dairesine götürdü. Josh metro yolculuğu boyunca Paige'in beklentilerini küçümsemeye çalışmıştı, bu yüzden Paige standart bir yirmili yaşlar bekâr evi hayal ediyordu: birkaç dekorasyon, elden düşme mobilyalar, eski terli çorapların hafif ama belirgin kokusu ve tozlu ya da pis her şey. Ama hayır, Josh'un dairesi seyrek de olsa temiz ve düzenliydi. Ön kapı geniş bir koridora açılıyordu. Josh Paige'i açık planlı bir mutfak ve oturma odasına götürdü. Mutfak tezgâhı hiç kullanılmamış gibi pırıl pırıldı. Büyük deri bir kanepe duvara monte edilmiş bir televizyonun karşısında duruyordu. Birkaç kitaplık ve yan tarafa itilmiş küçük bir masa vardı, burası Josh'un mektuplarını bıraktığı yer gibi görünüyordu ve onlar bile düzgün yığınlar halinde sıralanmıştı. Hâlâ paketlenmemiş kutular vardı ama daire sanki bir üniversite öğrencisi değil de bir yetişkin yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Bir içki ister misin, yoksa...?" Josh başparmağını buzdolabına doğru uzattı.

Paige asansör bölmesinde oluşmaya başlayan gerginliği bozmak istemedi, sinirlerine hakim olamayacağından korkuyordu. Yüzünü baştan çıkarıcı olduğunu umduğu bir ifadeyle buruşturdu ve "Belki de bana yatak odasını göstermelisin" dedi.

Josh sırtıttı. "Düşünme şeklini seviyorum. Yatak odası bu tarafta."

Yatak ucuz bir metal çerçeve üzerinde bir şilte ve bazadan ibaretti ve dağınıktı ama Josh'un bu gece burada bir kadın olacağını tahmin etmesine imkân yoktu. Dolabın kapısı aralıktı ve köşede sade, koyu renk bir şifonyer ile yatağın yanında ona uygun bir komodin vardı ama mobilya olarak hepsi bu kadardı. Yatağın bir başlığı olsaydı ya da duvarlarda bir halı veya sanat eseri olsaydı bu oda güzel görünürdü.

"Gördün mü?" dedi Josh. "Sana söylemiştim."

"O kadar da kötü değil. İnan bana, daha kötülerini de gördüm." Paige onun az önce söylediklerini duyunca içini çekti. Böyle bir karşılaştırma yapmak için kaç tane erkek odası görmüş olmalıydı? "Vay canına, benim en büyük sürtük olduğumu düşünüyor olmalısın."

". Hem de hiç."

"Gecenin yarısını çıktığım berbat erkeklerden bahsederek geçirmişim gibi hissediyorum."

"Evet, ama kıyaslandığında ben daha iyi çıktım, değil mi? Ve şimdi burada benimlesin. Kendimi çok şanslı hissediyorum."

Paige odayı geçti ve ellerini Josh'un omuzlarına koydu. Onlar konuştukça, ne yaptığı konusunda daha fazla endişeleniyordu. Dudaklarını onunkilere bastırdı. Adam ağzını açtı ve çölü geçtikten sonra nihayet bir bardak su içebilmiş bir adam gibi usulca inledi. Tadı viski gibiydi ve dudakları sıcak ve umut vericiydi. Öpüşmek Paige'in sinirlerinin dalgalanmasını azaltmak için yeterli bir dikkat dağıtıcıydı. Endişelenmeyi bırakıp kendini bu işe vermeye karar verdi.

"Şanslı hissediyor musun?" dedi. "Şanslı olmak üzeresin."

Bir kahkaha patlattı ama kızın belindeki tutuşunu bırakmadı. "Çok klişe bir cümleydi."

Paige de onunla birlikte güldü. "Az önce duydum."

"İnanılmazdı." Josh onu öptü. "Sen harikasin. Lütfen seks yaparken daha fazla sevimsiz şey söyle."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Seks eğlenceli olmalı. Gülebilmeliyiz. Sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Pekâlâ. Seksi kelime oyunları düşünmeye çalışacağım."

"Ya da değil. Eğer odak noktanız başka bir yerdeyse zihinsel enerjinizi seks şakalarına harcamanızı istemiyorum. Kendini nasıl doğal hissediyorsan öyle yap. Eğlendiğimiz sürece sorun yok."

Paige gülümsedi. "Çok eğleniyoruz. Seni öpmek eğlenceli."

"*Seni* öpmek eğlenceli. *Daha* da eğlenceli olacak bazı şeyler düşünebilirim. eğlenceli."

"Mmm, katılıyorum. Çünkü tüm bunlara dayanarak tahmin ediyorum ki..." Paige ellerini Josh'un göğsünde gezdirdi. "...bu tişörtün altında harika bir vücut saklıyorsun."

"Bugün beni en seksi kıyafetlerimle yakalayamadınız, bu doğru." "Eminim takım elbise içinde harika görünüyorsunuz."

"Takım elbise içinde harika görünüyorum. Hiçbir şey giymeden daha da harika görünüyorum."

Paige bunu doğrulamak için sabırsızlanıyordu ama biraz naz yapmaya karar verdi ve bir kaşını kaldırdı. "Kendine çok güveniyorsun."

"Bahse girerim hiçbir şey giymeden *en iyi* sen görünüyorsunuzdur. Aslında, bence bu teoriyi test etmeliyiz."

"İlginç. Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

"Ah, tabii ki. Kıyafetlerinizi çıkarın."

Paige güldü. Kapüşonunun fermuarını açtı ve kalçasını kaldırdı.

Josh ona kurt ışıltısı çaldı. "Oh, evet. Çıkar şunu."

Kapüşonunu çıkarırken kıkırdamaya devam etti. Josh'a göz kırptı ve sonra tişörtünü başının üzerinden çıkardı. O gün çok sade bir sütyen giymişti, sadece beyaz ve sade, ama Josh başını salladı ve "İşte ben de bundan bahsediyorum" dedi.

"Quid pro quo, dostum. Çıkar şu ."

Eşofmanını kafasına geçirdi. "Bu bir değiş tokuş mu? Ben bir şey çıkarırsam, sen de bir şey çıkaracak mısın?"

"Bu şartları kabul ediyorum."

Josh göz temasını kesmeden kemerini çözdü ve kot pantolonunun ilmeklerinden geçirdi. Paige spor ayakkabılarını çıkardı. Josh sweatshirt'ünün altındaki beyaz tişörtü çıkardı ve gerçekten de güçlü bir göğsü vardı. Çok kaslı değildi ama Josh muhtemelen boş zamanlarında üçüncü kattaki spor salonunu kullanıyordu. Paige çoraplarını çıkarmadan önce onun dolgunluğuna baktı. Josh kendi çoraplarını çıkardı ve sıranın ona gelmesini işaret etti. Paige kot pantolonunu çıkarıp indirdi, o da aynısını yaptı.

"Hiç adil değil," dedi. "Senin benden daha çok kıyafetin kaldı."

Paige onun siyah külotundaki şişkinliğe bakmaktan kendini alamadı. Ve şimdi bu külot onun kalan tek giysisiydi, aslında oldukça harika bir vücudu olduğunu fark etti ve her yerine dokunmak için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden arkasına uzandı ve sütyenini çözdü, sonra da kollarından aşağı kaydırды. Josh bakakaldı, bu da memnuniyet vericiydi.

Sonra gözlerini kırıştırdı ve "Çok güzel" dedi. Külotunu çıkardı. Paige de külotunu çıkardı.

"Ben...uh," dedi Josh. "Görünüşe göre giysilerimiz tükenmiş."

"Bu konuda ne yapacaksınız?"

* * *

Josh bir an Paige'in güzel vücudunun muhteşem görüntüsünü seyreliyor, sonra da yatağında onunla birlikte yuvarlanıyor ve onu tüm gücüyle öpüyordu.

Megan'dan beri kimseyle birlikte olmamıştı, ki bu çok da uzun bir süre sayılmazdı, ama vücudundaki heyecan seviyesi bir kızla ilk kez birlikte olduğu zamanlara benziyordu. Paige güzel, eğlenceli ve akıllıydı ve ondan çok hoşlanıyordu.

İşleri biraz yavaşlatmaya çalıştı. Yanağını avuçladı ve onu öptü, sonra bir elini ön tarafında gezdirdi, sol göğsünü avucunun içinde hissetmek için durakladı. Orada mükemmel hissediyordu, teni yumuşak ve sıcaktı, meme ucu sertti.

Paige ellerini Josh'ın saçlarında gezdirdi, sonra ellerini boynundan aşağı, sırtına doğru götürdü. Josh onun boynundan aşağıya doğru öptü ve köprücük kemiği boyunca bir dizi öpücük yerleştirdi. Paige sırtını dikleştirerek göğsünü onunkine bastırdı ve Josh yanacağından endişelendi, o kadar tahrik olmuştu ki.

"Sende... var mı?" Paige inlemeden önce sordu çünkü bir parmağını bacaklarının arasına kaydırmıştı.

"Komodinin en üst çekmecesini." Taşındığında prezervatifleri atmadığı için sonsuza dek minnettardı.

"Güzel," dedi. "Tanrım, seni istiyorum."

Josh ipucunu aldı. Komodine uzandı ve bir prezervatif çıkardı. Biraz manevra yapması gerekti ama takmayı başardı. Ona baştan çıkarıcı bir bakış attı ve sonra bacaklarını ayırarak yatağa uzandı, böylece Josh bacaklarının arasına girdi. Onu sertçe öptü, ağzını yaladı, dilini dişleri ve dili boyunca gezdirdi.

Biraz tereddüt etti. O kadar heyecanlanmıştı ki çok hızlı boşalacağından endişeleniyordu ama Paige onu içine yönlendirdi ve o da onunla birlikte gitti. İleri doğru iterken inledi; kadın kaygan ve sıcaktı ve onu en iyi şekilde sıkıyordu.

İçinde hareket etmeye başladığında onun bakışlarıyla karşılaştı. Göz kapakları düşmüştü ama ona bakıyordu ve bir an, "*Evet, bu, her zaman, sonsuza dek*" diye düşündü. Ama bunu bir kenara bıraktı; bunun muhtemelen tek gecelik bir ilişki olduğunu biliyordu. Ama bunu bir kenara itti ve onun yerine kendini onda kaybetti. Onunla birlikte olmanın kendisini ne kadar harika hissettirdiğine, kalbinin nasıl hızlandığına ve teninin nasıl karıncalandığına odaklandı ve özellikle tırnaklarını sırtında gezdirmesine bayıldı, baskı uygulamıyordu ama yapabileceğini ima ediyordu.

Adam elini aralarına sokup başparmağını klitorisine bastırduğunda inledi. Çok hızlı boşalacaktı ve onun da yanında olmasını istiyordu. Küçük daireler çizdi ve kadın inleyerek başını geriye attı. Sonra küfretti ve boşaldığında pratik olarak onun etrafında titreşti. Ondan sonra kayboldu, tek bir canlı patlamayla serbest kalana kadar içine pompaladı. Omuzlarına yapıştı ve onun adını mırıldandı.

Birkaç dakika sonra, her ikisi de hâlâ nefes nefese, yan yana yatıyorlardı.

"Bu neredeyse çok hızlıydı," dedi adam.

"Fark etmediysen oldukça sert boşaldım."

"Bu açılış voleybolu gibi. Heyecanımızı attığımız kostümlü prova. Bunu kesinlikle tekrar yapmalıyız ki bir dahaki sefere doğru yapabileyim."

Paige güldü. "Pekâlâ. O zaman bunu dört gözle bekleyeceğim. Bu sefer yanlış yaptığından değil. Bu çok, çok doğruydı."

Josh yüzünü ona dönmek için yan döndü. "Yarın oldukça erken kalkmam gerekiyor ama geceyi burada geçirmeni istiyorum."

"Emin misin?"

"Evet. Seninle vakit geçirmek New York'a taşındığımdan beri yaşadığım en eğlenceli şeydi ve bunun henüz bitmesini istemiyorum."

Paige kısa bir süre kaşlarını çattı, muhtemelen bunun sadece bu gece olacağını hatırlıyordu. Pratikte Josh bunun uzun ömürlü olacağını düşünemiyordu. Oh, daha iyisini istemezdi, ama çalışma programı göz önüne alındığında... Ya da belki bir süreliğine öylesine çıkabilirlerdi ve programı sakınleştğinde...

Kendini aşıyordu.

Şimdi gülümsedi. "Oldukça uykum var. Sanırım biraz kestirmekten zarar gelmez, böylece sen, nasıl demiştin? Doğru mu?"

Sırıttı. "İşte ruh bu! Buraya gel."

Gülümsedi ve onun kendisini kollarının arasına almasına izin verdi. Başını onun omzuna yasladı. "Yani, o kadar hızlı geçti ki seksi kelime oyunları bulacak vaktim olmadı."

"Sana unutturduğuma sevindim."

"Oldukça *zordu*. Benden daha iyi kelime oyunları bulabileceğini düşünseydin oldukça *ukala* olurdun."

Josh esprilerin bayat olduğunu düşünmesine rağmen güldü. Bunu yaparken de ona sarıldı.

"Devam edebilirim," dedi.

"Ben iyiyim." Esnedi. "Ve görünüşe göre biraz da uykum var. Şu güç uykusu kulağa hoş geliyor."

"İyi geceler, tatlı çocuk. Bunu doğru şekilde yaptığımızda birkaç saat sonra görüşürüz."

Josh yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldığından oldukça emindi.

Bölüm 5

Josh uyandığında sağ kolu karıncalanmıştı. Kolunu kaldırmaya çalıştığında kaldıramadı ve uyku felci yüzünden kısa bir süre endişelendikten sonra Paige'in kolunun üzerinde yattığını fark etti. Ve bunun için kolunu seve seve feda edebilirdi.

Birini uyurken izlemenin her zaman biraz ürkütücü olduğunu düşünmüştü ama Paige o kadar güzeldi ki kendine engel olamadı. Dudakları hafifçe aralanmıştı, saçları yastığının üzerine yayılmıştı ve çıplak omzunun yorganın altından dışarı bakmasına hayranlıkla baktı. Ve sonra, eğer Paige uyanırsa ürkütücü görünmek istemediği için gözlerini kapadı ve tekrar uyumaya çalıştı.

Onun kıpırdadığını hissettiğinde uykuya dalmaya başlamıştı. Gözlerini açtığında, kız ona bakıyordu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba. Sabah olmuş gibi görünüyor."

Arkasını döndü ve çalar saatine baktı. Saat 5:00'ti. "Zar zor." "Geceyi gerçekten burada geçirmek istememiştim."

Uzandı ve parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Bunu yaptığın için üzgün değilim. Senden bunu istemiştim, hatırladın mı?"

"Gördün mü? Şirin olma, çünkü o zaman seni bir daha göremeyeceğim için kendimi kötü hissederim."

"Beni bir daha görmeyeceğini kim söyledi?"

"Gerçekçi ol, Josh. Bunun hakkında konuşmuştuk. Bir gece, hatırladın mı?"

"Evet." Yine de bunun böyle olma ihtimali son derece hayal kırıklığı yaratıyordu. "Biliyorum. Ve bu en iyisi. Ama çok iyi anlaşıyoruz, bence sen harikasin ve seks de harikaydı. Gerçekten sadece bir gece mi olacak?"

Paige dudağını ısırdı. "Peki ya işin? Ofisinde yaşadığını söylemiştin."

"Evet, ama... programıma göre çalışabilirim."

"Periyodik bir gece yarısı seks aramasından daha fazlasını hak ediyorum."

İç çekti. Sırt üstü uzandı ve kolunu yavaşça onun altından çekti. "Haklısın, biliyorsun. Sadece birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimiz fikrinden nefret ediyorum."

Paige yuvarlandı ve bir elini Josh'un göğsüne koydu. "Biliyorum. Aslında bu fikir berbat."

Josh gülümsedi. Bunu daha iyi ifade edebileceğinden emin değildi. Sabahın üçü gibi uyanmışlardı ve seks aşırı hormonlu bir gencin hızlı dansı gibi değil, uzun, durgun ve muhteşem olmuştu ve bu Josh'un uyuyamadığı yalnız gecelerde düşüneceği bir şeydi. "Çok kötü kokuyor. Yapamam... yani, şu anda ne kadar zamanım olduğunun bir sınırı var ve sana fazla bir şey veremem, ama bu gerçekten olamaz. Birlikte çok iyiyiz."

Paige başını salladı. "Bak ne diyeceğim. Bir dahaki sefere izin aldığında beni ara."

"Tamam, anlaştık." Josh eğildi ve onu öptü. Dudaklarının yumuşaklığına bayılmıştı. Elini kaldırdı ve parmaklarını dağınıkken bile ipeksi ve pürüzsüz olan saçlarında gezdirdi.

Paige yavaşça geri çekildi. "O öpücük çok ikna edici bir argümandı."

"Eğer seni elimde tutabilirsem sonsuza dek bu yatakta kalacağım."

Paige güldü. "Hayır, hayır. Gitmemiz gereken hayatlar var. Ama burada biraz daha kalabilirim."

Josh gülümsedi ve onu öptü. Muhtemelen burada her ne oluyorsa sonu gelmişti ama mümkün olduğunca tadını çıkaracaktı. Belki de

Şu anda bir ilişki yaşayamazdı ama *bunu* yapabilirdi, bu her neyse. Ve birkaç ay ya da bir yıl sonra, hukuk bürosunda birinci sınıf bir avukat olmanın çılgınlığı azalmaya başladığında, kim bilir? Bir sürü olasılık vardı. Onları keşfetmeyi dört gözle bekliyordu.

Paige ona gülümsedi ve kalçalarını onunkilere doğru itti. "Yani... istiyor musun?"

Kollarını ona doladı. "Daha önce hiç bu kadar seksi ve gönülsüz bir yaklaşma duymamıştım."

Kadın kaşını kaldırdı.

"İstiyorum," dedi.

* * *

Paige tekrar normal nefes alabildiğinde dönüp hâlâ nefes nefese olan Josh'a baktı.

"Yani bu harikaydı," dedi nefes nefese. "Yine."

"Öyleydi." Başının yastığa gömülmesine izin verdi. Ne yapıyordu ki? Josh'tan gerçekten hoşlanıyordu ama bunun bir geleceği yoktu. Ve yine de, bir gecede üç kez ve gökyüzünde yükselen güneşe rağmen yatakta birlikteydiler. Bu gecenin tüm beklentilerini altüst ettiğini söylemek hafif kalırdı. Böyle bir fırsatı, korkup vazgeçene kadar üzerinde düşünmeden değerlendirmek hiç ona göre değildi ama yine de Josh'la birlikte olmuştu ve umduğundan çok daha iyi geçmişti. Josh'un ona izin veriyor gibi görüldüğü kadar o da ayrılmak konusunda isteksizdi. Zaman elverirse onu görmeye devam etmek istiyordu. Belki de telefonundaki uygulamaları kaldırmanın ve Brooklyn'de Josh gibi daha fazla erkek yaşıyorsa gerçek dünyada daha fazla zaman geçirmenin zamanı gelmişti. Ya da sadece... Josh'un programının daha az çılginca olmasını bekleyebilirdi.

Ama önce doğa çağırırdı.

"Banyonuzu kullanabilir miyim?"

"Keyfine bak. Nerede olduğunu hatırlıyor musun? Mutfaktan geçip ön kapıya doğru git. Banyo sağdaki ilk kapı."

Paige tişörtünü ve külotunu giydi ve yine sorunsuz bir şekilde banyoyu buldu. Bu oda en azından yaşanmış görünüyordu. Lavabonun karşısındaki raf ünitesinde şaşırtıcı sayıda cilt ve saç ürünü ile düzgünce katlanmış birkaç havlu bulunuyordu. Lavabonun kenarındaki bir kahve fincanında bir diş fırçası ve bir tıraş bıçağı duruyordu; bu, yeni dairesini döşemek için alışverişini henüz bitirmemiş birinin doğaçlama olarak yaptığı bir şeydi ve Paige bunu sevimli buldu. Duşa baktı ve bir şişe kepek şampuanı gördü, yani belki de adam insandı.

Banyodaki işini bitirdikten sonra, dairenin geri kalanına bakmak için bir dakikasını ayırdı.

Gerçekten, bu adam gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ateşliydi, konuşması kolaydı, gerçek bir işi ve seyrek de olsa güzel bir dairesi vardı. Seks inanılmazdı. Bariz bir kusuru yoktu, bu da birkaç gizli kusuru olması gerektiği anlamına geliyordu. Belli ki kitap okuyordu; endüstriyel ahşap ve metal kitaplık, sığabileceğinden çok daha fazla kitapla doluydu ve bazıları diğer kitapların üzerine sıkıştırılmıştı. En altta bir sıra hukuk kitabı ve ders kitabı, sonra birkaç bilimkurgu romanı, sonra da çerçeveli aile fotoğraflarının olduğu bir raf vardı. Josh'un kolunu bir kadına doladığı bir fotoğraf. Bir kız arkadaşı olsaydı mükemmel olmaz mıydı? Ya da en azından hala takıldığı bir eski sevgilisi? Bu kesinlikle büyük bir kusur olurdu.

Paige fotoğrafa daha yakından baktı. Poz verişine bakılırsa bu sadece bir arkadaş *olabilirdi*. Bir arkadaş... Lauren'a çok benzeyen bir arkadaş. Paige fotoğrafı eline aldı. Bu Lauren'dı. Paige Lauren'ın aynı gömleği birkaç kez kafede giydiğini görmüştü. Josh Lauren'la çıkmış mıydı? Arkadaş mıydılar? Bu da neydi?

Fotoğrafı yatak odasına götürdü ve "Lauren'ı nereden tanıyorsun?" dedi. Kimden bahsettiğini göstermek için fotoğrafı kaldırdı.

"Lauren? Kız kardeşim mi?"

"Kız kardeşin mi?" Paige fotoğrafı çevirdi ve ona baktı. Kesinlikle bir aile benzerliği vardı. Lauren'ın yüz hatları daha yumuşak, Josh'ınkiler ise daha köşeliydi ama saçları neredeyse aynı renkteydi ve ikisinin de çilleri vardı. "Lauren Harlow senin kız kardeşin."

"Evet. Merhaba, az önce seks yaptığım kadın. Benim adım Josh Harlow. Yirmi sekiz yaşında bir avukatım. Biz çocukken gürültücü ve otoriter olan bir ablam var. Piña coladaları ve sahilde uzun yürüyüşleri severim. Başka ne bilmen gerekiyordu?"

"Bekle, düğüne gelemeyen kardeş sen misin?" "Evet, Chicago'da mahsur kaldım. Uzun hikâye. Ne önemi var ki?"

"Yani, çok ince bir noktaya değinmek istemiyorum ama Lauren benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve aynı zamanda patronum."

"Patronun mu?"

"Whitman Street Cat Café'de etkinlik yöneticisiyim."

"Oh." Josh kaşlarını çattı. "Vay canına, tamam. Bunun tahmin etmemiştim. Garip." "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

"Neden bu büyük bir sorunmuş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü sen Lauren'ın *kardeşisin*."

Josh kendini yukarı iterek yatakta dik oturur hale geldi. Yatak çarşafı belinde toplanmıştı. "Neden buna bir krizmiş gibi davranıyorsun? İkimiz de yanlış bir şey yapmadık."

Paige nedenini açıklayamıyordu ama burada bir şeyler çok yanlış geliyordu. "En yakın arkadaşlarımdan birine kardeşiyle yattığımı nasıl söyleyebilirim?"

"Sen...yapamazsın."

Paige gözlerini kıstı. Bu ilginçti. "Bilmiyor muyum?" "Ona söyleme. Neden bilmesi gerekiyor ki?"

Paige bunu kafasında evirip çevirdi. Lauren'a söylemesine *gerek olmadığını* düşündü. Ama , dün gece bu dairede kalacaktı.

"Yani... bu sadece bir geceydi. Kimseye bahsetmediğimiz gizli bir gece."

Josh omuz silkti ve kayıtsızlığı biraz sinir bozucuydu. "Elbette," dedi. "Yani, seni tekrar görmeyi çok isterim. Söylediğim her şeyde ciddiydim. Ama eğer istemiyorsan, bu şu anda olduğundan daha fazla bir şey olmak zorunda değil."

Eğer sadece bir gece olsaydı, birbirlerini bir daha göremeyeceklerdi ve Paige bu ilişkiyi Lauren'a açıklamak zorunda kalmak istemese de, bu onu yine de üzüyordu. Ama Paige bunu yürütmenin bir yolunu bulamıyordu. "Oh. Tamam."

"Yani, sizi bilmem ama ben kız kardeşimle cinsel hayatım hakkında asla konuşmamayı bir politika haline getirdim. Lauren ve ben oldukça yakınız ama o kadar da değil."

"Yani, ona *her şeyi* anlatmıyorum." Paige yüzünün ısındığını hissetti. Utanmış ya da kontrolden çıkmış hissetmek onu tam da olmak istemediği bir yere koyuyordu.

İş hayatında her zaman her şeyin üstesinden gelirdi. Ona birçok hareketli parçası olan büyük bir olay verin ve o mükemmelleşsin. Peki aşk hayatı neden bu kadar berbattı? Sonunda hırs ve zeka olarak kendisine uyan, gerçekten hoşlandığı ve birden fazla kez çıkabileceği bir adamla tanışmıştı ve bu adam en iyi arkadaşı/patronunun kardeşiydi. Mükemmel değil miydi?

Josh kaşlarını çattı, uykulu ve şaşkın görünüyordu. "Hâlâ . Neden?"

Paige Josh'un yatağının ayak ucunda durdu ve onun gözlerini ovuşturmasını izledi. Sabah muhteşemdi, saçları dağınıktı, çıplak göğsü pencereden süzülen sabah ışığında en iyi şekilde görünüyordu, çarşafı gelişigüzel kucağına serilmişti. Programının ne anlama geldiği konusunda çok açıktı ve bir geceden fazlasına ihtiyacı olduğunu *düşünmüyordu...* ama

O istedi. Daha fazlasını istiyordu. Ama en iyi arkadaşının erkek kardeşiyle çıkmaya nasıl devam edebilirdi ki? Bu Paige'in ihtiyacı olmayan bir drama tarifiydi.

İç çekti. "Belki de gitmeliyim."

"Zorunda değilsin." Josh yatağının başucundaki masaya baktı ve saati görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, evet var. Ne zaman bu kadar geç oldu?"

"Saat sabahın altısı."

"Ve patronum saat sekizde gelmeden masamda olmalıyım. Yani. Mutfakta biraz Cheerios var, eve gitmeden önce istersen duş alabilirsin ama benim hazırlanmam lazım. Ben duş alacağım sanırım. Kahve yapmaktan çekinme." Josh yataktan fırladı ve çıplak bir şekilde dairenin içinde yürüdü.

Paige giyindi, çantasını buldu ve duşun açılmasını beklerken mutfakta durakladı. Suyun gürültüsünün hareketlerini gizleyeceğinden emin olduktan sonra dairesinden dışarı çıktı.

Bölüm 6

Paige Pop'ta Evan'ın yanında otururken, Evan telefonundan başını kaldırdı ve "Lauren nerede?" diye sordu.

"Kapatıyor. Burada uzun süre tek başına beklememen için önden gitmemi söyledi." Paige sahte bir sempatik surat ifadesi takındı.

Evan telefonunu cebine koydu ve gülümsedi. Paige bu arkadaşlıklara ne kadar değer verdiğini düşündü. Lauren'la denizaşırı ülkelerde çalıştıktan sonra şehre döndükten kısa bir süre sonra tanışmıştı. İnsanlarla tanışmanın bir yolu olarak Paige ayda bir kez Village'daki bir barda toplanan bir kitap kulübüne katılmıştı; Lauren ve Evan'la da burada tanışmıştı. Kitap kulübü Eileen adında edebiyat mezunu ve çok iddialı bir kadın tarafından yönetiliyordu, ama okudukları kitaplar her zaman Paige'in okumayı en sevdiği şeyler olmasa da, tartışmak için iyiydi. Üçü ve bazen Lauren'in üniversiteden arkadaşı Lindsay, tartışma bittikten sonra bir ya da üç kadeh daha içmek için etrafta takılma alışkanlığı edinmişlerdi ve bu arkadaşlıklarını pekiştirmişti.

New York'taki banka için bir yıllık toplantı yapmış ve sonunda artık yettiğine karar vermişti. Bundan sonra ne yapacağını düşünürken bir süre idare edecek kadar para biriktirmişti ama Lauren'a bundan bahseder bahsetmez Lauren Paige'in Café'de çalışması için ısrar etti.

Paige şimdiye kadar tek bir pişmanlık bile duymamıştı. Paige'in maaşı artık bankadaki maaşının çok küçük bir kısmı olmasına rağmen, Paige işinde hiç olmadığı kadar yaratıcı bir özgürlüğe sahipti. Ayrıca, iş *eğlenceliydi*. Arkadaşlarıyla çalışmayı ve etkinlikler düzenlemenin zorluğunu seviyordu.

Bu da insanları kafeye çekiyordu. Her gün kalkıp işe gitmek büyük bir keyifti.

Ama şimdi arkadaşı için çalışmanın gerçekten de hayatında verdiği en akıllıca kararlardan biri olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Sevdığı ve saygı duyduğu insanlarla birlikte çalışmak harikaydı, ancak tüm bunlar özel hayatına sızdığında, işler karışabilirdi.

Evan Café'de çalışmıyordu; serbest grafik tasarımcısıydı. Bazen Café için tişört tasarımları ya da web sitesindeki logo gibi ufak tefek tasarım işleri yapıyordu. Diğer arkadaşları Lindsay ise bir yemek yazarıydı ama o bile Lauren'i bazı insan gıdası satıcılarıyla buluşturarak Café'ye yardım etmişti. Yani bu gerçekten bir aile meselesiydi. Ve Paige bu insan grubunu ailesi olarak görüyordu ama Lauren'ın erkek kardeşiyle yatmak bu işi başka bir garip alana sokmuştu. Zihni hâlâ bunun etkisindeydi.

"Aslında," dedi Paige Evan'a, "Lauren buraya gelmeden önce, benim... bir sorunum var."

Evan öne doğru eğildi. "Kulağa umut verici geliyor. Lauren'a söyleyemeyeceğin bir şey mi? Kafede bir şey mi oldu?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Çok daha kötüsü." "Anlat bana."

"Lauren'in kardeşi Josh'u tanıyor musun?"

"Pek değil. Birkaç kez karşılaştık."

"Yani, iki gece öncesine kadar onunla hiç tanışmamıştım."

"Yabani kedi olayında mı tanıştınız? Lauren ikinizin de orada olabileceğinden bahsetti ve birbirinizle karşılaşp karşılaşmayacağınızı merak etti."

"Tanışmıştık."

"Kulağa uğursuz geliyor. O bir pislik mi?"

"Hayır. Aslında çok iyi bir adamdır. Ama tek gecelik bir oldu." "Sen...oh."

Evan kaşlarını çatı. "Vay *canına*. Normalde *anla kızım* derdim ama bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Yani, o çok tatlı. Ama o Lauren'in kardeşi."

"*Biliyorum*. Olay şu ki, ertesi sabaha kadar Lauren'ın kardeşi olduğunu bilmiyordum. Sadece Josh adında eğlenceli, flörtöz ve geçinmesi kolay sevimli bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ondan gerçekten *hoşlanmıştım*. Ertesi sabah onun kusurlarını çünkü neredeyse fazla mükemmel görünüyordu. Ve tabii ki öyleydi."

Evan başını öne eğdi. "Hmm, tamam. Yalan söylemedi çünkü senin Lauren'ı tanıdığını bilmiyordu, değil mi?"

"Hayır, nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Lauren'a söylemeyebilirsin de." Paige içini çekti. "Josh da öyle dedi."

"Ve bu büyük bir mesele olmayabilir. Lauren'ın umurunda bile olmayabilir."

"Ben de bunu merak ettim ama sonra... Düğünde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Evan kaşlarını çatı. "Düğünde pek çok şey oldu."

"Lauren, diğer nedimeler ve ben Lauren'in evinde hazırlandık, Josh'tan gelemeyeceğini söyleyen bir telefon aldığında hepimiz oradaydık. O sabah LaGuardia'ya inmesi gerekiyordu çünkü bir yerden dönüyordu ama uçağı o kadar rötar yapmıştı ki düğüne yetişemeyecekti. Lauren ilk başta yıkılmıştı. Josh'ın sağdıç olması gerekiyordu."

"Evet, bunu hatırlıyorum."

"Ama sonra sinirlendi. Josh'un dairesinden ayrılana kadar onun bu konuda üzgün olduğunu tamamen unutmuştım ama Lauren, Josh'un kız arkadaşı ve onun kalbini nasıl ezdiği ve Chicago'ya gitmesinin tek nedeninin ilişkiyi kurtarmak için nafile bir son çare çabası olduğu hakkında büyük bir atıp tutmaya başladı."

"Tabii, tamam. Bana geri geliyor. Ne demek istiyorsun?"

"Lauren kardeşine karşı korumacıdır. Eski sevgilisine çok kızgındı. O gazabın diğer tarafında olmak istemem."

Evan kaşlarını çattı. "Evet, Lauren ondan gerçekten hoşlanmıyordu. Bunu hatırlıyorum.

Ama o seni seviyor. Neden bu şekilde olsun ki?"

"Belki iyi olacak, ama... drama için çok fazla potansiyel var. Ve ben aşk hayatımda dramadan bıktım. Sadece iyi bir adam ve dramasız bir ilişki istiyorum."

"Lauren'a söylemem." Evan dudaklarını ısırır gibi yaptı. "Ve seks, bilirsin, özel bir şeydir. Lauren'a hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Bize söylemeden Caleb'la haftalarca nasıl çıktığını hatırlıyor musun?"

Paige bir süre bunun üzerinde düşündü.

"Lauren ile akraba olmak aslında bir karakter kusuru değil," dedi Evan.

"Ama bu garip, değil mi? Yani, o benim arkadaşımın kardeşi. Ve söz konusu arkadaşım aynı zamanda benim patronum. Bu çok karmaşık."

"Ama ondan hoşlanıyorsun."

Paige bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Bunun yanı sıra, büyük bir şirkette yeni bir avukat, bu yüzden çılgın saatler çalışıyor ve fazla boş zamanı yok. Bu iyi ve kalıcı bir ilişkiye denk düşen bir denklem değil."

"Evet, Lauren onun neredeyse ofiste yaşadığından bahsetmişti. Buraya taşındığından beri onu sadece iki kez görmüş ve birbirlerinden yaklaşık sekiz blok ötede yaşıyorlar."

"Ayrılırsak Lauren'ın tamamen Josh'ın tarafını tutacağından bahsetmiyorum bile. Kan arkadaşlıktan daha kalındır."

Evan kaşlarını çattı.

"Sanırım." "Yani, gördün mü? Umutsuz vaka."

"Pekala. Onu arama, bunu Lauren'dan saklayalım ve hepimiz hayatımıza devam edelim. İstedğin bu mu?"

miydi? Hayır, pek sayılmaz. Josh'u tekrar görmek istiyordu ve ilişkinin nereye gidebileceğini görmek istiyordu ve onun Lauren'ın kardeşi olmamasını istiyordu. İç çekti. "Sanırım öyle."

O sırada Lauren geldi. Evan, Lauren bakmıyorken yine dudaklarını ısırmış gibi yaptı ama Lauren onları hemen fark etti ve masaya doğru yürüdü. Gülümseyerek kabine kayd. "Caleb gece vardiyasında ve hepinizi özlediğini ama kendi deyimiyle *kız kıza sohbet*e de karışmayacağını iletmemi istedi."

Evan güldü. "Bunun için hepimiz minnettarız ama son baktığımda ben bir kız değildim."

"Evet, o noktada da biraz takıldı ve önceden özür diledi."

"Her iyi koca gibi, arkasından konuşmanız için size izin vermiş gibi görünüyor, yani... sıcak bir dedikodu var mı?"

Lauren başını salladı. "Hayır, pek sayılmaz. Aynı tas aynı hamam. Bu hafta yaptığımız en hararetli konuşma, onun oturma odası için yeni bir sandalye almak istemesi ve bizim de nereden alacağımız konusunda anlaşamamamızdı."

"Vay canına. Size ne oldu böyle? Eskiden kavgalarınız silahlı çatışmayı hafif bir anlaşmazlık gibi gösterirdi."

Lauren kaşlarını çatı. "Ne yani, onun hâlâ bir pislik olduğu ve sürekli kavga ettiğimiz zamanları mı kastediyorsun? Evet, çoğunlukla bunu geride bıraktık. Gerçi sandalyeyi nereden alacağımız konusundaki kavga bizi eski sandalyenin üzerinde seks yapmaya götürmüştü, yani..." Lauren omuz silkti.

"Seni ne mutlu edecekse," dedi Evan. "Hepimiz burada olduğumuza ve Lauren artık sıkıcı bir evli kadın olduğuna göre, önemli bir aşk hayatı güncellemem var."

Paige masaya baktı, birden Evan'ın ona ihanet etmek üzere olduğu endişesine kapıldı ama sonra benmerkezci davrandığını fark etti. Evan muhtemelen onları kendi aşk hayatı hakkında bilgilendirmek niyetindeydi.

O da öyle yaptı. "Yani, Pablo ve şu kitapçada sürekli takılan gözlüklü ve sakallı adam kesinlikle bir çift." Pablo, Evan'ın uzun zamandır aşık olduğu ve Cat Café'birkaç kapı aşağısındaki kitapçada çalışan kişiydi. Pablo'nun cinselliği ve ilişki durumu uzun süre açık bir soru olarak kalmış, Evan'ın umutla yaşamasını sağlamıştı.

"Bummer," dedi Lauren. "Nereden biliyorsun?"

"Geçen gün bir kitap aldım ve Pablo adamı erkek arkadaşı Chris olarak tanıttı."

"Bu çok çarpıcı bir kanıt," dedi Lauren.

"Kafede yapmak istediğim bir etkinlikle ilgili olarak ona yaklaştığım için kendimi suçlu mu hissetmeliyim?" Paige sordu.

"Hayır, sorun değil," dedi Evan. "Drama kraliçesi olan benim. O hiçbir zaman gerçekten benim olmadı. Adımı biliyorsa ve beni güzel saçlı, muhtaç bir adam olarak görmüyorsa şaşırırm."

Paige başını kaldırıp Evan'ın bugün biraz kabarttığı açık kahverengi saçlarına baktı. Gerçekten de güzel saçları vardı ama sesinde biraz alaycı bir tonla "Tamam" dedi.

Lauren, "Şu anda 'On My Own' şarkısını lisedeki yetenek yarışmasındaki bir genç kız gibi söylüyorsun," dedi.

"Bu senin güncelleme miydi?" Paige sordu.

"Hayır, aslında. Ben sadece hayatımın aşkı piyasadan çekildiği için yoluma devam etmeye karar verdiğimi anlatmak istemiştim. Geçen gün Darius aradı. Yarın gece dışarı çıkıyoruz."

"Darius?" diye sordu Lauren. "Kontrol manyağı Darius mu? Ebeveynlerinle tanışması gereken günden bir gün önce seni belirsiz bir şekilde terk etti. Darius mu? Şu adam mı?"

"Ailenle tanışmadan hemen önce seni terk mi etti?" dedi Paige, "Bu çok soğuk."

Evan iç çekti. "Bunun için özür diledi. Bir Broadway gösterisine fazladan bileti varmış ve benim de gitmemi istedi."

"Sen onun aradığı on dördüncü kişiydin," dedi Paige. "Ben de *oradaydım* daha önce."

"Her ne olursa olsun, beni özlediğini ve bunu telafi etmek istediğini söylüyor ve ayrıca bu gösterinin gerçekten iyi olması gerekiyor. On dokuzuncu yüzyıldan kalma belirsiz bir romana bir müzikal."

"Kulağa heyecan verici geliyor," dedi Lauren.

"Ses tonunuzu anlıyorum, ancak *Times* eleştirmeni övgü dolu bir eleştiri yaptı ve son zamanlarda hiçbir şeyi beğenmiyor. Ayrıca, bir randevudan ne zarar gelir ki? Darius hâlâ berbatsa, en azından bir Broadway gösterisini bedavaya izleyebilirim."

"Adil," dedi Paige.

Birkaç dakika müzikaller hakkında konuştular ve Paige ikinci bir martini sipariş etti. Martini geldiğinde ve Paige ilk yudumunu aldığı anda Lauren, "Ee Paige, geçen gece Mitch'in gönüllü şeyinde ne oldu?" diye sordu.

Ve... şimdi işler karışmıştı. Paige arkadaşından bir şeyler saklamaktan nefret ediyordu ama "İyi idi. Çok aktif değildi. Ortağım ve ben sadece bir kedi yakaladık."

"Yine de, bu da bir şeydir. Kardeşim Josh'un da gittiğini söylemiş miydin? Ona rastladın mı?"

Paige'in midesi bulandı. "Evet, tanıştık."

Paige, Evan'ın martini bardağını yudumlarırken arkasından gülümsediğini ve Lauren'a baktığını görebiliyordu. Paige onu masanın altından tekmeledi. Bu onun daha da sırtmasına neden oldu.

"Bir şey mi oldu?" Lauren Evan ve Paige'in arasına bakarak sordu. "Hayır.

Evan aptalca davranıyor. Ben sadece... Evan'a Josh'un sevimli olduğunu düşündüğümü söyledim.

Ama o senin kardeşin, bu yüzden söz konusu bile olamaz." Paige düşmek için altında bir delik açılmasını umuyordu.

"Evet. Bu ne kadar tuhaf?" dedi Lauren. "Hayal edebiliyor musun? Çok iğrenç."

"Chandler, Monica ve Ross olayı gibi bir şey olabilir," dedi Evan. Lauren gözlerini devirdi. "Hayattaki her şey *Friends*'le bağlantılı değil."

"Öyle diyorsun ama az önce tüm diziyi tekrar izledim ve öyle olduğuna eminim," dedi Evan. "Ya da bu daha fazla dışarı çıkmam gerektiğinin bir işareti."

"Muhtemelen öyledir," dedi Paige. Lauren'a baktı. "Garip olurdu sanırım."

"Çok garip. Yani, o... Josh. Bakire olduğundan şüpheliyim ama onu bu bağlamda düşünmemeye çalışıyorum."

"Doğru, tabii ki," dedi Paige.

"Ve kalbi kırıldı. Biriyle neredeyse üç yıl birlikte olduğunuzu, bir yıl onunla yaşadığınızı ve birlikte bir gelecek planladığınızı ve sonra birdenbire 'Şaka yapıyorum, Chicago'ya taşınıyorum' dediğini hayal edebiliyor musunuz? Hukuk fakültesini bitirir bitirmez iş bulmanın zor olduğunu biliyorum ama o kariyerinin Josh'tan daha önemli olduğunu düşünüyordu." Lauren başını salladı. "Yıkılmıştı. Ona gerçekten çok zarar verdi. Adam evlenme teklif etmeyi planlıyordu ve kadın kalkıp onu terk etti."

Paige ne diyeceğini bilemiyordu; Josh'un önceki ilişkisinin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. Dışarı çıktıklarında kalbi kırılmış gibi davranmamıştı ama geçmiş ilişkileri de pek gündeme gelmemişti.

Onu gerçekten hiç iyi tanı mıyordu, değil mi? Gerçekten bir ilişkiyi sürdürmeyi düşünüyor muydu? Şey, hayır.

Lauren şöyle devam etti: "Peki ya siz çıksaydınız ve aranızda bir şeyler ters gitseydi? Hayır, bunu düşünmeyelim bile."

Paige, "Evet, bütün bu fikri bir kenara bırakıyorum," dedi. Ve cevabını aldığını düşündü. Josh'tan hoşlanıyordu ama bu da o şeylerden biriydi. Olmaması gerekiyordu. Hayatına devam etme zamanı.

Yine de, New York'ta yaşıyorsa, birbirleriyle tekrar karşılaşmaları kaçınılmazdı, değil mi? Lauren muhtemelen onu partilere falan davet ederdi. Yani bir süre çıksalar ve ayrılırsalar bile, yine de birbirlerini görmek zorunda kalacaklardı. Bu pek de ideal değildi. Ya da belki de bu iş onu gerçekten ofisinde tutacaktı ve bu bir sorun olmayacaktı.

İçkisinden bir yudum aldı ve bunun her şeyin sonu olmasını umdu. Neyse ki o uygulamaları telefonundan silmemişti.

* * *

Josh özeti doğru okuduysa, müvekkili gerçekten de dolandırıcılıktan suçluydu.

Bobby Giardino kapı ve pencere satan küçük bir mağaza zincirinin sahibiydi. Giardino'nun oğullarından birine büyük bir lastik tokmakla bir pencereye vurdurarak gösterdikleri kırılmaz yeni bir malzeme hakkında reklamlar yayınlıyorlardı. Kötü bir fırtınada bu malzemeden yapılmış pencerelerinden biri kırılan bir kadın dava açmıştı. Kadının avukatı, Giardino'nun pencerelerin kırılmaz olduğuna dair iddialarının yalan olduğunu ve reklamda gösterilen pencerenin farklı, daha pahalı bir malzemeden yapılmış bir bölmeye sahip olduğunu gösteren etkileyici bir dizi belgeyi bir araya getirmişti. Eğer bu dava bir mahkeme salonunda görülürse, Giardino kesinlikle kaybedecekti.

Ama Josh bir şekilde camın kırılmasında Giardino'nun suçu olmadığını kanıtlamak zorundaydı.

Müşterilerinin hepsi iyi adamlar değildi.

Josh bir zamanlar bu tür insanları işlerinden eden ya da hapse atan bir savcı olmak istemişti. Hukuk fakültesindeki ikinci ve üçüncü yılları arasında DCL'de staj yapma şansı bulmuş ve işi o kadar sevmişti ki kariyer yolunu yeniden gözden geçirmişti. Ne de olsa Provost'la birlikte çalışmak ona mahkeme salonu deneyimi kazandıracak ve iyi adamların hapse girmesini ya da anlamsız davalara maruz kalmasını önleyebilecekti. Provost'un müvekkillerinden birkaçı suçsuz olsa da, Josh çok az davanın gerçekten anlamsız olduğunu çabucak öğreniyordu.

Paige'in görüntüsü hiç beklenmedik bir anda aklına geldi. O gece borç ödemek ve tutkusunun peşinden gitmeden önce ayaklarını ıslatmak için iyi maaşlı bir işi kabul etmek hakkında konuşmuşlardı ve Josh'un önünde hâlâ onlarca yıllık kariyeri vardı. Hayatının geri kalanını dünyanın vicdansız Bobby Giardinolarını savunarak geçirmesine gerek yoktu.

Paige'le her ne olduysa bittiğini tahmin ediyordu. Bu utanç vericiydi, çünkü Paige çok iyi biriydi ama öte yandan, bir Pazartesi günü saat akşam sekize yaklaşıyordu ve o hâlâ ofisteydi.

Telefonu çaldı ve arayanın kimliğine bakmadan eline aldı, bu yüzden arayanın Lauren olduğu ortaya çıkınca biraz şaşırdı.

"Oh, hey," dedi. "Seni beklemiyordum."

"Önce cep telefonunu aradım ama cevap vermeyince işte olduğunu düşündüm."

Josh'un cep telefonu masasının köşesinde duruyordu. Telefonu eline aldı ve başka bir şeye odaklanmışken şarjının bittiğini fark etti. Sonra gerildi, çünkü ofis hattını aramak ona ulaşmak için çok fazla iş gibi görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Sadece hafta çok çılgınlaşmadan önce seninle temasa geçmek istedim ve unuttum."

"Oh. Tamam. Mesaj atabilirdin."

"Ve sana doğrudan bir soru sormadığım sürece tüm mesajlarımı görmezden geldiğin gibi bunu da görmezden gelirdin."

"Onları görmezden gelmiyorum. Sadece... meşgulüm ve her şey cevap gerektirmiyor gibi görünüyor. Yani, bana gönderdiğin Midtown'daki en iyi paket servis restoranları hakkındaki makaleyi aldım. Cevaba ihtiyacın olduğunu düşünmedim. Yine de bugün makaledeki falafel restoranını denedim. Oldukça lezzetliydi."

Ablasının uzun süredir çektiği acıya benzer bir iç geçirdi. "Yabani kedi olayı nasıldı?"

Ve Paige yine kafasının içindeydi. Yine de bundan bahsetmemek en iyisiydi.

"Eğitici. Biraz da korkutucu. Mitch denen adam çok gergin."

Lauren güldü. "Evet, biliyorum. Kedilerden biri seni ısırды mı?" "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Birazcık."

"Öyle bir şans yok. Grup birkaç kedi yakaladı, bunlardan birkaçı zaten etiketlenmişti. Ama aslında iyi vakit geçirdim."

"Arkadaşım Paige'e rastladın mı? O da o gece oradaydı. Tanıştığınızdan bahsetmişti."

Oof. Onunla karşılaşmış mıydı? Ertesi sabah duştayken ortadan kaybolmuştu ve bunu hak ettiğini düşünüyordu. Lauren'la akraba olduğu konusunda çıldırmaya başladığında biraz soğuk davranmıştı. Gerçekten bir sorun görmüyordu. Çıkmaya başarlarsa ve bir şeyler ters giderse bunun garip olabileceğini düşündü ama bu sadece çok iyi seks yaptıkları bir geceydi, evlilik teklifi değil.

"Ah, evet. Onunla tanıştım. Harika birine benziyor." "Öyle."

Sonra Josh, Lauren ve Caleb ile akşam yemeği yediği geceden bir şey hatırladı. "Bekle, geçen gece kötü bir randevudan kurtarmak zorunda kaldığın, erkek zevki şüpheli Paige mi?"

"Evet, bu o. Hayatının diğer tüm kısımları yolunda ama aşk hayatı tam bir karmaşa. Sanırım hepimiz mükemmel olamayız."

"Mükemmel mi?"

"Paige'i seviyorum, gerçekten. Muhteşem ve toparlanmış. Kariyerinde bir sürü başarı elde etti çünkü yaptığı işte gerçekten çok iyi. Yani, benim için çalışıyor çünkü kurumsal Amerika'da çalışmaktan nefret ediyor, ki onu kim suçlayabilir ki? Ayrıca tanıdığım en iyi insanlardan biri, bu yüzden ona bu şeyler için kızamıyorum bile. Harika bir adamı hak ediyor. Neden onu bir arkadaşlık uygulamasında bulacağını düşündüğünü anlamıyorum."

"Daha garip şeyler de oldu. Sürekli çalışan biri olmasanız bile bu şehirde insanlarla tanışmanın zor olduğunu duydum. Pek çok harika insan arkadaşlık uygulamalarını kullanıyor. Artık mutlu bir evliliğiniz olduğu için-"

"Evet, evet. Her neyse. Sadece..."

Josh Lauren'ı dinlemek için mücadele etmek zorunda kaldı, çünkü gerçekler yerine oturdu. Paige Lauren için *çalışıyordu*. Arkadaştlar ve Paige, Lauren'ın yönettiği Cat Café'de etkinlik yöneticisiydi. Bunu entelektüel olarak biliyordu ama Lauren'ın Paige hakkında konuşmasını dinleyince gerçekten anlamıştı. Vay canına, Josh bu işte tökezlemişti. Paige'in onun kim olduğunu anladıktan sonra evinden kaybolmasına şaşmamalıydı.

Suyu test etmenin bir yolu olarak Josh, "Ondan hoşlandım" dedi. "Öyle mi?"

"Yani, ona çıkma teklif etsem gerçekten o kadar garip olur mu?"

"Peki ya Megan?"

"Peki ya o? Altı ay önce ayrıldık. Ya da yedi, bilmiyorum. Bir süre önce." Ve Josh gerçekten de Megan hakkında konuşmak istemiyordu. Son birkaç gündür aklına neredeyse hiç gelmiyordu, bu da nihayet hayatına devam ettiğinin bir işareti gibiydi. Gerçi boğazında asit kaynamadan onun adını bile duyamıyordu, yani belki de onu o kadar da unutmamıştı.

"Paige iyi bir insan. Bir ribaunttan daha fazlasını hak ediyor, hepsi bu."

Josh Lauren'ın onaylamadığını hissedebiliyordu ve zorlamamaya karar verdi. "Bu sadece varsayımsal bir soruydu. Beni ofis telefonumdan aradığından beri fark ettiğin gibi, neredeyse burada yaşıyorum."

"Pekâlâ," dedi Lauren, ses tonu onun bilmediği bir şeyi bildiğini gösteriyordu. "Aslında aradım çünkü Paige önümüzdeki hafta Cat Café'de bir bağış kokteyli düzenliyor. Gelmek ister misin ya da hukuk şirketini büyük bir bağış yapmaya ikna edebilir misin diye merak ettim. Yani, 'topluma geri verme' ruhuyla ya da her neyse."

"Elbette, bunu patronuma sorabilirim. Ne için fon topluyorsunuz?" "Park Slope'ta bir barınak var.

birkaç hafta önceki kötü fırtınada hasar gördü. Bu yüzden onarım için biraz para toplayarak onlara yardım ediyoruz. Paige de topladığımız paranın bir kısmıyla kafede gençlere yönelik bazı programlar yapılmasını istiyor."

"Tamam. Sanırım bunu satabilirim. Ya da bağışlarım. Zor kazandığım parayı kira ve yemek dışında harcayacak vaktim yok." Sonra Lauren'in az önce söylediği şey kafasına dank etti. "Bekle, gençlik programları mı?"

"Paige San Francisco'da kedilerle el işi falan yapan bir kedi kafesi hakkında bir şeyler okumuş. Onu bu konuda serbest bırakıyorum. Her neyse, eğer hapisten çıkıp gelebilersen, önümüzdeki Salı akşamı Kedi Kafe'de."

"Deneyeceğim. Söz veremem. Yabani kedi olayını telafi etmek için tüm hafta sonu çalışmak zorunda ."

"Bu ne kadar mantıklı? Bir geceye karşılık bütün bir hafta sonu mu?"

"Bu... Bilmiyorum. Buralarda bir şeyler birikiyor. Zaman düz bir çemberdir."

"Meslektaşlarınızdan kaç ı ilk yılın sonuna gelmeden tükeniyor?"

"Bilmiyorum ama çok şey tahmin ediyorum. Düşünüyorum da eğer ilk yılımın sonunda daha iyi olacak. Belki. Umarım. Yani o zamana kadar işkence edecekleri yepyeni bir grup saf ortakları olacak."

"Umarım Salı günü görüşürüz ama gelemezsen de anlarım. Sizi cezbedecekse sevimli kediler ve açık bir bar vaat edebilirim."

"Kulağa cazip geliyor." Ayrıca Paige de orada olacaktı. Bu konuda ne yapacağına karar vermemişt i ve akıllıca olan onu bırakmaktı ama onu görmek istiyordu. Oraya gittiğinde bir çözüm bulacaktı.

"Güzel. İşte kendini öldürmemeye çalış. İşe dönmene izin vereceğim. Seni seviyorum, Josh."

"Ben de seni seviyorum, abla. Salı günü için gerçekten çalışacağım. Tabii önce iş beni öldürmezse."

Bölüm 7

Paige köşeye kurdukları bara baktı. Gerçekten bir kadeh şarap içmek istiyordu ama bu geceki konukları biraz para vermeye ikna etmek için bir sunum yapması gerekiyordu ve aklının başında olmasını istiyordu. Genellikle kafede tezgâhtarlık yapan Monique bağışları kabul etmek için hazır bekliyordu ve kitapçıdan Pablo ile sohbet ediyordu. Caleb, binanın ve Cat Café'nin sahibi olan Diane ile konuşurken kolunu rahatça Lauren'a dolamıştı. Baristalardan biri olan Victor, kedilerin odadan dışarı çıkmasını engellemeye çalışıyordu. Şu anda kafede bir düzine kedi yaşıyordu ve Paige'in diğer işlerinden biri de bu gece gelen birinin kedilerden birine aşık olması durumunda sahiplendirme formlarını nereye koyacağını bulmaktı. Kedi Kafe'nin bariz amacı müşterilere kedileri sevebilecekleri ve kahvelerini yudumlayabilecekleri bir yer sağlamak olsa da, *asıl* amaç potansiyel kedi sahiplerini kafenin kedilerinden birini sahiplenmeye ikna etmektir.

Partinin etrafında dolaşan belki on beş konuk vardı. Paige formları büyük kanepelerden birinin üzerindeki bir kedinin altında buldu. Formları Monique'e götürmek üzereydi ki Diane çıkageldi.

"Bana programlama planlarınızdan bahsedin," dedi Diane. "Lauren çocuklar için etkinlikler yapmak istediğinizi söyledi."

"Evet. İki fikrim var. İlk olarak, hafta sonu sabahları erken saatlerde çocuklar ve kedilerle sanat ve el işi yapan başka bir kedi kafe hakkında bir şeyler okudum. Genelde o saatlerde burası sakin olur, bu yüzden biraz kedi toplamak için iyi bir yol olabileceğini düşündüm."

Müşteriler geliyor. O kedi kafenin sahibini aradım ve bana el sanatları için bazı sağlam fikirler verdi."

Diane başını salladı. "Hoşuma gitti. Sokağın yukarısındaki Stitches'teki hanımlarla konuşmalısın." Stitches, Cat Cafédan birkaç kapı ötede bir iplik ve el işi dükkânıydı.

"Bu harika bir fikir. Henüz malzeme bulma aşamasına gelmedim ama belki ellerinde kalan ya da stokta olmayan şeyler vardır ya da... Çocukların eve götürmesi için el işi setleri yapsak ve Stitches bunları burada satsa nasıl olur?"

"Gördün mü, işte böyle. Bir kere mı fikirleri çok çabuk buluyorsun. Ve bence bu bloktaki işletmeler arasında bu tür bir koordinasyon tam da bu toplumun ihtiyacı olan şey."

Mahalledeki küçük işletmelerin nasıl bir araya getirileceğini bulmak Paige'in en sevdiği projelerden biriydi. Bloktaki herkesi bu partiye davet etmişti ama Stitches'te çalışan kadınlardan hiçbirini görmemişti. Onlarla daha sonra görüşmek için aklına bir not aldı. Sonra da, "Madem , Stories ile birlikte çocukların haftada bir gün kedilere kitap okumasını bir program yapmak istiyorum," dedi.

"Siz... Çocuklar kedilere kitap mı okuyor?" Diane başını eğdi.

"Evet. Bu bazı barınakların yaptığı bir program. Çocukları kedilere kitap okumaları için getiriyorlar. Bu, çocukların okuma becerilerini geliştirmelerine ve okuma konusunda kendilerine güvenmelerine yardımcı oluyor, çünkü bir kedi bir çocuğu kedi gibi yargılayabilir, ancak asla bir çocuğa kötü okuduğunu söylemeyecektir. Ve aslında program kedilere de fayda sağlıyor çünkü sosyalleşmelerine ve biraz ilgi görmelerine yardımcı oluyor. Bu konuda bir dergi makalesi buldum ve programın hem çocuklar hem de kediler için iyi olduğuna dair pek çok kanıt var. Makalede, çocuklar kitap okurken onlara sarılan kedilerin gülünç derecede sevimli fotoğrafları vardı."

"Vay canına." Diane gülümsedi. "Bunu hiç düşünmemiştim ama kulağa harika bir program gibi geliyor. Ne zaman başlayabiliriz?"

"Haberi yayar yaymaz. Hâlâ Stories ile detayları konuşuyorum. Bu akşam Pablo'yu köşeye sıkıştırıp ne yapabileceğimize bakmayı umuyorum. Bize kitap ödünç vermelerini umuyordum ama Hikayeler'in sahibi hem çocukların *hem* de hayvanların katılacağı bir etkinlik için kitap ödünç vermeye pek hevesli görünmüyor. Bu yüzden onları satın almamız gerekebilir. Dolayısıyla bu gece topladığımız paranın bir kısmını çocuk programları için ayırıyoruz."

"Merak etmeyin. Kitap almak için fazladan para istiyorsan, bana bir jingle ver. Bu harika bir fikir ve desteklemek istiyorum."

"Vay canına. Teşekkürler, Diane."

"Oh, peki o kim? Onu bu civarda hiç görmedim."

Paige, Diane'in bakışlarını takip etti ve kalbi karnına düştü. "Bu Josh. Lauren'in kardeşi." Onun burada ne işi vardı? Paige'in kalbi çarpmaya başladı. Lauren gelmesini istemiş olsa bile Paige'in burada olacağını biliyor olmalıydı. Çalışıyor olması gerekmiyor muydu?

Etrafına bakındı. Bakışları Paige'inkilere takıldı ve uzun bir süre göz göze geldiler ama sonra dönüp Lauren'a doğru yürüdü.

"Oh," dedi Diane. "Demek orada bir şeyler olmuş."

"Oh, hayır. O kadar belli mi? Çünkü Lauren, Josh ve benim birbirimize merhaba demekten daha fazlasını yaptığımızı bilmiyor."

"Tamamen açık değil, ama tam o sırada yüzünüzde bir şeyler olduğunu düşünmemi sağlayacak bir şey oldu."

"Önemli bir şey değil, gerçekten. İkimiz de birkaç hafta önce Mitch'in yabani kedi yakalama programı için gönüllü olduk ve orada tanıştık."

"Ama sen bir bağlantı kurdun."

"Bu doğru olsa bile, o Lauren'in kardeşi. Her şeyden önce, bu işi seviyorum. İkincisi, Lauren benim arkadaşım. Her şey çok garip ve karmaşık." "Ah, anlıyorum. Biliyorsun, arkadaşım Carol en iyi arkadaşının kız kardeşiyle evlendi."

Bu, Diane'in uzun öykülerinden birinin girişi gibi geldi. Paige, Diane'i biraz saldırgan bulsa da ondan hoşlanıyordu ama şu anda bir hikaye için vakti yoktu, hele de bu sunuma hazırlanmak zorundayken. "Eminim

Bu tür şeyler her zaman işe yarar ama bilemiyorum. Romantik ilişkileri mahvetme konusunda çok iyiyimdir."

"Doğru, ben de öyle duydum."

Paige, Diane'in kendisini ciddiye almadığını hissedebiliyordu. "Demek istediğim, yirmi sekiz yaşındayım ve hala bekarım, yani ilişkilerimden herhangi birine başarılı diyemezsiniz."

Diane güldü. "Oh, tatlım. Bir gün bir adamı çok mutlu edeceksin. Belki o adamı bile. Bu tarafa geliyor."

Paige iç çekti. Diane, Cat Caf 'deki herkes teknik olarak onun çalışanı olsa da onlara karşı bir anne rolü üstlenmeyi severdi. Ve Josh gerçekten de ona doğru gidiyordu.

"Diane," dedi. "Ben parti misafirleriyle konuşacağım. Lütfen etkinliğin tadını çıkarın."

Diane göz kırptı ve uzaklaştı. Josh temkinli bir şekilde yaklaştı. "Rahatsız mı ettim?"

"Hayır, iyisin. Merhaba. Nasılsın?"

Gülümsedi. "Merhaba. Ah, birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Paige etrafına bakındı. Oda dolmaya başlamıştı. Yaklaşık yirmi dakika içinde  ocuk programlarıyla ilgili sunumunu yapması gerekiyordu ve buradaki rollerinden biri de etrafta dolaşıp herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olmaktı. "Uh, sanırım. Ama bu partiyi ben yönetiyorum, o yüzden size sadece birkaç dakika verebilirim."

"O zaman kısa tutacağım. Ne dediğimizi biliyorum ve bu durumun karmaşık olduğunu da biliyorum ama... seni düşünmeden edemiyorum."

* * *

İşte. Kısa, doğrudan, sadede gel.

Josh bir şey söylemenin muhtemelen aptalca olduğunu biliyordu ama bu fırsatın elinden kaçmasına izin vermek de aptalcaydı. Elbette, Lauren'ın arkadaşı ve  alışanıydı, bu da işleri karmaşıklaştırıyordu. Josh'ın boş zamanı yoktu.

zaman da. Ama Paige'le sadece sohbet etme arzusu bile bunların önüne geçmişti. Belki şehvetten kaynaklanıyordu ama... o gece çok eğlenmişlerdi. O da bundan daha fazlasını istiyordu.

Paige ona kaşlarını çattı. "Şu anda bu konuşmayı yapamam."

"Hiçbir şey aramıyordum ve sana baskı yapmaya da çalışmıyorum. Ama harika zaman geçirdim ve bence sen harikasın ve bunu neden bir atmamız gerektiğini anlamıyorum. Tamam, kız kardeşimi tanıyorsun. Bunda ne var?"

Kız şaşkınlıkla ona baktı. Belki de kızgın. "Büyütecek ne var? Bu karışık, karmaşık bir durum. , bu işi gerçekten seviyorum. İkincisi, Lauren dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biri. Aramızda bir şeyler ters giderse ne olur?"

"Ama ya olmazsa? Ya işler yolunda giderse? Ya kuzeye giderlerse?"

"Kuzeye gitmek mi?" Paige usulca güldü ve başını salladı. "Ben sadece... Bu durumda tüm risk benim üzerimde. Kaybedecek olan benim. Lauren'ı kardeşim gibi seviyorum ama o senin gerçek kardeşin ve kan bağı arkadaşlıktan daha önemli."

"Her zaman değil."

"Belki her zaman değil ama sen ve Lauren çok yakınsınız. Sürekli senden bahsediyor. Eminim bu kadar yoğun çalışmasaydın seninle iki haftadan çok daha önce tanışmış olurdum. İnan bana, bir şeyler ters giderse ben kaybederim. Hiç ayrılan ve taraf seçmek zorunda kalan bir çiftle arkadaş oldun mu?"

Josh bir karşı argüman oluşturmaya çalışmakla meşguldü -ne kadar da *avukatça bir şey*, diye düşündü bastırılmış bir iç çekişle- ama onun sorularına cevap vermek için durakladı. "Evet, hukuk fakültesinden birkaç sınıf arkadaşım. Bu...oof." Kötü bir olaydı ama Megan ve Josh ayrıldığında her şeyin nasıl darmadağın olduğunun yanında hiçbir şeydi. Hukuk fakültesindeki sınıf arkadaşlarının artık ülkenin dört bir yanına dağılmış olması iyi bir şeydi; bu, arkadaşlarının taraf tutmamasını kolaylaştırmıştı. Josh hâlâ biraz

Megan'ın ayrılırken yanında tuttuğu bazı arkadaşlarına kızgındı. "Dağınık bir durum. Peki, tamam, anladım."

"Yani, eğer seninle çıksaydık, belki bir süre için gerçekten harika olurdu, ama eğer ayrılırsak, inan bana, Lauren seni seçerdi. Bu denklemde tüm risk bana ait ve ben bundan hoşlanmıyorum."

"Tamam, seni duyuyorum. Ve haklısın. Lauren benim kardeşim. Ve tüm hayatım boyunca bana göz kulak oldu. İkimizden birini seçmek zorunda kalsaydı, muhtemelen ben kazanırdım. Ama aynı zamanda, sana evlenme teklif etmiyorum. Ben sadece... seni bir ara dışarı çıkarmak istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Bir kadeh şarap içmek ve yemek yemek. Hepsi bu."

O sırada Josh'un bacağına bir şey süründü. Aşağı baktı ve küçük gri bir kedinin bacağına sarıldığını gördü.

"Bu Bay Darcy," dedi Paige. "Lauren en son getirdiğimiz kedi grubuna isim vermeme izin verdi, ben de hepsine Austen karakterlerinin isimlerini verdim. Kanepedeki turuncu kedi Bay Willoughby. Şuradaki smokinli ise Lizzy Bennet."

"Sevimli. Gerçi bu benim için pek bir şey ifade etmiyor. Sanırım lisede *Gurur ve Önyargı*'yı okumuştum ama hatırlamıyorum."

Paige'in nefesi kesildi. "Sen hiç film izlemedin mi?"

Omuz silkti. "*Clueless*'ı izlemiştim. Bir Austen romanından uyarlanmıştı, değil mi?"

"Kültürsüzlüğünüzü bir kenara bırakıp asıl konumuza geri döneceğiz, yani-"

"İyi anlaşıyoruz ve her şey hakkında konuşabiliyoruz ve bir randevu seni öldürmez."

"Böyle bir randevu için ne zaman vaktiniz olacak?"

"Bilmiyorum. Gelecek hafta belki. Zaman yaratacağım. Temmuz'a kadar her hafta sonu çalışmak zorunda kalsam da buna değecek."

İç çekti. "Haklı olmandan nefret ediyorum. Ben de seni çok düşündüm, sadece buradaki felaket potansiyeli çok yüksek gibi görünüyor." Baktı

odanın etrafında. "Partiye dönmem gerekiyor ama tamam. Bir randevu. Ve abartılı bir şey olmasın. Sadece akşam yemeği falan. Sohbet. Belki biraz şarap. Ama hepsi bu."

"Tamam, seni anlıyorum. Seninle son derece sıkıcı bir randevu planlayacağım. Sonra da oradan devam ederiz."

"... Tamam. ."

Josh'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama bir an için onu yıpratıp merak etti. "Gerçekten de benimle çıkmak istiyorsun, değil mi? Sadece ben gideyim diye gideceğini söylemiyorsun."

"Josh. Buradaki sorunun yarısı, şu anda seninle konuşmayı kesmek istemem ama buna mecburum çünkü az önce buraya gelen yüksek bahisçilerden bazılarını programlama fikirlerime biraz para yatırmaya ikna etmem gerekiyor."

Josh buna gülümsemekten kendini alamadı. "Demek benden hoşlanıyorsun."

"Olması gerekenden daha fazla. Bu kadar ukala görünme." Derin bir nefes aldı ve elindeki kâğıt yığınınına baktı. "Şuradaki gri takım elbiseli adam yerel bir bankanın yöneticisi ve çok derin cepleri var. Ceplerindeki bozuk parayla Park Slope barınağını onarabilir ama ondan bunun bir kısmını bile alabilmek için cazibemi gerçekten kullanmam gerekecek."

"Oh, aklıma geldi." Josh elini cebine attı. "Şirketimin ikramı."

Paige'e çeki uzattı ve onun gözlerinin şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmasını izledi. "Vay anasını. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Lauren bana barınaktan ve yapmak istediğiniz gençlik programından bahsetti ve ben de patronuma bunu 'topluma geri verme' olayının bir parçası olarak sundum. Firmanın hemen bir çek kesmesini sağladı. Dürüst olmak gerekirse bu benim karmam için oldukça iyi bir şey. Şu anki müşterilerimden bazıları iyi insanlar değil."

"Bunu duyduğuma üzıldüm ama patronunuzun şirkete bu kadar para vermesine üzülmedim. Bu tek başına hedefimizin neredeyse üçte ikisi."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Gerçekten."

"Bunu Monique'e götür. Kapının yanında panosu olan o. Asıl parayla o ilgileniyor."

"Pekâlâ. Bunu yapacağım. Randevu için de seni ararım. Manhattan'da sıkıcı bir restoran bulacağım. Mum ışığı, masa örtüsü ya da romantik bir şey olmayacak. Yediğin anda unutacağın vasat bir yemek. Gelecek Perşembe nasıl?"

Güldü. "Kulağa hoş geliyor. Masa örtüleri romantik mi?"

Omuz silkti. "Belli bağlamlarda. Takma kafana."

Kadın başını salladı ve uzaklaştı. Bir süre onu izledi ve sonra Lauren yanına geldi. "Sen ve Paige iyi anlaşmışsınız gibi görünüyor."

Josh, Lauren'a en iyi arkadaşına çıkma teklif ettiğini söylemeli miydi diye düşündü. Paige'e bunu halka açıklamakta bir sakınca görüp görmediğini sormadan bunu yapmak kötü bir fikir gibi görünüyordu ki Paige bu konuda çok isteksiz görünüyordu. Josh, Paige'in Lauren'ın henüz bilmesini istemediğini tahmin etti, bu yüzden çenesini kapalı tuttu. "Evet. Şirketimin oldukça cömert bir bağış yapmasını sağladım, bu yüzden ona çeki göstermek istedim." Çek hâlâ elindeydi ve Lauren'a göstermek için havaya kaldırdı.

"Vay canına. Patronun gerçekten bazı günahlarından arınmak istiyor."

"Evet. Bu tür bir hukuk, korkunç zengin insanların paralarını ellerinde tutmalarına yardım etmeyi içeriyor gibi görünüyor. Tam olarak beklediğim gibi değil."

"Sürekli söylediğin gibi, şu anda yapabileceğin tek şey, gerçekten ne yapmak istediğini bulana kadar bunu sürdürmek."

"Çok fazla *Law & Order* izleyince savcı olmak istedim ama bu da yarıdan daha az maaşla çok daha fazla saat çalışmama neden olacaktı. Belki bu sığ bir düşünce ama-"

"Hey, ne yapman gerekiyorsa yap. Seni yargılamıyorum."

"Ödemem gereken şaşırtıcı miktarda öğrenci borcum var."

"Tekrar söylüyorum, sorun değil. Ruhunu dev bir kurumsal hukuk firmasına satmak istiyorsan, bu senin bileceğin iş."

"Doğru. Desteyiniz için teşekkürler."

Lauren sırtıttı. "Bu gece izin almak için mafya müşterilerinden birine bir iyilik yapman mı gerekti?"

"Tamam, biz herhangi bir organize suç ailesini temsil etmiyoruz." "Bildiğiniz kadarıyla."

Josh iç çekti. Greg Provost'un gizliden gizliye bir Gambino olduğunu öğrense hiç şaşırmasdı. Ama bunların hepsi gece geç saatlerde kurduğu hayallerin bir parçasıydı. Provost muhtemelen herhangi bir suç faaliyetinde bulunmamıştı ama muhtemelen mali bir suçtan dolayı suçlu olan biri tarafından işe alındığında ahlaki açıdan kendini tehlikede hissetmeyecek kadar lüks yaşam tarzından hoşlanıyordu.

Josh'un durduğu yere yakın bir masanın üzerine bir kedi zıpladı ve koluna vurmak için uzandı.

"Hey!" dedi Josh. Beyaz göbekli, çizgili turuncu bir kedi olan kediye baktı. Josh uzanıp kedinin başını okşadı ve kedi kendinden geçerek gözlerini kapadı.

"Yeni bir arkadaşın var," dedi Lauren.

"Kim bu adam? Süslü bir edebi ismi var mı?" "O Bay Knightley."

"Uh-huh. Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Emma'nın *Emma*'da birlikte olduğu adam. Ya da başka bir deyişle, Paul Rudd'ın *Clueless*'taki karakteri."

"Oh, tamam. Merhaba, efendim." Kedi cevap olarak miyavladı.

"Her neyse, burada olmana sevindim," dedi Lauren. "Paige'in sunumu için burada kal. Bence seni etkileyecek. Ve o çeki Monique'e ver, yoksa onu kaybetmenden endişe ederek anevrizma geçireceğim."

"Kaybetmeyeceğim." Çeki elinden kaçırır gibi yaptı ama düşmeden yakaladı.

"Sen bir pisliksin."

"Öylesin."

"Çocuklar," dedi Caleb, yürüyerek. "Beni bu partiyi geri çevirip eve dönmek zorunda bırakmayın."

Josh gözlerini devirir gibi yaptı ve oflayıp pufladı, sonra da kıymetli çeki Monique'e götürdü. Kedi Bay Knightley de onu takip etti ki bu çok şirindi.

Beş dakika sonra Paige ve Lauren odanın bir tarafında duruyordu. Caleb herkesin dikkatini çekmek için çatalıyla bir şarap bardağına vurdu. Josh bardan bir bira kaptı ve Paige'in sunumunu izlemek üzere boş bir sandalyeye yerleşti. Oturur oturmaz Bay Knightley kucağına atladı, Josh da kediyi sevdi.

Paige gerçekten kendi elementindeydi. Evan'ın yardımıyla duvarlardan birine iki poster astı. Önce soldakini işaret etti ve bu bağış kampanyasındaki ilk işlerinin, barınağın binanın çatısını değiştirmek ve birkaç hafta önceki kötü fırtınada meydana gelen diğer yapısal hasarı onarmak için ihtiyaç duyduğu otuz bin doları bulmak olduğunu açıkladı.

"Tüm hayvanlar binanın hasar görmemiş tarafına taşındı, ancak tüm bir kanadın kullanılamaz hale gelmesi, kapasitelerinin önemli ölçüde azalması anlamına geliyor. Bu şehirdeki tüm yetim hayvanlar için yer olduğundan emin olmak istiyoruz ve ayrıca önümüzdeki birkaç ay için planladığım bazı programların daha fazla insana kedi sahiplenmeleri için ilham vereceğini umuyoruz. Brooklyn'de kesinlikle barınak hayvanı sıkıntısı yok. Nihai hedefimiz bu hayvanlara sonsuza dek yaşayacakları iyi yuvalar bulmak."

Paige diğer postere döndü ve çocuk programlarıyla ilgili açıklamasına başladı. Josh Kedilerle El Sanatları'na pek sıcak bakmıyordu ama zaten kendisi de pek el becerisi olan biri değildi. Yine de okuma yazma programı harika bir fikirdi. Birkaç yıl önce başka bir şehirde benzer bir programla ilgili bir makale okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu ve o zaman da bundan etkilenmişti.

Paige'in sesi odaya çok iyi yansiyordu. Rahatlatıcı bir niteliği vardı ve odadaki herkesin onu pür dikkat dinlediği açıktı. Sunumunu, gençlik programları için toplanan paranın nereye gideceğini açıklayarak tamamladı - çoğunlukla el işi malzemeleri ve kitaplar gibi malzemelere, aynı zamanda reklam ve bazı idari görevlere - ve ayrıca her iki programı da kolaylaştırmak için gönüllüler aradığını söyledi ve kendisini dahil olmayı çok isteyen bir ikinci sınıf öğretmeni olarak tanıtan bir kadından elini kaldırmasını istedi.

Paige hiç tereddüt etmedi. Hiç gergin görünmedi. Program fikirleri hakkında tutkuyla konuştu. Hatta Evan'ın tasarladığı bazı tişörtleri ve kahve fincanlarını göstererek Cat Café'nin reklamını bile yaptı. Lauren haklıydı, Josh etkilenmişti. Sunum sona erip Paige salonda çalışmaya başladığında Josh, Paige'in bankacılık işinde nasıl bu kadar iyi olduğunu görebiliyordu. Bu bağış toplama etkinliği, daha ucuz içki ve daha rahat kıyafet kuralları olsa da, muhtemelen pek çok banka etkinliğine benziyordu. Tüm bu gösteriyi dünyanın en kolay işiymiş gibi yönetiyordu ve Josh öyle olmadığını gayet iyi biliyordu.

Bir kadında aradığı her şey onda vardı. Ona hayatında kesinlikle ihtiyacı vardı.

Turuncu kedinin hâlâ kucağında olduğunu fark etmeden önce ayağa kalkmaya başladı. "Affedersiniz Bay Knightley ama bütün gece burada oturamam." Bay Knightley pençelerini Josh'un kalçasına daha sert geçirdi.

Lauren onun yanında belirdi. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Josh kediye kucağından indirmeye çalışmakla biraz meşguldü ama şöyle dedi: "Paige'in sunumu harikaydı. Hukuk şirketimden büyük bir miktar para kopardığım için kendimi daha da iyi hissediyorum. İnsan önemli bir şeyini kaybetmeden bir kediye nasıl alır?"

"Biri değil."

"Bay Knightley iyi birine benziyor ama beni yalnız bırakmadı." "Sanırım seni seçti."

"Beni mi seçtin?" Josh birden onun ne demek istediğini anladı. "Ne? Hayır. Oh, hayır. Bir kedi alamam."

"Size bir seçenek sunulduğunu sanmıyorum."

Bay Knightley gözlerini kapadı ve mırıldanmaya başladı, aynı anda pençelerini Josh'un kalçasına daha güçlü bir şekilde batırdı. O minik iğneli pençeler etine batarken Josh tısladı. Bay Knightley'nin pençelerini kaldırmaya çalışarak kan akmadığını umdu.

"Ama çok çalışıyorum." Josh, Lauren'dan çok kediye hitap etti.

"Siz de yalnız yaşıyorsunuz. Bir arkadaşınızın olması evde olmayı daha da güzelleştirecektir. Ve kediler kendi kendilerine yetebilirler."

"Yaptığınız şey bu, değil mi? Şüphelenmeyen insanları Kafeye alıyorsunuz, kediler de zavallı bir ahmağı seçip kediye eve götürmeleri için onları cezbediyor."

Lauren sırtıttı, biraz kendini beğenmiş görünüyordu. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Peki ne diyorsunuz? Bay Knightley'i eve götürecek misiniz?"

Bay Knightley başını kaldırıp Josh'a baktı ve iri gözleri "Güzel, güzel lütfen!" der gibiydi.

Josh enayi olduğunu biliyordu. Bay Knightley'nin başını okşadı. "Bunu düşüneceğim."

Bölüm 8

Cat Café Josh'a DC'de takıldığı hukuk öğrencisi barı kadar tanıdık gelmeye başlamıştı. Cuma gecesi Paige'le buluşmak ve onunla birlikte Bay Knightley için gereken her şeyi almak üzere yakındaki bir evcil hayvan dükkanına gitmek için içeri girdi. Onu kedi odasında dizüstü bilgisayarında bir şeyler yaparken buldu.

"Merhaba," dedi adam içeri girdiğinde. Parlak bir şekilde gülümsedi. "Programımı bitirmek üzereyim, hemen geliyorum. Buyurun oturun."

"Tamam." Masada onun yanına oturdu. Paige'in dizüstü bilgisayarının yanında küçük bir patiska kedi yatıyordu ve Josh'a güvenilmezmiş gibi bakıyordu. Josh uzandı ve kediye sevd.

Etrafına bakındı. Lauren'ı göremedi ama Monique tezgâhta müşterilere yardım ediyordu ve Josh'ın tanımadığı, iki kolunda da dövmele olan bir adam boş masaları siliyordu.

"Bu gece kapatıyor musunuz?" Josh sordu.

"Hayır. Monique ve Victor yapabilir. Cuma günleri daha geç saatlere kadar açık kaldığımız yeni bir şey deniyoruz, ama iyi reklam yapamıyoruz, bu yüzden gördüğünüz gibi pek hareketli değil. Lauren benim gitmemin sorun olmayacağını söyledi ve eğer bu adamların yardımı ihtiyacı olursa hemen üst katta."

Dövmeli adam -Victor olduğunu tahmin ediyordu- kafenin önüne geri döndü ve Josh ile Paige'i yalnız bıraktı. Paige dizüstü bilgisayarına bakıyordu, bu yüzden Josh'un ona doğru hareket ettiğini, yanağını kavradığını, yakınına eğildiğini ve onu öptüğünü görmedi. Orada oyalandı, onu tattı, onun da kendisini tatmasına izin verdi. Eğer onu her gün, her zaman öpebilseydi, mutlu bir adam olarak ölebilirdi.

Adam geri çekildiğinde, kadın ona gülümsedi. "Bu ne içindi?"

"Çok güzelsin."

Kıkırdadı. "Tamam. Şimdi beni üç dakika yalnız bırak ki bunu bitirebileyim."

Josh sandalyesinde arkasına yaslandı ve odayı inceledi. Kedilerden birkaçı kanepelerden birinde birbirlerine sokulmuşlardı. Bir tanesi yakındaki masalardan birine zıpladı ve kendini tımar etmeye başlamadan önce bir saniye Josh'a baktı. Ve kafenin daimi sakini olan tombul kedi -Sadie- kuyruğunu havaya kaldırarak Josh'a doğru koştu.

"Kedilerin kuyruklarını dik tutarak böyle kasıla kasıla yürüdüklerini hiç görmemiştim."

Paige başını kaldırdı. "Ah, evet. Sadie bunu her zaman yapar. Kedi davranışları hakkında bunu açıklayan bir belgesel izlemiştim. Görünüşe göre, vahşi kolonilerde kediler birbirlerine dostça yaklaştıklarında bunu yapıyorlar. Barış içinde geldiklerini göstermenin bir yolu. Bu Sadie için doğru mu bilmiyorum. Pek parlak bir ampul sayılmaz. Ama etrafta dolaşıp herkesle arkadaş olmak istediğini düşünmek hoşuma gidiyor."

Sadie yürüdü ve Josh'un bacağına sürtünmeden önce ayakkabılarını kokladı. Josh onu sevmek için eğildi ve Sadie elinin içine doğru yükseldi. Hemen bir yük treni gibi mırlamaya başladı. Sonra odanın öbür ucunda bir şey dikkatini çekmiş olmalı ki koşmaya başladı.

"Kediler çok garip."

"Sadie biraz tuhaf biri ama çok tatlı biri." Paige dizüstü bilgisayarını kapattı. "Tamam. Program bitti. Arkadan çantamı alacağım ve gidebiliriz."

Paige arka odaya girdiğinde Josh durdu ve bu küçük adamlardan birinin evinde olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Odadaki kedilerin çoğu uyuyordu, ancak küçük siyah beyaz bir kedi kuyruğuna neon yeşili bir tüy takılmış oyuncak bir fareyle uğraşıyordu.

Paige bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu onun tüm yüzünü aydınlattı. Çantasını rahatça omzuna attı ve elini uzattı, Josh da onu tuttu ve

onu kafeden dışarı çıkardı.

"İki blok ötedeki büyük evcil hayvan dükkanında ihtiyacınız olan her şey vardır" dedi.

"Evet. Buraya gelmeden önce haritada buldum. Gerçekten bir hapishanenin karşısında mı?"

"Tam olarak caddenin *karşısında* değil. Daha çok kitty-corner gibi." Josh güldü. "Brooklyn'in merkezi tuhaf bir yer."

Paige cebinden telefonunu çıkardı ve onlar yürürken ekrana dokundu. "Bak, sana ihtiyacın olan her şeyin bir listesini yaptım." Josh'a telefonu uzattı.

Uzun bir listeydi. Josh Paige'in A tipi eğilimlerine bir kez daha hayret etti. "Vay canına, teşekkürler. Oldukça fazla şey var."

"*Hepsine* ihtiyacınız yok. Bunların bazıları sadece öneri. Bakın, her şeyi renklerle kodladım. Gerekli şeyler yeşil, yararlı ama gerekli olmayan şeyler sarı ve sadece eğlence için olanlar mor."

Onun liste yapmasını sevimli buldu ve neredeyse onu tekrar öpmek için eğilecekti ama dışarıda oldukları için bundan kaçındı. Paige'i evcil hayvan dükkanına doğru iterek, "Hadi içeri girelim," dedi.

* * *

Evcil hayvan dükkânına doğru yürürlerken Josh'un kafası karışmış gibiydi. Her şeyi taşıyan büyük bir zincir mağazaydı, bu yüzden Josh'a bir araba almasını söyledi.

"Bir kum kabı ve kum ilk olmazsa olmazlardır," dedi ve onu o koridora .

Kum kabını koymak yeterince kolaydı ama Josh kedi kumu seçeneklerine hayretle baktı. "Bunların bazıları neden bu kadar pahalı?"

"Bilmiyorum. Çeşitli seviyelerde koku engelleyici kristaller ya da her neyse."

"Eminim bunların hepsi harikadır, ama üzgünüm, kedimin üzerine işediği bir şey için neredeyse yirmi dolar ödemem."

Paige Bianca için aldığı markaları tavsiye etti ve daha da bunaltıcı olan yemek konusuna geçtiler. "Bay Knightley ile çalışıyorsun," dedi Josh. "Onun ne yediğini biliyor musun?"

Paige güldü. "Sanki iş arkadaşımıyşız gibi konuşuyorsun." "Ben ciddiylim."

"Lauren kedileri, veteriner kliniği aracılığıyla özel olarak sipariş ettiği, sindirimi kolay ve kedilerin genellikle alerjik olduğu şeylerden arındırılmış özel bir mama ile besliyor. Bu kadar süslü olmak zorunda değilsiniz. Kedinizin gerçekten sevdiği bir şey bulmak birkaç deneme gerektirebilir, çünkü kediler titiz yiyiciler olabilir. Ama ben Bianca'yı böyle besliyorum."

Josh yaş ve kuru mama seçti ve Paige'e önden gitmesini söyledi.

"Temel şeyleri aldınız. Ayrıca bir tür tırmalama direği ve birkaç oyuncak almanızı tavsiye ederim."

"Tamam."

"Ve stresi azaltmak için feromon difüzörü alabilirsiniz." "Şimdi ne var?"

Kedi oyuncacı ve ödül maması reyonuna yöneldiler. "Fişe takılan oda spreyleri gibi olan bu difüzörleri satın alabilirsiniz, ancak bunlar sadece kedilerin koklayabileceği feromonlar pompalıyor. Kediler stresliyse sakinleşmelerine yardımcı olurlar. Ve yeni bir eve taşınmak oldukça stresli olabilir."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Caleb yeni kedi ebeveynlerine bunları öneriyor çünkü gerçekten işe yaradıklarını gösteren bazı bilimsel veriler var."

Josh şüpheli görünüyordu ama "Önce birkaç oyuncak seçelim" dedi. Çeşitli boyutlarda ve renklerde oyuncak farelerden oluşan bir serginin önünde durdular. Ama

Josh koridorun sonundaki bir vitrine yöneldi. Paige onu takip etti ve *Star Wars* karakterlerine benzeyen kedi oyuncaklarının sergilendiğini gördü. "Aman Tanrım," dedi Josh. "Bay Knightley'nin bu Darth Vader faresine kesinlikle ihtiyacı var."

"Darth Vader faresi Alman operası gibi."

Josh kıkırdadı ve arabayı popüler kültür temalı kedi oyuncaklarıyla doldurmaya başladı. Paige bir Süpermen faresi aldı ve Josh'a doğru fırlattı. Fare kafasına çarptı ama Josh gülererek yere düşmeden yakaladı. Bir Batman faresi aldı ve onu da Paige'e fırlattı. Paige güldü ama fare omzuna çarpıp yere yuvarlandı. Batman'i aldı ama arabaya bırakmak için hamle yaptığında Josh elini Paige'in koluna koyarak onu durdurdu. Sonra da üzerine çullandı ve onu öptü.

"Bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum," dedi Paige, "ama daha ikinci randevumuza bile çıkmadık. Yine de öpücük çalmaya devam ediyorsun."

"İkinci bir randevuya çıkmayı *planlıyoruz*, değil mi?"

"Evet."

"Ya da *bu* bizim ikinci randevumuz." Josh yüzünü buruşturdu. "Hayır, bir sonraki resmi randevumuz bu parlayan floresan ışıkları altında alışveriş yapmaktan biraz daha romantik olmalı."

"Mum ışığı ya da masa örtüsü yok dediğini sanıyordum."

"Mum ışığı ile bunun arasında mutlu bir orta yol olmalı."

"Yani, tüm bu eşyaları evime bıraktıktan sonra tamamen romantik olmayan bir akşam yemeği yiyebiliriz. Evimin yakınında çok iyi köfte yapan bir sandviç dükkanı var."

Paige tereddüt etti. Josh ona mesaj atıp yeni kedisi için bir şeyler almasına yardım etmesini istediğinde, fazla düşünmeden yardım etmeye gönüllü olmuştu ama yemeğe çıkmak çizgiyi aşmak gibi görünüyordu. Her ne kadar birbirlerinin arkadaşlığından hoşlandıklarını inkâr etmek zor olsa da, bir yanı hâlâ onunla dışarı çıkmaktan korkuyordu. Yeni kedisi için kedi kumu seçmek gibi sıradan bir şey yaparken bile onun yanında olmak eğlenceliydi. Ondan hoşlanıyordu, gerçekten hoşlanıyordu. Ve belli ki o da ondan hoşlanıyordu, eğer peşinden bu kadar çok koşuyorsa.

Bu Lauren'ın ne düşüneceği sorununu çözmüyordu ve Paige hâlâ bu konuda endişeliydi. Josh'a şimdi evet demek istiyordu. Ama bunun yerine, "Yağmur kontrolü. Aslında bundan sonra yapmam gereken birkaç iş daha var. I

Her şeyi almanıza yardım edebileceğimi, sizi bir taksiye bindirebileceğimi ve sonra da mahallenin bu kısmındayken diğer her şeyi bitirebileceğimi düşündüm."

". Gelecek haftaki randevumuzu planladığımız gibi gerçekleştireceğiz." "İstemediğimden değil."

O gülümsedi. "Sorun değil Paige. Artık senin zamanına hükmeden benim." Arabayı ileri itti. "Yemin ederim ben çocukken kedilerimiz vardı. Sadece ne kadar çok şeye ihtiyaçları olduğunu bilmiyordum. Kedi konusundaki bilgisizliğime acıdığınız için teşekkür ederim. Eminim bu gece yapacak daha iyi işleriniz vardır."

Ugh. Bunu kabullenmeli. Josh harika bir adamdı. Birkaç yıldır bu kadar hoşlandığı biriyle tanışmamıştı. Arkadaşının nasıl tepki vereceğinden endişelendiği için neden bunu bir kenara atınsındı ki? Neden devam *etmesin*?

"Yani, bir sandviç alabilirim," dedi. "Ve yarınki işlerimi bitiririm."

"Öyle mi?"

"Evet. Ama ondan sonra eve gideceğim. Komik iş yok."

Sırıttı. "Pekala. Romantizm yok, komik işler yok. Sadece hafta sonu için yollarını ayırmadan önce hiç de romantik ve seksi olmayan sandviçler yiyerek gizlice birbirlerinin kemiklerini sıızlatmak isteyen iki arkadaş."

"Birbirinizin kemiklerini mi kıracaksınız? Kendini çok büyük görüyorsun."

"Oh, lütfen. Sanki bu trene binmek istemiyormuşsun gibi." Josh geri çekildi ve eliyle kendini işaret etti.

Paige güldü. "Tamam, . , burayı bitirelim."

"Ne kalmış olabilir ki? Mağazanın yarısı benim arabamda." Ama bir sonraki reyona doğru ilerledi.

Bölüm 9

İki gün sonra Josh Cat Café'ye geri döndü. İçeri girdiğinde Lauren ya da Paige'i göremeyince tezgâha doğru yürüdü. Bağış kampanyasında bağışlarla ilgilenen barista oradaydı; uzun boylu, esmer tenli, güzel bir kadındı. Adı Monique'ti.

Josh tezgâha doğru ve "Merhaba, ben Mr. Knightley." Getirdiği boş kedi taşıyıcısını havaya kaldırdı.

Monique sırttı. "Evet, Lauren bahsetti. Yeni arkadaşın için tebrikler."

"Beni seçtiğini açıkça belirtmem gerekiyormuş gibi hissediyorum." "Genelde böyle olur."

"Lauren öyle dedi. Ama ben kedi falan aramıyordum."

"Eminim değildin. Sana inanıyorum. Bu yüzden orada bir kedi taşıyıcısıyla duruyorsun."

Josh iç çekti. Son birkaç gününü dairesini hazırlamakla geçirmişti. Kutuları açmayı bitirmek için bir gece geç saatlere kadar uyumamıştı. Cumartesi gününü masasını toplayarak ve Paige'le birlikte aldığı eşyaları yerleştirerek geçirmişti. Böylece Bay Knightley'nin taşınması için her şeyi hazırlamıştı ama hâlâ bir kedi alacağına inanamıyordu. Kendisi için hayal ettiği türden bir şey değildi, yine de biraz heyecanlıydı. Kum kabını kurarken ve kedi yatağı için iyi bir yer bulurken, küçük tüylü bir kedisi olacağını hayal etmişti.

ve geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığı gecelerde yanında mırılayan bir kedinin olmasının ne kadar güzel olacağını düşündü.

Yine de bunu Lauren'a asla itiraf etmeyecekti. Onun yüzünde "Ben sana söylemiştim" ifadesinin oluşmasını istemiyordu.

"Lauren arkada," dedi Monique. "Sana yardım edebilir."

Josh kedi odasına doğru göz attı. Cam kapıdan Lauren'in bazı müşterilerle meşgul olduğunu görebiliyordu. "Biliyor musun, acelem yok. Bir latte alabilir miyim?"

Josh bağış toplama etkinliği dışında bu mekânda hiç vakit geçirmemişti. Tam bir kedi kafe deneyimi yaşamak güzel olabilirdi. Monique lattesini hazırlarken etrafına bakındı. Kafenin ön kısmı kedi odasından cam kapılı bir duvarla ayrılmıştı ve kapının bu tarafında üç kafe masası ve az sayıda sandalye vardı, ancak daha rahat oturma yerleri kedilerin arkasındaydı. Ön tarafta da küçük bir giriş vardı, muhtemelen kedilerin dışarı çıkmasına karşı ekstra bir sigorta olarak.

Josh hâlâ bir kedi evlat edindiğine inanamıyordu. Tam bir enayiydi.

"Lauren senin avukat olduğunu söyledi," dedi Monique.

"Zar zor."

"Kız kardeşim de hukuk fakültesinden yeni mezun oldu. Şimdi Weiss & Polk'ta çalışıyor. Orayı biliyor musun?"

"Evet. Harika şeyler duydum. Hukuk fakültesinden sınıf arkadaşlarımdan biri orada çalışıyor."

"Onu artık hiç görmüyorum. Sanırım ofisinde uyuyor." "Evet, ilk yıl zor geçiyor."

"Ailenizde avukat olan başka kimse var mı?"

"Hayır, ben ilkim."

"Kız kardeşim için de aynı şey geçerli. Hatta yüksek lisansa giden ilk kişi o. Zavallı annem onu sürekli akşam yemeğine çağırıyor ve neredeyse her seferinde iptal ediyor. Annem kız kardeşimin neden çalıştığını tam olarak anlamıyor.

çok fazla. Bu ilk yıl deneyiminin neredeyse evrensel olduğunu bilmek neredeyse rahatlatıcı."

"Evet, öyle. Hukuk fakültesindeki sınıf arkadaşlarımdan duyduklarıma göre öyle. En azından Lauren buradaki tek ailem ve beni anlıyor gibi görünüyor, ama yalan söylemeyeceğim, zor. Ödüllendirici bir iş, evet ve firmamda sadece iki aydır çalışıyor olmama rağmen çok şey öğrendim ama yoruldum."

Monique başını salladı. "Kız kardeşim de temelde aynı şeyi söylüyor."

Josh başını arka odaya doğru eğdi. "Arka taraf kalabalık mı?"

"Biraz. Bir hafta sonu için oldukça tipik. Brunch sonrası kalabalık için tam zamanında buradasınız."

"Kahvaltı sonrası mı?"

"Pazar öğleden sonralarının kalabalığı genellikle brunch yapmış ve evlerine dönmeden önce bir fincan kahve eşliğinde biraz daha oturup sohbet etmek isteyen iki ya da üç kişilik gruplardan oluşuyor."

"Elbette."

"Ama geri dönün. Doldurmanız gereken bir evlat edinme formu var ve Bay Knightley'i taşıyıcıya yerleştirmek için birkaç kişiye ihtiyacınız olabilir."

"Birkaç kişi mi? Kendimi neyin içine soktum ben?" "Hiç kediniz oldu mu?"

Josh omuz silkti. "Elbette, ben çocukken birkaç kedimiz vardı. Sanırım onlarla en çok annem ilgilenirdi."

Monique onun omzunu sıvazladı. "Bu eğlenceli olacak."

Josh yüzünü buruşturarak kahvesini ve kedi taşıyıcısını kedi odasına taşıdı. Lauren ve Paige de oradaydı, bu garip bir durum olabilirdi ama Josh soğukkanlı davranmayı tercih etti.

Lauren onu selamlamak yerine, "Seni günün ilerleyen saatlerinde bekliyordum," dedi. "İşte şimdi buradayım."

Başını salladı ve odanın etrafına bakındı. Çok fazla bakmasına gerek kalmadı; Bay Knightley koşarak geldi ve Josh'un ayakkabılarını kokladıktan sonra kaval kemiğine sürtündü.

"Onun sizin kediniz olduğunu söylediğim için üzgünüm," dedi Lauren, Josh'tan taşıyıcıyı alarak.

"Latte aldım," dedi fincanını kaldırarak. "Acelem yok. Birkaç dakika oturup kız kardeşimle sohbet edebileceğimi ve tüm kedi kafe deneyimini yaşayabileceğimi düşündüm."

"Tabii. Otursana."

Paige köşedeki bir masada oturmuş, dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Başını kaldırdı ve Josh'un bakışlarıyla karşılaştı. "Merhaba Josh."

"Merhaba. Sizinle oturmamın sakıncası var mı?"

Gülümsedi, bu umut vericiydi. "Hiç de değil."

"Hey, Lauren?" diye seslendi Monique dükkânın önünden.

Lauren içini çekti ve kedi taşıyıcısını masanın altına, Josh'un ayaklarının yanına itti. Lauren odadan çıktığında Josh Paige'e döndü ve "Kedi için geldim. Lauren'ın beni buna ikna ettiğine hâlâ inanamıyorum."

"Evet, Lauren söyledi. Bu arada bunu herkese yapıyor. Tüm arkadaşlarının ve çalışanların çoğunun kafe aracılığıyla sahiplendiği kedileri var."

"İş yapmanın bedeli, sanırım."

"Burası gerçekten de kahve servisi yapan süslü bir kedi barınağı."

Josh başını salladı ve lattesini yudumladı. "Bu sağlam bir latte. Etkilendim."

"Caddenin karşısında eskiden harika bir kahve dükkanı vardı ama kapandı, bilmiyorum, on sekiz ay önce mi? Ondan sonra Henry Caddesi ile metro arasındaki ana kahve mekânı biz olduk. İşler bir gecede iki katına çıktı."

"Vay canına, tamam."

"Yani, her zaman kaliteli ürünler sattık, özellikle de burası insanların bir süre oturmaya meyilli olduğu bir yer olduğu için. Ancak eski kafeden tüm işleri aldıktan sonra kahve oyunumuzu hızlandırdık. Ayrıca, kayınbiraderiniz kahve müdavimi bir tip ve bir keresinde buradaki kahvenin biraz zayıf olduğundan bahsetmişti,

Lauren bir ay boyunca nasıl daha iyi bir fincan kahve yapabileceğimizi düşündü."

"Düzenli kahve?"

"Sanırım bu New York'a özgü bir şey. Kremalı ve şekerli kahve."

"Ah, tamam. Lauren buraya taşındığından beri bazı New York argosu öğrenmiş ama bunu duymamıştım."

"Kahve hakkında konuşmak için yanıma oturmadin."

"Doğru." Josh gülümsedi. "Aslında burada olmana sevindim. Seni bugün arayacaktım. Perşembe senin için hâlâ uygun mu?"

Dizüstü bilgisayarını karıştırdı. "Evet, hâlâ boşum."

"Mükemmel. Manhattan'a gelmenizin bir sakıncası yoksa ofisimin yakınında bir İtalyan restoranı var. Yolun ortasında bir yer. Uzaktan yakından romantik değil. Köftenin bir tık üstü gibi."

Paige güldü. "Manhattan'a gelmek benim için sorun değil." "Güzel, sana adresi mesaj atarım."

Bay Knightley masanın üzerine çıktı ve Josh'a baktı. Josh da ne yapması gerektiğini merak ederek ona baktı. Bay Knightley patisini kaldırdı ve Josh'un koluna dokundu. Josh bunu kediye sevmesi gerektiği anlamına aldı ve öyle yaptı. Bay Knightley hemen mırlamaya başladı.

"O kedi seni gerçekten seviyor," dedi Paige.

"Evet, tüm hak edecek ne yaptım emin değilim."

"Kediler insanları, insanların kedileri seçtiğinden daha sık seçer. New Jersey'de bir teyzem var, geçenlerde bir kedi aldı çünkü bir gün arka verandasında bir kedi belirdi."

Josh, Bay Knightley'nin başını okşayarak, "Pekâlâ dostum," dedi. "Umarım ben yasal işlerle uğraşırken sen de oturmaktan hoşlanıyorsundur, çünkü şu anda tüm hayatım bundan ibaret." Bay Knightley'nin çenesinin altını kaşıdı. "Buradan kurtulmaya çalışıyorsun, değil mi? Seni eve götürdüğümde benim arkadaşım olacak mısın?"

Bay Knightley mırıldanmaya devam etti.

"Evcil hayvanlarıyla bebek dilinde konuşan adamlardan biri mi olacaksın?"

"Bu mümkün. Bu beni sevimli ve çekici mi yoksa zavallı bir ezik gibi mi gösteriyor?"

Paige gülümsedi. "şeyden daha sevimli." "O zaman evet. Kimmiş iyi çocuk?"

Bay Knightley başını Josh'un çenesine vurdu.

* * *

Josh ve Bay Knightley birlikte gerçekten çok tatlıydılar.

Kapanışa kadar kafede takılmıştı çünkü Lauren müşterilere ve çalışanlarına yardım etmekle o kadar meşguldü ki Josh'un kediye taşıyıcıya koymasına yardım edecek zamanı olmamıştı. Böylece Lauren ve Josh, Josh vücuduna sürekli daha fazla kafein koyarken sohbet ederek birkaç saat geçirmişlerdi. Gelecek ayın etkinlik programını hazırlamaktan alıkoysa da Josh'un arkadaşlığından son derece keyif almıştı. Yine de bunu bu gece bitirebilirdi.

Josh harika görünümlü bir adamdı; bu doğruydı. Artık Lauren'la akraba olduklarını bildiğine göre, aralarındaki benzerlik çok açıktı. Renkleri aynıydı, gözleri aynıydı, çilleri aynıydı ama Josh'un yüz hatları daha sert, daha erkeksiydi. Onda da sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi bir rahatlık vardı. Belki de bu doğruydı; izinli olduğu günlerde işini bölümlere ayırabiliyor gibi görünüyordu ve kesinlikle Lauren gibi endişeli biri değildi. Paige, masanın karşısındaki sandalyeye uzanmış, üzerinde iyi yıpranmış bir kot pantolon ve göğsünü güzelce saran Washington Nationals tişörtüyle izlemekten keyif almıştı.

Kedi Kafe artık kapalıydı ve Josh ile Lauren kediye taşıyıcıya sokmak için mücadele ediyorlardı. Josh, "Benimle eve gelmeyi o kadar çok istiyorsun ki, git taşıyıcıya gir, kedi," diye homurdandı.

Paige gizlice arka odaya girdi ve Lauren'ın orada tuttuğunu bildiği kedi ödülleriyle dolu plastik küveti buldu. Bir avuç aldı ve kedi odasına geri döndü. Josh, Lauren ve inatçı kedinin arasına girdi ve birkaç tanesini taşıyıcının içine attı. Sonra da kediden taşıyıcıya doğru küçük bir iz bıraktı.

"Vahşileri tuzağa düşürmekten hiçbir şey öğrenmedin mi?" Paige sordu.

Josh yüzünde hayranlık ifadesiyle ona baktı. Hepsi arkalarına yaslanıp Bay Knightley'nin ödülleri yemesini ve sonra da geri kalanını bitirmek için taşıyıcıya atlamasını izlediler. Paige öne atılıp kapağı kapattı.

"Vay be," dedi Josh.

Bay Knightley tuzağa düştüğünü anlayınca güçlü bir çığlık attı.

"Onu eve götürmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Lauren sordu. "Sence o taşıyıcı güvenli mi?"

Josh spor çantasına benzeyen bir model almıştı. Varlıklı kadınların çanta köpeklerini içinde taşıdıkları türden bir şeydi. Paige tüm fermuarları kontrol etti ve sıkıca kapalı olduklarını gördü. "Evet, oradan çıkamaz."

"O zaman iyi olacağımı düşünüyorum. Bir taksi çağıracağım, çünkü on kiloluk kızgın bir kediye eve kadar taşımanın kolay olacağını sanmıyorum, ama sonra iyi olacağım."

"Tamam. Yani, Paige, kapatabilirsin, değil mi?"

Paige Josh'a yardım etmek için gönüllü olmak istemişti ama Lauren'ın soru sormasını istemiyordu. Belki de paranoyaklaşmıştı. Ama "Elbette, Monique ve ben burada bitirebiliriz." dedi.

"Çantamı alayım," dedi Lauren. "Eğer gerçekten nazık olursan sana yemek ısmarlarım."

Lauren arkada ofisini bugünlük kapatırken Paige usulca, "Yardım ederdim ama..." dedi.

"Hayır, değil. Perşembe görüşürüz."

Bay Knightley yine miyavladı.

Paige, "Bir elin nesi var, tebrik ederim," dedi.

Josh fark etmemiş gibi görünüyordu ve aslında dikkatle Paige'e bakıyordu. "Yüzümde bir şey mi var?"

Josh başını salladı. "Hayır. Sadece çok güzelsin ve seni öpmek istiyorum ama yakalanmak da istemiyorum. Bu bir anda kafamda dönen koca bir tartışma gibiydi."

Vay be. Paige kendini tutamadı ve Josh'un yumuşak ve öpülebilir görünen dudaklarına baktı. Birden o da Josh'u öpmeyi gerçekten istedi. Ama sonra ayak sesleri duydu ve "Bu düşünceni unutma. Perşembe günü."

Josh başıyla onayladı ve taşıyıcıyı almak için eğildi. Lauren arkadan çıkarken cebinden telefonunu çıkarıp bir araç paylaşım uygulaması açtı.

"Paige, arkadaki her şey hazır, ama gitmeden önce son bir kum kabı temizliği için seni rahatsız edebilir miyim?"

"Tabii, sorun değil."

"Sormaktan nefret ediyorum. Bu iğrenç bir iş."

"Lauren, yok. Bay Knightley'in yeni evine yerleştiğinden emin ol."

"Tamam. Gidelim o zaman."

Josh telefonunu kaldırırken, "Bir araba geliyor," dedi.

Lauren veda etti ve Josh da aynısını yapınca Paige kaçınılmaz garip duraksamayı geçiştirmeye çalıştı ama Lauren fark etmemiş gibiydi. Paige onların gidişini izledikten sonra kedi odasını temizleyebilmek için süpürgeyi almak üzere arka odaya gitti.

Monique kafasını içeri uzattı ve "Evin önü temiz. Arkada yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet, tabii. Süpürmeye gidiyorum. Tüm kedi oyuncaklarını çöp kutusuna geri koyabilirsiniz çok yardımcı olursunuz."

"Elbette, sorun değil." Monique kafenin önüne doğru bir bakış attı. "Lauren'ın kardeşi çok tatlı, değil mi?"

Paige içini çekti. "Evet."

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Yani, sadece 'öğleden sonrasını kafede geçiren sevimli bir çocuk' anlamında değil. Sizi daha önce sohbet ederken gördüm."

"Olabilir. Evet."

"Vay canına, Lauren bundan nefret edecek."

Paige'in korktuğu şey de tam olarak . "İşte bu yüzden bu konuda hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Tabii ki." Monique dudaklarını ısırır gibi yaptı.

Paige süpürgeyi fişe taktı. "Gerçekten onaylamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Onu benden daha iyi tanıyorsun. Bana her zaman hayatını belli bir düzene sokmayı seven biri gibi gelmiştir. Kardeşiyle çıkman bu düzeni bozmakla tehdit ediyor."

Haklı bir noktaydı. Paige Lauren'ın eninde sonunda bunu kabulleneceği konusunda umutluydu ama daha kötüsünden de korkuyordu. Artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Yerleri süpürmeye başlamak için süpürgeyi hareket ettirdi. "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi."

Bölüm 10

Perşembe günü geldi çattı ve Josh Paige'le randevusuna hazırlanmak için işe en sevdiği kravatını takarak gitti. Ofisin yakınındaki güzel bir İtalyan restoranında rezervasyon yaptırmıştı ve Paige'in onu bu gece tüm takım elbiseli, avukat ihtişamıyla göreceğinin bilincindeydi. Takım elbise içinde harika görüldüğünü düşünmesini umuyordu. Ayrıca onu ikinci (ya da üçüncü?) randevuya çıkmaya ikna edebileceğini de umuyordu.

Ama sonra saat dört . Josh bütün gün oldukça meşguldü ama sanki zamanı daha hızlı ilerletecekmiş gibi öğle yemeğinden beri bir gözünü saatten ayırmıyordu. Yine de Bay Provost kapıda belirdi ve Josh'un kalbi sıkıştı çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Yarın sabah dokuzda mahkemede olmam gerekiyor," dedi Provost. "O saatten önce Giardino davasının özetini hazırlamam gerekiyor. Taslağımı bitirebilir misin? Tüm notlarım ve kısmi özet bu sürücüde bir araya getirildi. Sadece dilin biraz düzeltilmesi gerekiyor. Eğer taslağı bitirebilirsen, sabah dosyalamadan önce düzeltmelerini yaparım."

"Yarın sabaha kadar mı?"

Provost Josh'a bir flash disk uzattı. "Evet. Bugün dosyalamam gerekiyordu ama başka işler çıktı ve şimdi zamana karşı yarışıyorum. Sanırım hafta sonundan önce teslim ettiğim sürece sorun yok ama gecikmemeliyiz."

"Ama bu gece için planlarım vardı, efendim."

"İptal etmek zorunda kaldığınız üzgünüm. Özeti kendim ama yarınki duruşmam için hazırlanmam gerekiyor, ayrıca Bay Davis az önce kucağıma yeni bir müvekkil bıraktı. Lüks bir konut geliştiricisi. Pazartesi günü onunla görüşmem gerekiyor, bu yüzden muhtemelen yakında bu konuda daha fazla şey söyleyeceğim, ama önce dosyayı okumam gerekiyor."

Provost'un da Josh kadar çok işi olduğu ortadayken ona kızmak zordu. Josh'un yapması gerekenleri birkaç dakika konuştular ve sonra stresli olduğu her halinden belli olan Provost gitti. Josh nefesini bıraktı ve ona kadar saydı. Hayal kırıklığı derindi. Paige'e mesaj atmayı düşündü ama bu bir telefon görüşmesini hak eden türden bir haber gibi geldi.

Telefonu açıp kafenin kapalı olduğunu ve konuşmak için birkaç dakikası olduğunu teyit ettiğinde, "Çok üzgünüm ama acil bir işim var. İptal etmek zorundayım. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Oh, değil."

"Hayır, hiç iyi değil. Bütün hafta bunu dört gözle bekledim ve patronum az önce elime bir flash disk tutuşturdu ve sabaha kadar bir özet yazmam gerektiğini söyledi, bu da gerçekten bu gece bitmesi gerektiği anlamına geliyor ve sadece notlarını okumak ve davayı hızlandırmak bile en az bir saatimi alacak... şey. Detaylara ihtiyacın yok. Ama muhtemelen sabahın erken saatlerine kadar burada sıkışıp kalacağım. Çok üzgünüm, Paige. Elimden geldiğince çabuk telafi edeceğim."

"Hayır, gerçekten, sorun değil. Seni affediyorum. Yine de mümkün olan en kısa sürede yeniden planlamalıyız. Belki bu hafta sonu?"

"Evet, belki. Hafta içi bir gece için program yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Sanırım Pazar öğleden sonra boşum? Ama şu anda buna bile güvenemem."

"Müsait olduğunda beni ara. Ne olursa olsun ben de üzgünüm. Bu geceyi gerçekten dört gözle bekliyordum. Giyindim kuşandım."

"Ah, bana bunu söyleme. Şimdi bu özete odaklanmak yerine senin nasıl göründüğünü hayal edeceğim, ki..." USB belleği bilgisayarına taktı. "Doğru ya, dolandırıcılık davası. Windows hakkında yanıltıcı reklamlar."

"Kulağa heyecan verici geliyor." "Gerçekten üzgünüm."

"Ben de öyle. Ama bunu telafi edeceksin, o yüzden sorun yok. İşe dönmem gerek ama yakında konuşuruz, tamam mı?"

"Evet, kesinlikle. Her bu hafta sonu seni arayacağım."

Telefonunu yere bıraktıktan sonra Josh sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bir süre gözlerini kapattı. Bir randevuyu kaybetmek işini bırakmayı düşünmek için aptalca bir nedendi ama yine de...

Onu bir kenara itti ve işine geri döndü.

Ve sonra, bir mucize gibi, birkaç saat sonra Paige kapısında belirdi. "Sen bir serap mısın?" diye sordu.

Ofisin etrafına bakındı. "Her ne kadar burada belirgin bir renk eksikliği olsa da, burası çöle pek benzemiyor."

"Neden buradasın?"

İki plastik poşeti havaya kaldırdı. "Akşam yemeği getirdim. Yedin mi?"

"Ah, hayır. Aslında unutmuşum." Midesi homurdandı. "Güzel bir kadının bana yemek getirmesi bir tür rüya olmalı. Klavyemin üzerinde uyuyakalmış olmalıyım."

"Ben çok gerçeğim. Yardımı olacaksa seni çimdiklerim."

Josh onun bundan hoşlanacağını biliyordu. Başını iki yana salladı. "Buraya nasıl girdin ki?"

"Bu binada güvenlik gerçekten gevşek. Lobideki adama sizi görmeye geldiğimi söyledim ve o da beni içeri aldı. Sonra yedinci kattaki resepsiyon görevlisine çok sevimli davrandım ve o da bana ofisinizin nerede olduğunu söyledi. Sarışın olmanın bir avantajı da kimsenin benim terörist olduğumu düşünmemesi."

"Çok ." "Bunu kabul ediyorum."

"Peki ne getirdin?" Josh, kızın çantaları yere koyabilmesi için masasının bir kısmını temizlemeye başladı.

"İtalyan yemeği yiyecektik, ben de restorandan paket yaptırdım. Ama ne sevdiğini bilmiyorum, o yüzden burada çeşit var. Tavuk piccata, spagetti carbonara, ravioli marinara ve tatlı olarak biraz tiramisu. Ayrıca birkaç tane de diyet soda."

"Kulağa çok lezzetli geliyor. Sen benim kahramanımsın."

Paige masanın üzerine plastik paket servis kapları koymaya başladı. "Şık davranıp aldığım kâğıt tabakları kullanabiliriz ama kaplardan da yiyebiliriz."

"Zaten vücut sıvılarımızı değiş tokuş ettik. Bitler konusunda endişelenmiyorum."

Paige güldü ve bir sandalye çekti. "Cidden, sorun olur mu? Başını belaya sokmak falan istemiyorum."

"Evet, böyle iyi. Patronum yaklaşık kırk beş dakika önce ayrıldı. Gerçi daha birkaç saatlik işim var, o yüzden şimdi ara vermekten mutluyum."

"musun, bilmiyorum. Eve gitmek? Uyumak?"

"Kırk yaşına geldiğimde uyuyacağım." Kaplardan birinin kapağını çıkardı. "Oh, bu harika kokuyor."

"Bu tavuğa benziyor." Elinin yanına bir soda kutusu koydu. "Diyet kolanın restoranda içtiğimiz gibi iyi bir chianti olmadığını biliyorum ama yine de çalışmak zorundasın."

"Gerçekten, tüm bunlar için minnettarım. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Bu müessesenin atmosferi biraz arzulanan bir şey ama yine de sizinle vakit geçirebiliyorum. Yine de, cidden, burada kimse renk diye bir şey duymadı mı? Her şey çok gri."

"Duvarlar için sanat eseri seçmeme yardım etmen gerekecek. Henüz bunu yapmadım."

Josh tavuk piccata'ya yumuldu ve nasıl olup da burada kendisine yemek getiren Paige'le oturduğunu düşündü. Buna hâlâ inanamıyordu.

Çatalının etrafında inledi. "Carbonara harika. Evimin yanındaki yer oldukça iyi carbonara yapıyor ama bu çok daha iyi."

"Böyle sesler çıkarma yoksa masamdaki her şeyi süpürüp seni buraya getirmek zorunda kalırım. Bu da beni bu gece için ciddi zor durumda bırakır."

Paige güldü. "Şey, bunu istemezdik. Ve söylemeliyim ki, bir ofiste plastik kaplarda yemek yemek belki de benim istediğimden biraz daha sıkıcı bir randevu ama yine de sıkılmadım."

"İyi yemek, iyi arkadaşlık. Başka neye ihtiyacınız var?"

Paige'in ofisine gelmesinin şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış olsa da, tamamen büyülenmişti. Ve Paige şık giyinmişti. Paltosundan sıyrılarak önünde beyaz ve düğmeleri olan kırklı yıllara özgü lacivert bir elbise giymişti. Elbisenin yakasının sevgiliye benzediğine inanıyordu ama ne olursa olsun, göğüs dekoltesini maksimum düzeyde gösteriyordu. Saçlarını da yüzünden uzakta tutturmuştu, böylece yüzünü engelsiz bir şekilde görebiliyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi. "Güzel elbise."

"Öyle mi? İkinci el dükkanından buldum, inanabiliyor musun? Cepleri var!" "Çok havalı."

"Sen de iyi görünüyorsun."

Gömleğinin kollarını sıvadığı kollarına baktı. "Seninle restoranda buluştuğumuzda takım elbisemin ceketini giymek niyetindeydim, böylece tam bir etki yaratabilirdin."

"Takım elbise içinde harika görüldüğünü söylemiştin. Buna kendim karar vermeyi umuyordum."

"Kalkıp ceketimi giyerdim ama bu ravioli çok lezzetli."

Gülümsedi ve elini ovuşturdu, sonra yemeğe geri döndü. "Mr. Knightley?"

"Güzel, gerçi adı artık George." "George mu?"

"Bay Knightley bir kediye seslenmek için biraz fazla. Ben de araştırdım ve *Emma*'da Bay Knightley'nin ilk adı George. Ve bu da kediye uyuyor gibi görünüyor. Ona bu ismi kabul ettirmem sadece birkaç günümü aldı."

"Hey, bu da bir şeydir."

"Beni bir kedi almaya ikna ettiğinize inanamıyorum."

"O kadar uğraşmamıza gerek yoktu."

Josh iç çekti. Bu doğrudu. Josh içten içe kedinin onun numarasını bildiğini biliyordu. George hemen hemen onun dairesine taşınmıştı. Kanepede ya da Josh'un yatağında ya da bazen Josh'un üzerinde kestirmeyi seviyordu. Hoş bir şeydi. "İyi yerleşiyor gibi görünüyor. Çok yalnız kalmasın diye geç saatlere kadar çalışmam gereken günlerde gelip onu beslemesi için koridorun sonunda yaşayan genç kızı tuttum. Aslında şimdi onu beslemesi için mesaj atmalıyım." Telefonunu çıkardı ve başparmağıyla bir metin yazdı.

"Ah, bu çok tatlı."

Josh telefonunu yere bıraktı ve Paige'e baktı, onun büyüklük taslayıp taslamadığından emin değildi. "Şu spagettiden biraz alayım."

* * *

"Ben de kartlarımı bıraktım," diyordu Josh. "Full house! İki papaz, üç sekizli. John'un fişleri bittiği için bana başka bir şey vaat etti ve Kennedy Center'da bir opera bileti aldım, opera olduğu için gitmeyecektim ama sonra bir daha ne zaman böyle bir şey yapma fırsatı bulabileceğimi düşündüm. Ve sonunda kimin yanına oturduğumu asla tahmin edemezsiniz."

"Kim?"

"Ruth Bader Ginsburg!"

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Görünüşe göre büyük bir opera hayranıymış."

Paige tavuğun son lokmasını aldı ve "Onunla konuştun mu?" dedi.

"Kendimi tanıttım. İkinci sınıf hukuk öğrencisi olduğumu söyledim. Bana iyi dileklerde bulundu."

"Ah, dostum, ben olsam bir sürü soru sorardım."

"Bir merhaba demek için bile cesaretimi toplamam ilk perdenin tamamını ve aranın çoğunu aldı."

"En azından bir selfie çektin mi? Lütfen bana selfie çektiğini söyle."

"Tabii ki. Al." Telefonunu eline aldı, ekrana birkaç kez dokundu ve Paige'e uzattı. Gerçekten de Josh ve Ruth Bader Ginsburg'un bir fotoğrafı vardı. "Hukuk fakültesinin geri kalanı boyunca bu benim ana ekranımdı."

"Çok havalı. Kedi Kafe'ye arada sırada ünlüler geliyor ama bu ondan çok daha etkileyici." Telefonunu geri uzattı.

"Cat Café'ye gelen en havalı kişi kim?"

Paige'in bunu düşünmesi gerekti ama aklına gelen ilk cevap, eski bir mahkûmla ilgili popüler bir TV programının şok edici derecede yakışıklı yıldızıydı ve şimdi şüpheli bir şekilde düz ve dar bir hayat sürüyordu. Paige aktörün adını söylediğinde Josh, "*Gerçekten mi?*" der gibi yüzünü buruşturdu. *O adam mı?*

"Bak, değil. Gerçek hayatta daha da muhteşem. Ayrıca geçen yıl onu Broadway'de bir oyunda izledim. Oyun çok iyiydi ve yirmi birinci yüzyılda eşcinsel yaşam hakkında önemli şeyler söylüyordu, ama yalan söylemeyeceğim, benim için en heyecan verici kısım sahnede beş saniye kadar çıplak kalmasıydı ve seyircinin tüm malları görmesini engelleyen bir ekran olmasına rağmen, görebildiğimiz şey oldukça etkileyiciydi."

"Romantik olarak takip ettiğin adama söylemen gereken türden bir şey mi bu?"

Omuz silkti. "Ben sağlıklı cinsel dürtüleri olan bir kadını ve yakışıklı oyuncular sahnede soyunursa onları takdir edebilirim."

ama başını salladı. "Nasıl karşılaştırdığımı sormayacağım."

"Şey, o temelde bir Ken bebeği. Yani, seksi ama aynı zamanda eşcinsel ve beni Eve'den tanımıyor. Sen heteroseksüel bir erkeksin."

Benimle aynı odadasın, benden hoşlanıyorsun ve adımı biliyorsun. Yani yarışma yok."

"Bunu iyi oldu."

"Kıskanma."

"Aklıma bile gelmedi. O carbonara'dan hiç kaldı mı?"

Paige o kadar doluydu ki, hâlâ paket servis çantasında duran büyük tiramisu diliminin varlığı biraz midesini bulandırıyor ama carbonara kabını Josh'a yaklaştırdı. Biraz spagettiye çatalının etrafında döndürdü ve ağzına attı.

Sohbet etmeye devam ettiklerinde Paige aralarında kesinlikle bir şeyler olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ayrıca bu cümlelerin bile bir sitcom klişesi olduğunu düşünüyordu ama buraya uyuyor gibiydi. Bu bir içgüdüydü, birlikte olduğunuz kişinin birlikte olmanız *gereken* kişi olduğunu hissetmek gibi bir şeydi. Pek çok kişiyle çıkmıştı ve hatta Londra'da yaşadığı yılın çoğunda aynı adamla çıkmıştı ama hiçbir zaman gerçekten aşık olmamıştı. Birlikte olduğu erkeklerin çoğundan kesinlikle *hoşlanmıştı*, ama hiçbir zaman o doğruluk hissine, biriyle geleceği görebilme hissine sahip olmamıştı. Yaptığı şeyin yapması *gereken* şey olduğuna dair o içgüdüsel hisse sahip değildi.

Ama Josh'la ilgili bir şeyler sezmişti.

Burada, onun ofisinde İtalyan yemeği yiyorlar ve saçma sapan şeylerden bahsediyorlardı, gerçek bir restoranda etraflarını saracak romantik bir hava olmadan birbirlerini sıradan bir şekilde tanıyorlardı. Josh onlar yemek yerken bir gözünü bilgisayar ekranından ayırmıyor, ara sıra bir e-postayı yanıtlamak için duruyordu, bu da Paige'in onun çalışıyor olması gerektiğinin farkında olmasını sağlıyordu. Ama Paige ne zaman işine dönmek için onu yalnız bırakmaya gönüllü olsa, Josh hayır diyor, kalmasını istiyordu.

Ve belki de buradaki bütün sorun buydu. Birbirlerinden çok hoşlanıyorlardı. Bu, riski geçersiz kılmak için yeterli miydi?

"Daha önce hiç kız kardeşinin arkadaşlarından biriyle çıktın mı?" diye sordu.

Çatal ağzının yarısına kadar gelmişken durakladı. "Şey, hayır. Benden iki yaş büyük, yani ikimiz de hala evde yaşarken, ben kızlara karşı pantolon hisleri geliştirdiğimde, onun arkadaşlarının hepsi, bilirsiniz, lise son sınıf öğrencisiydi ve ben de sivilceye eğilimli garip bir ikinci sınıf öğrencisiydim. Ve şu anda o liseden mezun olduğundan beri ikimiz de ilk kez aynı şehirde yaşıyoruz."

"Hadi buna bir iğne batıralım çünkü şu anda nedense lise son sınıf öğrencilerinden kaçına aşık olduğunu çok merak ediyorum."

"Ah, hayır. Jasmine adında bir arkadaşı vardı. 1.80 boyundaydı. Muhtemelen normal bir insan boyundaydı, ama ben kısa boylu, sıska bir gençtim, bu yüzden bana inanılmaz derecede uzun görünüyordu. Onunla konuşamazdım bile, dilim tutulurdu."

"Aw."

"Lauren ve Jasmine'in artık Facebook dışında pek görüştüklerini sanmıyorum. Jasmine bazen Lauren'ın paylaşımlarına yorum yapıyor. İnternette yaptığım araştırmaya göre şu anda bir kocası ve iki çocuğu var ve Cincinnati'nin hemen dışında yaşıyor."

"Elbette."

"Yani, Lauren buraya taşındığımda sosyal bir çevre edinmeme yardımcı olmak için beni pek çok arkadaşıyla tanıştırmayı planladı. Sanırım arkadaş grubumuzun Ross ve Monica'sı olmamızı hayal ediyordu. Ama ben Monica olacağım, çünkü Ross en kötüsü."

Paige güldü. "Bunu söylemen çok komik. Arkadaşımız Evan son zamanlarda her şey için popüler kültür çerçevesi olarak *Friends*'i kullanıyor. Ben de ona seninle tanıştığımdan bahsettim. Lauren'a söylemeyeceğine yemin ettikten sonra, ikimizin Chandler ve Monica olabileceğimizi söyledi ama sanırım Ross ve Rachel olabileceğimizden endişelendim."

"Ama Ross ve Rachel sonunda birlikte oldular."

"Evet, sonunda. On yıllık dramdan sonra. Lauren'ın o kadar affedici olduğunu düşünmüyorum."

"Ama benim demek istediğim de buydu. Lauren beni arkadaş grubuna dahil ederse, sonunda onun çevresinden biriyle çıkabileceğimi bilmeliydi."

Bu Paige'e pek olası görünmüyordu. Ama o da tek çocuktı ve kardeş ilişkilerinin nasıl yürüdüğüne dair ilk elden pek deneyimi yoktu. Bu konuyu Lauren'la konuşması gerektiğini düşündü ama henüz buna hazır hissetmiyordu. Bu noktada, eğer işler yolunda gitmezse, Josh'la birlikte belki bir partide karşılaşabilecek insanlar olmaya devam edebilirlerdi.

"Lauren'ın arkadaşlarıyla çıkmanı istediğinden nedense şüpheliyim," dedi.

"Belki de olmaz. Ama... belki de Lauren'ın aramıza girmesine izin vermemeye çalışmalıyız. Özellikle de şu anda burada olduğunuzu bilmediğini tahmin ettiğim için."

"Bildiği kadarıyla sen ve ben gönüllü çalışırken tanışan ve arkadaş olan iki kişiyiz, hepsi bu. Sorduğunda bu akşam işten sonra eve gideceğimi söyledim." Çatalını eline aldı ve başıboş bir ravioliyi dürttü. "Bunu şimdilik gizli tutmak istiyorum."

"Elbette, tamam. Ayrıca şunu da söyleyeyim, hiçbir şey havayı kız kardeşim hakkında konuşmaktan daha hızlı bozamaz."

Paige, Josh'la bir şeylere adım atma konusunda gergin hissetmesine rağmen güldü. Yine de, eğer bu onu korkutuyorsa, belki de yapılacak en doğru şey buydu.

"Havayı bozmak istemiyorum," dedi biraz öne eğilerek. Josh göz kapaklarını indirdi. "Hayır mı?"

"Geçen gün George'u Cat Café'den aldığı anda öpüşmeye çok yaklaştığımız. Laur-er, artık bizi durduracak kimse yok."

"Yani, şansına, bir avukat yardımcısı-"

"Josh? Öp beni."

Sırıttı. "Memnuniyetle."

Oturuş şekilleri, masanın köşesinin onları ayırması öpüşmeyi biraz garip kılıyordu ve Josh'un tadı sarımsak gibiydi ama yine de Paige hiçbir şeyi değıştirmezdi. Öpücük tatlı ve romantikti ve gelecekte daha büyük bir şeyin sözünü veriyordu.

Paige her ilişkinin riskleri olduğunu düşünüyordu. İnsanlar her zaman işgüzar kardeşlerden daha büyük engellerin üstesinden gelirdi. Belki de Paige için risk alma zamanı gelmişti.

Josh'tan uzaklaşırken, "Yine de bu hafta sonu beni arayıp başka bir randevu ayarlamayı bekliyorum," dedi.

"İşte bunu kesinlikle yapabilirim."

Bölüm 11

Paige kafenin kedi odasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında çocuk kitaplarına göz atarak Stories'den hangisini alması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu ki Monique kafasını içeri uzatarak, "Burada seni soran bir adam var," dedi.

"Kim?"

"Bilmiyorum."

Paige arayanın Josh olup olmadığını merak etti ama Pazartesi günü öğleden sonra bu imkânsız görünüyordu ve ayrıca Monique Josh'un kim olduğunu biliyordu. Yine de bir gün önce onu aramıştı ve önümüzdeki Pazar günü dışarı çıkmaları planlanmıştı, bu da Paige'in hoşuna gitmişti. Belki bir şey çıkmayacaktı ama şimdilik eğlenceliydi.

Ayağa kalktı ve kafenin önüne doğru yürüdü. Mekân üç bölüme ayrılmıştı. Ön tarafta Lauren'in bazen potansiyel müşterileri bekleme listesine almak için bir çalışanı park ettiği bir fuaye vardı. Kedi odasında on ya da on iki kişiden fazlası bulunamazdı, yoksa kediler korkup mobilyaların altına saklanmaya başlardı ki bu da bir kedi kafesinin amacının dışında bir şeydi. Fuaye aynı zamanda kedilerin kaçmasına karşı ikinci bir savunma hattı görevi görüyordu. Orta bölüm kafeydi. Lauren, Diane'i bir pasta şefinin arkadaki mutfağı kullanmasına izin vermeye ikna edene kadar hepsi yerel fırınlardan ve simit dükkanlarından getirilen çok çeşitli hamur işlerinin satıldığı bir tezgah vardı. Bu yüzden birkaç blok ötede kahve içilebilecek tek yer Cat Café'ydı. Ve sonra kafenin en büyük bölümü olan kedi odası,

arka taraftaydı. Kedi odasının arkasında birkaç oda vardı -Lauren'in ofisi, çalışanların dinlenme odası, kum kutularının bulunduğu bir oda ve kedi maması ve kumuyla dolu bir saklama dolabı. Lauren kedilerin ayrılması gerektiğinde kullanılmak üzere arka tarafta kedi kulübeleri de bulunduruyordu. Bir de mutfak vardı, çünkü Diane Kedi Kafe fikrini ortaya atmadan ve Lauren'i işletmesi için işe almadan önce burası bir İtalyan restoranıydı.

Kafe bölümünde Paige etrafına bakındı. Monique tezgâhın arkasına geçti ve Paige'den yüzünü çevirmiş bir adamla konuştu. Adam döndü ve ona baktı. Paige bıyığın Trevor'a ait olduğunu anladı, hani şu randevulaştığı adama... Tanrım, ne zamandı bu? Bir ay önce mi?

Ama her zamanki profesyonelliğiyle, "Merhaba, Trevor." dedi.

"Paige! Seni gördüğüme çok sevindim. Bu öğleden sonra biraz vaktim vardı, bu yüzden kafeyi görme teklifini kabul etmeye karar verdim."

Bunu teklif ettiğini hatırlamıyordu. "Kahveni aldıktan sonra geri gel de seni kedilerle tanıştırayım."

"Ben bir şey sipariş etmedim." Tabii ki.

O sırada Lauren ve Caleb ellerinde kocaman bir torba kedi mamasıyla içeri girdiler. Lauren ve Caleb Kafe'nin kapısından geçip kapı tıkırtıyla kapandığında Paige kedi odasının kapısına koştu ve kapıyı onlar için açtı. Onlar geçtikten sonra Paige Trevor'a, "Hadi geri dönün o zaman," dedi.

Paige, Trevor'ın varlığı karşısında gerçekten şaşırılmıştı.

Kedi odasına girdi ve etrafına bakındı, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Vay canına, ne güzel bir yer. Oh, merhaba kedicik." Trevor'ın ayakkaabılarını dikkatle koklayan Bay Willoughby'yi sevmek için uzandı.

Sadie bir sandalyeye zıpladı ve sanki "*Bu adam mı?*" gibi başını öne eğdi.

"Bu harika bir duvar resmi. Sen mi yaptın?"

Paige kedi odasının bir duvarını kaplayan duvar resmine baktı. Kahve içen kediler resmedilmişti. "Hayır, o duvar resmi sonra burada çalışmaya başladım. Müdür ve arkadaşlarından biri tasarladı ve boyadı. Bu

Kaliforniya'da çok retro ve renkli parçalar yapan bir ressamın sanatına dayanıyor. Asit üzerinde yüzyıl ortası modernî."

Trevor sanki bu hayatında duyduğu en keyifli şeymiş gibi güldü. "Haklıymışsın, burası gerçekten harika bir yer. Yani insanlar buraya gelip takılıyor ve kedileri mi seviyorlar?"

"Evet, bu kadar."

Paige'in çevresel görüşünde, Lauren ve Caleb arka odadan çıkıp bir şeye gülüyorlardı. Caleb ona hızlıca bir öpücük kondurdu ve gitti. Lauren daha sonra odanın etrafındaki kedi oyuncaklarını toplamakla meşguldü.

"Burada canlı müzik yapmayı hiç düşündünüz mü?" Trevor sordu.

Paige içini çekti. "Hayır. Kediler yüksek sesten pek hoşlanmazlar. Kullandığımız vakum oldukça sessiz ve bu çoğu için çok fazla gürültü. Ayrıca, amaç insanları sakinleştirmek. Hayvanları sevmenin strese iyi geldiği düşünülür. Yüksek sesli müzik insanları daha fazla strese sokar."

Trevor elini umursamazca salladı. "Hayır. Yüksek sesli müziği severim. Bas sesini göğsümde hissetmediğim sürece gerçekten yaşamıyorum."

Paige gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Neyse, benim geri dönmem gerek-"

"Mesajlarıma hiç cevap vermedin." Vay be.

"Meşguldüm."

"Bir mesaja cevap vermek otuz saniye falan sürüyor." "Bak, Trevor, ben-"

"Dışarı çıktığımızda çok iyi anlaştığımızı düşünüm. Eğleniyordum. Sonra sen beni . Bu yüzden bugün buraya kedileri geldim ama aynı zamanda seninle konuşmak istedim çünkü birlikte harika olacağımızı düşünüyorum ve benimle ikinci bir randevuya çıkmalısın."

Trevor o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, Lauren da dahil olmak üzere kafedeki herkes onlara bakıyordu.

"Hey, Trevor, burası aslında benim iş yerim, yani-"

"Beklemeyeceğim. Beni yine başından savmana izin vermeyeceğim. Hemen şimdi, burada benimle tekrar çıkacağını söylemeni istiyorum."

Neler oluyordu? Trevor nasıl olur da başka bir randevuda sohbet edebilecek kadar ortak noktaları olduğunu düşünebilirdi? "Buraya geldiğin için minnettarım, ama-"

"Hadi, Paige. Neden benimle tekrar çıkmıyorsun? Bana bir sebep söyle."

O zaman Paige'in içinde bir şeyler koptu. Bu adam onu geri kazanmak için çalıştığı yere gelmeye nasıl cüret ederdi? Bu uygunsuzdu, onu köşeye sıkıştırmıştı ve Lauren'ın yüz ifadesini doğru okuyorsa başını derde sokmak üzereydi. Lauren'ın iş arkadaşlarının ya da müşterilerin önünde kaba davranmayacağını biliyor olmalıydı. Ama artık bununla başa çıkamıyordu.

Kendini bu bitmek bilmeyen Bay Doğru arayışına sokmuştu. Neden hayatının aşkını, seks ve takılacak birinden başka bir şeyle ilgilenmeyen yirmili yaşlardaki Brooklynli erkeklerle randevulara çıkarak bulabileceğini düşünmüştü? Yirmi sekiz yaşındaydı ve bunun için ne göstermesi gerekiyordu? Kariyer başarısı ve finansal güvence, elbette, ama aynı zamanda bir sürü başarısız ilişki, kocası ya da çocuğu olmaması ve sadece hiçbir ortak noktası olmayan erkeklerle çıktığı bu aptal, kendine zarar veren model.

Dedi ki, "Bir canlı müzikten nefret ediyorum. Çok gürültülü. Sohbet edebileceğim sessiz bir yerde olmayı tercih ederim. Ama senin tek konuştuğun şey canlı müzik. Beni geri istiyorsun çünkü beni fiziksel olarak çekici buluyorsun ve işimin havalı olduğunu düşünüyorsun. Bu, senin benimsediğin hipster ahlakına uyuyor çünkü ben 'erkek' için değil, ilginç bir kafede çalışıyorum. Ayrıca ben kendi dairesi ve başarılı bir kariyeri olan bir yetişkinim, sen ise bir grup erkekle birlikte yaşıyorsun. Hayatlarımızın farklı noktalarındayız, hiçbir ortak noktamız yok ve sen şu anda benim çalıştığım yerde olay çıkarıyorsun. Bu yeterli bir sebep mi?"

Trevor en azından azarlanmış görünme nezaketini gösterdi. "Tanrım. Hiçbir fikrim yoktu."

"Hayır, çünkü geçen gece konuştuğumuzda beni dinlemedin. Benim üzerimden konuşmaya devam ettin."

"Canlı müzikten hoşlanmayan biri nasıl olabilir? Bu köpekleri sevmediğini söylemek gibi bir şey."

"Defol git buradan, Trevor. Benimle bir daha iletişime geçme, iş yerime gelme. Telefon numaranı bloke edeceğim."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. olsun." Hışımıyla kafeden çıktı.

Teknik olarak başka biriyle görüştüğü gerçeğini dile getirmesine bile gerek kalmamıştı. Canlı müzik olayı işini halletmiş gibi görünüyordu. En azından adam gitmişti. Paige işine geri dönmek için döndü, Trevor odadan çıktıktan sonra müşterilerin çoğu bilgisayarlarının başına ya da sohbetlerine geri dönmüştü ama Lauren doğrudan Paige'e yönelmişti ve kızgın görünüyordu.

Kahretsin. Olay çıkaran Paige'di, değil mi?

Lauren dedi ki, "Benimle ofisime gel. Victor? Bir dakikalığına kedi odasındaki işlere göz kulak olabilir misin?"

Paige, kalbi boğazında, Lauren'ı arka odalardan ofisine kadar takip etti. Azar ıslatmak üzereydi. Lauren onu buraya geri çekmişti, böylece müşterilerin önünde bağırmadan konuşabilecekti. "Lauren, çok özür dilerim."

"İyi misin?"

"Ne?"

Lauren kaşlarını çatı. "O adam gerçekten çok kabaydı. Seni hiç böyle kaybederken görmemiştim. Sadece iyi olup olmadığını bilmek istedim."

"I..." Paige hızlı bir değerlendirme yapmak için bir an durdu. Kalbi küt küt atıyordu. "Evet, ben iyiyim. Ya da birkaç dakika içinde olacağım."

"Kimdi o adam?"

"Sadece bir ay önce Tinder'da bulduğum bir adam. Her şeyi duydun mu?"

". Yani öylece buraya mı geldi? Vay canına, çok mu sapık?"

Paige bir nefes verdi. Lauren'ın gerçekten kızgın olmadığını anladığında kalbi normal hızına dönmeye başlamıştı. "Olay çıkardığım için üzgün müsün?"

"Senin suçun değil. O adamı buraya davet etmedin, değil mi?"

"Hayır, tabii ki davet etmedim."

"Yani, Evan her zaman burada. Sanırım iş saatlerinde arkadaşlarınızın uğramasına izin vermemenizi söylemem ikiyüzlülük olur."

"Görmedim. O adamı çıktığımız tek randevudan beri görmedim." Paige içini çekti. "Neden bu ezikleri kendime çekiyorum?"

Lauren bir kaşını kaldırdı. "Bilmiyorum. Yani, pek konuşkan biri değilimdir ama gerçek aşkın, flört etmeyi bir oyun gibi gören bir uygulamada gerçekten bulunup bulunamayacağını merak ettim."

"Biliyorum." Paige alnını ovuşturdu. "Umut içinde yaşıyorum, sanırım, ama sanırım aşkı yanlış yerlerde arıyorum?"

Lauren buna güldü. "Yani, daha garip şeyler de oldu."

Paige tüm bunlardan bıkmıştı. Dedi ki, "Aşık olmak istiyorum. Evlenmek istiyorum. Romantizme tövbe edip sonra kocanla tanışmak senin için iyi ve güzeldi ama hepimiz için işler bu şekilde yürümüyor. Bir eş bulmanın en iyi yolunun kendimi ortaya koymak olduğunu düşündüm, ama tek karşılaştığım ortak hiçbir yönüm olmayan bu adamlar. Neden bu kadar zor?"

"Bilemiyorum. Sekiz milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirde yaşıyoruz ve yine de herhangi biriyle tanışmak imkansız görünüyor."

"Evet, bu doğru."

Paige o zaman Trevor gibi erkeklerle değil, Josh gibi erkeklerle çıkması gerektiğini anladı. Josh olgun ve seksiydi, gerçek bir işi ve kendi dairesi vardı. Trevor gibi hayallerinin peşinden koşan ve hayatlarında yaratıcı bir şeyler yapmaya çalışan erkeklerle ilgili yanlış bir şey olduğundan değil; sadece Paige'in hayatının bu aşamasında istediği türden bir partner değillerdi. Ama geçen hafta Josh'un ofisinde İtalyan yemeği yerken ve konuşurken, bu hafta çıktığı tüm randevulardan daha fazla eğlenmişti.

Bu da çoğunlukla aşkı yanlış yerlerde aradığını kanıtlıyordu.

de, Lauren'ın kardeşi.

Paige boğazını temizledi. "Tamamen haklısın. Kafeye drama getirdiğim için özür dilerim."

"Sorun yok. Senin suçun değil. Neden kendini kaybettiğini çok iyi anlıyorum." Lauren gülümsedi. "O sırada ne düşünüyordun?"

Paige Josh'u düşünürken yüzüne bir şeyler yapmış olmalıydı. "Ben sadece... Sanırım bu bana gerçekten bir şeyleri değiştirmem gerektiğini gösterdi. Sanırım bir süre sonra her şey alışkanlık gibi gelmeye başlıyor."

"Evet. Bazen senin için endişeleniyorum. Kurtarma telefonu için her zaman bana güvenebilirsin ama iyi bir adamla tanışmanı ve artık o telefon konuşmalarını yapmamanı istiyorum."

"Ben de öyle. Haklısın. Bu saçmalıklar için çok yaşıyım."

"Olacak, Paige. Doğru adamla tanışacaksın. Ve sen harika birini hak ediyorsun. Zekisin, çok çalışıyorsun ve çok iyi bir insansın. Seni seviyorum, sadece, bilirsin, pantolonlu bir şekilde değil. Ama dışarıdaki bir adam seni pantolonlu bir şekilde sevecek ve bu harika olacak. Sabırlı olmanın zor olduğunu biliyorum ama o dışarıda bir yerde, sadece... ortaya çıkmasını beklemelisin."

Ya çoktan geldiyse? Paige ağzından bir şey kaçırmamak için dudağını ısırды ve başını salladı.

Lauren, "Bahse girerim hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıkacaktır," diye ekledi.

Ha. "Muhtemelen. Peki. Teşekkürler. Kafamı koparmanı bekliyordum."

"Hayır. Daha çok senin adına kızmıştım. Bu adam ne cüretle."

Paige de Lauren'a gülümsedi. *İşte bu* yüzden onun arkadaşlığına saygı duyması gerekiyordu. Lauren her zaman onun arkasını kollardı. Paige'in kardeşiyle görüştüğünü öğrenirse yine de arkasını kollarmıydı? İnsan umut edebilirdi. "Teşekkürler," dedi Paige.

"Ne zaman istersen."

* * *

Metro treni Manhattan Köprüsü'nden geçmek üzere yer üstüne çıkarken Josh'un aklına akşam yemeği saatinde evde olacağı, yani Paige'i görebileceği geldi. Böylece sinyal alır almaz onu aradı.

"Hangi ?" diye sordu. "Q."

"Atlantic'te in. Sana adresimi mesaj atarım. Yemek yapıyorum."

"Oh, evet. Yemekte ne var?"

"Bugün Taco Salısı, dostum."

Paige'in adresini telefonundaki GPS uygulamasına girmesi gerekti ama fazla zorlanmadan buldu. Kapıcı onu Barclays Center'dan birkaç blok ötedeki süper modern beş katlı binanın üçüncü katına gönderdi. Binanın kendisi pencereleri olan büyük bir beton blok gibi görünüyordu ama lobi, asansör ve Paige'in daireesine giden koridor gibi şık ve iyi tasarlanmıştı.

Paige onu geniş bir gülümseme ve kucaklamayla karşıladı. "Casa de Paige'e hoş geldiniz."

"Teşekkürler," dedi ve daireye girdi. Küçüktü ama çok güzeldi.

Ayrıca oldukça kadınsı; ilk bakışta çok pembe görünüyordu.

Ön kapının solunda, Paige'in Josh'u yönlendirdiği mutfak . Yanında iki tabure bulunan küçük bir mutfak adası vardı. Paige taburelerden birini işaret etti, Josh da oraya oturdu.

"İşler nasıl?" diye sordu.

"İlginç birkaç gün oldu. Yaklaşık bir ay önce bir kez çıktığım hipster çocuk dün Cat Café'ye geldi ve onu geri götürmem için yalvardı, bu yüzden bu garipti."

Bu Josh'un tepkisini çekti. "Bekle, öylece içeri daldı ve olay mı çıkardı?"

"En iyi anım değildi. Çok sinir bozucuydu ve ben de kendimi tutamayıp onu azarladım. Lauren her şeyi gördü ve bana bağıracağından endişelendim ama aslında ortalığı karıştırdığı için adama kızmıştı."

"Eminim."

"Hiç ortak noktam olmayan bu adamlarla bırakmalıyım." "Şey, evet. Bunu sana söyleyebilirdim."

"Önyargılısın çünkü seninle çıkmamı istiyorsun."

"Doğru." Josh ona gülümsedi. "Bir noktada Lauren'a bunun bir şey olduğunu söylememiz gerekecek."

"Bunu henüz yapmayalım."

"Lauren'a biriyle görüştüğümü söylemek için genellikle beşinci randevuya kadar beklerim."

Paige biraz tedirgin görünmesine rağmen güldü. "Şimdilik bu küçük balonun içinde kalalım."

"Bana uyar. Takolarla ilgili duyduğum şey de ne?"

Paige tezgâha bir dizi tabak koydu: bir tabak çıtır taco kabuğu, bir tabak yumuşak tortilla, bir kâse ızgara biber ve soğan, bir kâse marul, bir kâse rendelenmiş peynir ve ardından biri tavuk, diğeri kıyma olan iki tava.

"Vay canına, bu tam bir ziyafet."

"Taco eti iyi ısıtıyor, bu yüzden tek başına iyi bir yemek, ancak itiraf etmeliyim ki tavuğu sadece bana geleceğini söylediğinde koydum. Seçeneklerin olması daha iyi olur diye düşündüm."

Onun dolaptan tabakları indirmesini ve adaya yan yana iki tabak koymasını izledi. Josh'a bir avuç dolusu çatal bıçak uzattı. Sonra buzdolabından birkaç şey daha almak için yürüdü.

"Birlikte yediğimiz önceki yemeklerden anlamadıysan diye söylüyorum," dedi Josh, "ben temelde hepçil biriyim. Eğer yiyecek bir şeyse, muhtemelen onu yerim. Kavuna alerjim olması dışında. Kurdeşen dökmeme neden oluyor."

"Bildiğim iyi oldu. Tatlı olarak yaptığım kavun ve bal kavunu salatası bitti."

", değil mi?"

Güldü. "Hayır. Tatlı için fazla bir şeyim yok. Belki biraz dondurma." "Ya da sen."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bu çok küstahça." "Beni davet eden sendin."

"Doğru. Bira ister misin?"

"Evet."

Paige ona bir şişe ve bir açacak verdi, sonra kendisi için bir bira ve buzdolabından bir kap ekşi krema çıkardı. Onun yanındaki kabine oturdu ve "Yumulun" dedi.

Josh, tacolarını hazırlarken elini olabildiğince kasıtlı olarak ovuşturdu. Aniden aklıktan ölmek üzere olduğu için oldukça büyük bir tabak hazırladı.

"Acı sosu unutmuşum," dedi Paige zıplayarak. "Peki zeytin ister misin? Buzdolabında biraz siyah zeytinim var."

"Emin misin?"

"Babam tacoların üzerine hep zeytin koyar. Birkaç yıl önce çıktığım bir adam bunu söyleyene kadar bunun garip olduğunu bilmiyordum."

"Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Zeytine bayılırım. bakalım." "Tamam, güzel."

Josh ilk taco'sunu ısıtırken Paige nihayet yanına oturdu ve tabağını hazırlamayı bitirdi. Josh konuşmadan önce Paige'in hazırladıklarından memnun görünmesini bekledi.

"Çok lezzetli bu arada. Sığır etindeki baharat karışımını beğendim."

"Evet, kendim yaptım. İnternetteki bir tariften, ama yine de. Acı biber tozunu chipotle tozuyla değiştirdim. Daha dumanlı ve biraz daha etkili."

"Çok yemek yapar mısın?"

"Yemek yapmayı severim, evet." Paige tezgahın üzerine dizilmiş ziyafete baktı. "Arkadaşım Lindsay büyük bir yemek meraklısı. Aşçılık okuluna gitti.

Yemek yapabiliyor. Ben kendi kendimi eğittim ve bunu sadece kendim için yapıyorum." "Hey, değil. Gerçekten yemek yapamıyorum. Yani, makarna için su kaynatmak ve mikrodalgada bir şeyler ısıtmak gibi temel şeyleri yapabilirim ama

Yetişkinlik hayatım bir sonraki işe giderken yemek kapmakla geçti ve büyük bir yemek pişirmeye hiç zaman ayırmadım."

"Kaç yaşındasın sen?"

Josh bu sorudan alınmalı mıydı diye düşündü. "Yirmi sekiz yaşımdayım."

"Ve hukuk fakültesi sadece üç yıl sürüyor. Üniversite ile hukuk fakültesi arasında ne yaptın?"

Sırıttı. Sınıf arkadaşlarından çok da büyük olmamasına rağmen hukuk fakültesindeyken bu soruyla çok karşılaşmıştı. Pek çok insan mezun oluyor, bir şeyler deniyor ve sonra okula geri dönüyordu. "Üniversiteyi bitirdiğimde siyasete girmeye karar verdim. Senatör Green'in seçim kampanyasında çalıştım ve beni o kadar çok sevdi ki ekibinin bir parçası yaptı. İki yıl çalıştıktan sonra alt düzey bir personel olarak fazla bir şey yapamayacağımı anladım ve hukuk fakültesine gitmeye karar verdim."

"İlginç. Senin yepyeni bir yönünü görüyormuşum gibi hissediyorum. Green, Ohio'dan çevre konusunda çok hevesli bir senatör, değil mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

"Kendinizi aday olarak görüyor musunuz?"

"Hayır. Asla. Ben daha çok perde arkası adamıyım."

"Ah, ama bahse girerim fedakâr bir çizginiz vardır. Şeytani şirket hukuk firması kalbinizi ne kadar eziyor?"

"Hem de çok. Ama bu... Bilmiyorum. DCL'de doğru zamanda staj yaptım ve düşündüm ki, elbette bunu deneyebilirim, ayaklarımı ıslatabilirim. Stajyerken patronum harika bir akıl hocasıydı, bu yüzden mezun olduğumda işi almanın hukuk kariyerimi başlatmak için iyi bir yol olacağını düşündüm. Sadece birkaç aydır bu işteyim, bu yüzden kötü bir seçim yapıp yapmadığımı söylemek için henüz çok erken, ancak kendimi ortak olana kadar bu firmada kalırken görmüyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"İstiyorum."

Josh gülümsedi. Bu konuyu daha önce de konuştuklarını sanıyordu. Öğrenci kredilerini ödemek ve kariyerinde ayağa kalkmak için büyük bir şirket işi, sonra da gidip tutkusunun peşinden gidecekti. Tıpkı Paige'in hayatı boyunca büyük bir uluslararası bankada çalışmak istememesi gibi. Anlıyordu yani. Belki bir kedi kafesinde çalışmak onun tutkusu değildi ama onu mutlu ediyor gibiydi.

Adam ona gülümsedi. Birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde yemek yediler.

Sonra arkasında sessiz bir *miyavlama* duydu.

Döndü ve çok kabarık beyaz bir kedi gördü.

"Bu Bianca," dedi Paige.

"Tabii ki bir kediniz var. Lauren yine saldırdı."

Paige güldü. "Evet. Ben orada çalışmaya başladığımda Bianca kafede yaşıyordu. İtiraf etmeliyim ki onu ilk görüşte sevdim. Umarım onu terk eden ailenin başına kötü şeyler gelir."

Kedi dikkatle Josh'a baktı, muhtemelen onu öldürmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu.

"O bir tür diva," dedi Paige. "Akşam yemeğini çoktan yedi ama şimdi, sonunda merhamet edip insan yemeği yemesine izin vereceğim günün bugün olduğuna karar verirsem diye beklenti içinde gezinecek."

"George oldukça sade biri ama onu bu kadar yalnız bırakmak beni endişelendiriyor." "Evet. Kedilerin az bakım gerektirdiği söylenir ama sandığınızdan daha fazla uğraş gerektirirler. Bu, kum kabının temizliğinden kabının sadece yarısının dolu olmasına kadar her konuda şikayette bulunuyor.

Bu yüzden ben

her şeyin üstesinden gelmek zorundayız."

Josh kıkırdadı. "Lauren ve benim büyürken kedilerimiz vardı. Annem ev kedilerinin dışarı çıkmasına asla izin vermezdi, bu yüzden sahip olduklarımızın hepsi oldukça tembeldi. Lauren kedilerimizden birinin aslında her şeyden çok süs olduğunu söyleyerek şaka yapardı. Kendini mobilyaların üzerine atmak dışında pek bir şey yapmazdı."

Paige güldü ve bu Josh'un hoşuna gitti. Onu daha fazla güldürmek istiyordu çünkü bu sesi seviyordu. Onun tekrar böyle gülmesini sağlayacak bir şey söylemeye çalışırken tacularına geri döndü.

Josh yemeklerini bitirdikten sonra Paige'in temizlik yapmasına yardım etmekte ısrar ediyordu ve ne kadar küçük olsa da mutfakta onunla birlikte çalışmaktan hoşlanıyordu. Dar alan ona çarpmak ya da ona sürtünmek için bir bahane veriyordu. O bunu her yaptığında Paige kıkırdıyordu, bu da çok sevimliydi.

"Peki bu gece nasıl bu kadar erken çıkabildin?" Paige onu ana odanın diğer yarısındaki kanepeye doğru götürerek sordu.

"Sadece... tesadüf. Gün batımından önce yapmam gereken her şeyi yaptım. Bu neredeyse hiç olmaz."

"Gecenin erken saatlerini benimle geçirmeyi seçtiğin için gururum okşandı." "Tabii ki."

"Şehirde pek fazla insan , değil mi?"

"Kız kardeşim ve iş arkadaşlarım dışında mı? Hayır, pek sayılmaz. Ama yine de seni seçerdim. Son zamanlarda söylemediysem de bence sen harikası."

Paige'in yüzü pembeleşti ve bir an için yere baktı. "Teşekkürler." "Hey, bana bak," dedi.

Bakışları onunkilerle buluştuğunda eğildi ve onu öptü. Kız hâlâ onun öptüğü herkesten daha iyi öpüyordu.

"Seni tatlı olarak yemek konusunda ciddi dim," dedi.

Kadın kızardı. "Oh, gerçekten mi?"

"Belki bana yatak odasını göstermek istersin?"

"Tabii. Bu taraftan."

Bölüm 12

Bir erkek lavanta kokan yastıklar ve bir sürü örtü ile büyük, yumuşak bir yatakta uyanmaya alışabilirdi. Paige'in dairesi Vera Bradley kataloğunun hayata geçmiş hali gibi görünse de ev gibi ve rahattı.

Gerindi ve tam kalkmak üzereydi ki Paige kıpırdandı.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Üzgünüm, işe gitmeden önce eve gidip üstümü değiştirecek zamanım olsun diye alarm kurmuştum. Saat beşi biraz geçiyor."

"Yikes." Esnedi. "Sanırım kalkabilirim. Bugün kafeyi ben açacağım."

Josh bir an için ona baktı. Bu kadından gerçekten hoşlanıyordu. Elbette çok güzel ve seksiydi ama onunla konuşmayı da seviyordu. Hayatının bu çok kısa spontane gecelere sıkıştığı bir döneminde onunla tanıştığı için kötü şansına lanet etti.

Gözleri onunkilerle buluştu. Göğsünde bir çekim hissetti, içten içe bunun gerçek olabileceğine dair bir his.

"Paige," dedi, "bilmeni isterim ki bu benim için sadece seks değil. Yani, beni yanlış anlama, seks kısmı harika, ama seni sadece vücudun için istemiyorum."

Parlak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ben de katılıyorum. Genelde çıktığım erkeklerden çok farklı olduğunu düşünüp duruyorum ama bu gerçekten iyi bir şey. Ben de senden hoşlanıyorum."

"Sizi tekrar görmek istiyorum ama herkesin beklentilerini de makul tutmak istiyorum. İş arkadaşlarım bana ilk yıldan sonra işin daha az ezici olduğunu söylüyorlar ama şimdilik her hafta altmış ya da yetmiş saat çalışıyorum."

Uzandı ve onun elini sıktı. "Biliyorum. Anlıyorum. Bir yolunu bulacağız."

"Tamam, güzel."

Paige yataktan kalktı. "Kahvaltı ister misin? Yumurta yapabilirim."

Josh'un midesi guruldadı. "Sanırım sen benim hayalimdeki kadın olabilirsin." Omuz silkerek bornozunu giydi ve odadan çıkarken güldü.

Josh kıyafetlerinin bazılarını geri çekerken şansına hayret etti. Yatak odasından çıkarken yumurtaların cızırdadığını duydu. Taburelerden birinde oturan Bianca, mutfak adasında otururken ona dikkatle baktı.

"Sen de kahvaltı etmek ister misin Bianca?" Paige sordu. Tezgâhın altındaki dolaptan büyük bir mama torbası çıkardı ve yerdeki yarısı dolu kedi kâsesini doldurdu. Bianca Josh'a son bir kez şüpheli bir bakış attı ve sonra yemek için aşağı atladı.

"Bugün kafede sıcak bir planın var mı?" Josh, Paige'in kahvaltı sosislerini bir tabağa koyup mikrodalgaya atmasını izlerken sordu.

"Öğle yemeği vakti Diane ile bir toplantım var. Şirketin sahibi o."

"Evet, Lauren ondan bahsetmişti."

"Bağış kampanyası için bir otopsi istiyor. Yapmak istediğim her şeyi karşılayacak kadar para topladık, ki bu iyi bir şey. Kafede yapmak istediğim gençlik programları için ona daha resmi bir teklif sunacağım."

"Harika."

"Eskiden her şey Lauren'dan geçerdi, bunu biliyor muydun? Kafede çalıştığım ilk yıl, tüm fikirlerimi ona sundum ve o da bunları Diane'e sundu. Ama son zamanlarda biraz geri çekildi. Sanırım Caleb onu yumuşattı."

"Evet, her zaman bir tür kontrol manyağı olmuştur. En son Caleb ile birlikte yemek yediğimde, kafede ne kadar zaman geçirdiği konusunda biraz tartışmışlardı."

"Diane ona izin aldırıyor. Ancak Lauren'in biraz geri adım atmasının sonucu olarak Diane ile doğrudan mali konular hakkında görüşeceğim ve yarısını hayvan barınağına verdikten sonra bağış parasının nasıl harcanacağına dair planımı ona iletacağım."

"Gergin misin?"

"Hayır. İyi bir teklif ve ben zaten Diane ve Lauren'la çoğunu konuştum. Bu toplantı sadece bir formalite."

Kadın önüne bir tabak yumurta ve sosis koyarken Josh gülümsedi. Onun kendine güvenine hayran kalmıştı. Sesinde hiç tereddüt yoktu ve işte ne yaptığını biliyordu, ki bu çoğu gün kendisi için söyleyebileceğinden daha fazlaydı.

Paige ona bir fincan kahve verdi ve sonra kendisi için bir tabak hazırlayıp yanına oturdu.

"Tanrı seni korusun," dedi ve bir yudum aldı.

"Ben çoğunlukla kahveyle besleniyorum, senin de muhtemelen öyle olduğunu düşündüm. Krema ister misin?"

"Hayır, sade iyidir. Bu mükemmel bir kahve."

"Cat Café'den aldığımızın aynısı. Brooklyn'de kendi kahve kavurmasını yapan küçük bir yerden geliyor."

Josh sırtıttı. "Biliyor musun, Brooklyn'deki hipster'larla dalga geçmek için çok zaman harcıyorsun, ama kahve konusunda iddialı olmak hipster el kitabının ilk sayfasında yer almıyor mu?"

Biraz mahcup görünecek kadar akli başındaydı. "Sanırım hepimizin tuhaflıkları var."

Josh bir süre sonra duş almadan ayrıldı, bunu evde yapmayı tercih etti. Ama bir dizi uzun, kalıcı öpücük ve "Hayır, gerçekten gitmem gerek..." olmuştu ama bu konuda hiçbir pişmanlığı yoktu. Muhtemelen

Paige'in işe gidişini geciktirmesini alışkanlık haline getirmemeliydi ama bunu ara sıra yapabiliirdi.

Birbirlerine ne kadar yakın oturduklarını fark edince çok sevindi; Barclays Center'a vardığında eve giden yolun geri kalanını biliyordu. Sabahın erken saatlerinde, güneş doğarken eve doğru yürürken kendini mırıldanırken yakaladı. Bu kadar erken saatte neredeyse hiç kimse dışarıda değildi, bu da eve yürüyüşünü oldukça kolaylaştırıyordu.

Bu ona Georgetown'a ilk geldiği zamanları hatırlattı. Kıyıya yakın, ayakkabı kutusu gibi ama muhteşem manzaralı küçük bir daire bulmuştu. Bazen sabahları kalkıp apartmanın yakınındaki küçük bir kek dükkânına kahve içmeye gider, sonra da etrafta dolaşıp mahalleyi keşfederdi. Ve iyi, o bir sabah insanıydı. İşlerin açık olduğu ama kitlelerin henüz işe koşuşturmadığı iş çıkış saatinden hemen önceki zamanı severdi. Şu anda olduğu gibi.

Georgetown'daki daireyi tüm hukuk fakültesi boyunca tutmuştu. Megan ikinci yıllarının ortalarında oraya taşınmıştı. Kesinlikle kalkması gerekenden bir saniye bile erken kalktığı nadirdi, bu yüzden taşındıktan sonra bile o sabahları kendine ayırmıştı. Megan'ı düşündüğünde kalbi hâlâ sıkıştıyordu, onu özlediği için değil, yarası hâlâ taze olduğu için. Hayatının şu anki gidişatından pişmanlık duyduğunu söyleyemezdi, özellikle de Paige'le her şey bu kadar iyi giderken, ama bir zamanlar Megan'ı *burada*, dairesinde hayal ettiğini, *burayı* sadece uyuduğu çorak bir yer değil de gerçek bir yuva haline getirdiğini düşünmek hâlâ canını yakıyordu.

* * *

Evan Pop'ta Paige'in karşısına oturduğunda, "İnsanların başkalarının seks yaptığını anlayabilmesinin hep bir sitcom klişesi olduğunu düşünmüşümdür ama... Lauren'in kardeşine yine değil mi? Kanaryayı kapalı kedi gibi görünüyorsun."

"Aman Tanrım. Sessiz ol."

Evan sırtıttı. "Lauren üzüntülerini ilettili. Konuşmak güvenli."

"Pişmanlık mı? Bu gece geleceğini söylediğini sanıyordum."

"Doktor randevusu falan olduğunu unuttu. Gerçi bunun bir yalan olduğundan ve aslında bir dolapta Caleb'la tatlı tatlı seviştiğinden şüpheleniyorum."

Paige burnunu kıvırdı. "Bazen çok fazla oluyorlar."

"Tatlım, biliyorum. Ama onlar hakkında haklıydım. Mide bulandırıcı mutlulukları için övgüyü ben alıyorum. Bu yüzden kendimi biraz iyi hissediyorum."

O sırada Lindsay içeri girdi ve Paige'in karşısına oturdu. "Ne gündü ama," dedi. "Ne oldu?" diye sordu Evan.

"Çiftçi pazarlarıyla ilgili bir haber yazma görevi aldım, bu yüzden bugünün büyük *bir* bölümünü New York'taki gıda tedarik zinciri hakkında araştırma yaparak ve telefon görüşmeleri yaparak geçirdim."

"İşin çok tuhaf," dedi Evan.

Lindsay gözlerini devirdi. "Burada bir kariyeri bir araya getiriyorum. New York'ta incelenmesi gereken sınırlı sayıda restoran olduğu ortaya çıktı, bu yüzden diğer yemek yazılarına dalıyorum. Yine de arkadaşımın web sitesi için evcil hayvan maması üzerine bir hikaye yazabilirim. Konserveye karşı çiğ gıda diyetleri hakkında sıcak bir tartışma var."

"Oh, oğlum," dedi Paige.

"Bu işte bir iş var. Kedimi çiğ besliyorum ve-"

"Bu güzel mekanda kedi kakası hakkında konuşmayacaksın, değil mi?" diye sordu Evan.

"Peki." Lindsay gözlerini devirdi. "Sizin neyiniz var çocuklar?"

Evan boğazını temizledi ve kadehini kaldırdı. "Darius ve ben *ikinci* randevu. Umut verici görünüyor."

"Üçüncü randevu değil," dedi Lindsay, "yani sanırım henüz onun pantolonunun içine girmedin."

"Öncelikle, ben asla öpüşmem ve söylemem."

"Evet, öyle," dedi Paige. "İçki içmek için her buluştuğumuzda konuştuğumuz şey tam anlamıyla bu. Şu anda öpüşmelerimizi anlatmak için buradayız."

Evan suyunu yudumladı ve biraz daha dik oturdu. "İyi o zaman. O zaman 'üçüncü buluşmada seks' olayının televizyon sanayi kompleksinin bir kurgusu olduğunu söyleyeceğim ve ayrıca Darius ve ben birkaç yıl önce defalarca çıktık ve çirkinleştik, bu yüzden zaten sayılmaz."

"Demek ki Evan Darius'la yatmış," diye fısıldadı Lindsay Paige'e.

"Evet, bunu ."

"Evet, iyi. Darius ve ben ilişkimizi tamamladık. Ve oldukça harikaydı." Omuz silkti. "Şimdi sen git, Paige."

Paige garsonun dikkatini çekmek için elini kaldırarak, "Önce bir ya da altı martiniye ihtiyacım var," dedi.

"Kulağa umut verici geliyor," dedi Lindsay.

"Ona söyleyebilir miyim?" Evan heyecanla söyledi. "Hayır, sen söyle. Hayır, ben söylemek istiyorum!"

"bak, Ev. İşte Jenny geliyor." Jenny, Pop'ta düzenli olarak garsonluk yapıyordu.

"Tamam, Linds. Kendini hazırla. Ayrıca, sessizlik konisi. Size söyleyeceklerimiz bu masadan çıkmayacak."

Lindsay kalbini çarpı işareti yapar gibi yaptı. "Yemin ederim."

Evan neşeli bir ses çıkardı, tam o sırada garson geldi ve hepsi içki sipariş etti. Garson tekrar gittiğinde Evan, "Paige gizlice Lauren'ın kardeşine çakıyor," dedi.

Lindsay'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen... Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır." Paige iç çekti. "Bu sadece sevişmek değil. Josh ve ben tesadüfen çıkıyoruz gibi görünüyor. Ve Lauren'ın haberi yok. Sakın bir şey söyleme. Ona söylemek için çalışıyoruz."

Lindsay başını salladı. "Bu haber inanılmaz. Josh'u tanıyor muyum?"

"Muhtemelen hayır," dedi Paige. "Lauren'ın düğününe gelemedi, ben onunla ilk kez birkaç hafta önce tanıştım."

Evan başını salladı. "Hayatım boyunca onunla bir düzine kelime konuşmuş olsaydım şaşırırdım. Ama yaklaşık iki ay önce şehre taşındı ve sonra Paige onunla tesadüfen tanıştı ve şimdi birbirlerine *aşıklar*."

"Birbirimize aşık değiliz. Birkaç kez çıktık. Evet, ondan hoşlanıyorum ama şu anda çok sıradan."

Lindsay Paige'e gözlerini kısarak baktı, sanki bu konuyu enine boyuna düşünüyormuş gibiydi. "Kaç yaşında?"

"Yirmi sekiz," dedi Paige.

Lindsay dudaklarını büzdü. "Tamam. Göreceli olgunluk seviyesi?"

"Bunu nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum ama o bir avukat ve Brooklyn'in merkezindeki büyük gökdelenlerden birinde kendi dairesi var."

"Ah, ama manzarası var mı?" Lindsay sırttı. "Arkadaşım Rebecca o binalardan birinde yaşıyor. Onun penceresinden Özgürlük Heykeli'ni görebilirsiniz. İnanılmaz bir şey."

"Şaka yaptığınızı ve manzaranın olgunluk seviyesiyle bir ilgisi olmadığını biliyorum ama hayır, pek yok. Pencereleleri başka bir binaya bakıyor ama açılı olduğu için kimsenin penceresini göremiyorsunuz."

"Zekice."

"Çocuğuna bakıcılık yaptığın kişi Rebecca mı?" Evan sordu.

"Öyle, evet. Ve bilginiz olsun, ben sadece bebek bakıcılığı yapıyorum çünkü bu çocuk tatlı ve Lindsay teyzesini çok seviyor, bu yüzden onunla başa çıkmak kolay. Çoğunlukla kitap okuyoruz, şekerleme yapıyoruz ve Rebecca'nın resmi olarak onaylanmış atıştırma malikanelerini yiyoruz. Eğer çocuk sahibi olmaya karar vererseniz aklınıza bir şey gelmesin."

Evan başını salladı. "*Asla* yapmam."

"*Her neyse*," dedi Paige. "Josh'tan hoşlanmamın bir nedeni de hayatını düzene sokmuş gibi görünmesi ve tüm zamanını anlaşılabilir indie gruplara kafayı takarak ya da evde peynir yaparak geçirmemesi."

"İnsanlar bunu yapar mı?" dedi Evan.

"Evet." Paige iç çekti. "Birkaç ay önce çıktığım Tinder randevusu, boş yatak odasını nasıl bir yatak odasına dönüştüreceğini düşünen bir adamlaydı."

peynir mağarası."

"Yani diyorsun ki," dedi Lindsay, "onun bir işi ve evi var ve tuhaf hobileri yok, öyle mi? Dürüst olmak gerekirse, şu anda zihinsel olarak dairemin bir bölümünü peynir mağarasına dönüştürüp dönüştüremeyeceğimi hesaplamaya çalışıyorum."

"Şey, çok çalışıyor. Anladığım kadarıyla tek potansiyel olumsuzluk bu. Neredeyse ofisinde yaşıyor, bu yüzden hobilere ayıracak zamanı yok. Ya da çıkmaya, gerçekten. Şimdiye kadarki tüm randevularımız onun izinli olduğu zamanlarda gerçekleşti." Paige, Jenny kokteyli öne koyar koymaz yudumladı. "Ve o Tinder randevularını savunmak için, bir kedi kafesinde çalışıyorum ve boş zamanlarımda el işi yapmayı seviyorum. Josh geçen sabah benim de en az dalga geçtiğim erkekler kadar Brooklynli hipster stereotipi olduğuma dikkat çekti."

"Sorun hiçbir zaman tuhaf hobiler değildi," dedi Evan. "Mesele, hayatlarında seninle aynı yerde olmayan erkek çocuklarını kendine çekme eğiliminde olmadı, tatlım."

"Benim tam tersi bir sorunum var," diyor Lindsay. "İnternette flört etmeyi en son denediğimde, sadece New Jersey'de eş arayan erkeklerle eşleştim. O zaman bu Brooklynli erkekler neredeydi?"

"Muhtemelen yaş sınırını çok yüksek tutmuşsundur," dedi Evan. "Online randevular hakkında bir şey bildiğimden değil." Islık çaldı.

"Elbette." Paige güldü. "Bilmiyorum. Hayatımızda herkesin bir bagajı olduğu bir noktada mıyız? Geçen yıl otuz beş yaşında ve boşanmış bir adamla çıktım. Bu anlaşmayı bozan bir şey değil, sadece başa çıkılması gereken çok fazla yük varmış gibi görünüyor."

"Caleb, Lauren ile tanıştığında boşanmıştı. Bu ikisini de pek rahatsız etmemiş gibi görünüyordu," dedi Evan.

"Peki, tamam. Ve bunun onlar için işe yaramasına gerçekten sevindim. Belki de çıktığım adam zihinsel olarak iyi bir yerde değildi, bilemiyorum. Ama birkaç ay önce çocuğu olan bir adamla tanıştım ve onunla da başa çıkamadım. Gördüğünüz gibi o kadar da olgun değilim."

"Sorun değil," dedi Evan. "Ve sen de olgunsun. Aslında çoğu zaman bir yetişkin gibi davranıyorsun. Sevdieğin bir işin, güzel bir dairen var ve faturalarını zamanında ödüyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Yani tanıdığım pek çok insana göre zaten bir adım ndesiniz. Ve yine, diğer ilişkilerin yrmemesine neden olan şeyin kendi başına yk olduğunu bile düşünmüyorum. İnsanlar boşanır. Olur böyle şeyler. Ross *Friends*'te ne demişti? 'Boşanmış erkekler *kötü* değildir.'"

Lindsay gülerek, "Boşanmış erkekler kulübünde kokteyl peetelerinin üzerine böyle yazıyorlar," dedi.

Evan, "Demek istediğim şu ki, mesele boşanmalar, çocuklar ya da peynir mağaraları değil," dedi. "Mesele bu adamların *sizin* için doğru adamlar olmaması."

"Evet, tamam," dedi Paige.

"Ama sen Lauren'ın kardeşiyle çıkıyorsun ve onun henüz haberi yok," dedi Lindsay sesinde "şunu bir anlayayım" tonuyla. "Ve sen ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"İstiyorum."

"Sanırım yakında tekrar dışarı çıkacaksın." "Evet, her şey plana uygun giderse bu hafta sonu."

"Lauren'a söyleyecek misin yoksa düğün davetiyelerini gönderene kadar bekleyecek misin?"

Lauren'a söyleme düşüncesi Paige'e kendini taş yutmuş gibi hissettirdi. Ama ona söylememe düşüncesi de doğru *gelmiyordu*. Paige arkadaşlarından sır saklamaktan nefret ederdi, özellikle de bu kadar büyük bir şeyden. "Eninde sonunda ona söyleyeceğiz. Ama gerçekten bir yere varıp varmayacağını öğrenene kadar herhangi bir endişeye neden olmak istemiyoruz."

"Onlar zaten bir *ben* değil, bir *biz*," dedi Lindsay.

"Bu... Hayır, demek istediğim... Ugh."

Evan güldü. "Ne kadar garip bir sorun. Ama anlıyorum. Açıkçası nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Josh'a karşı oldukça korumacı."

"Teşekkürler," dedi Paige. "Sanki zaten yeterince endişeli değilmişim gibi." "Seni endişelendiren tam olarak ne?" Lindsay sordu.

"Beni endişelendirmeyen ne? Ya Lauren onaylamazsa? Ya Josh'la bir tür bağlılık anlaşması yapar ama sonra ayrılırsak? Lauren benim yerime onun tarafını tutacak ve o zaman ben nerede olacağım? Ya beni kovarsa? Ya tüm bunlar arkadaşlığımızı değiştirirse?"

Lindsay başını salladı. "Evet, bu çok fazla."

"Ama *olmayabilir* de, biliyorsunuz. Her şey yoluna girebilir. Hepimiz sonsuza dek mutlu yaşayabiliriz."

Paige şimdi midesinin bulandığını hissediyordu. Arkadaşlarını seviyordu ve haftada birkaç gece içki içmek için bir araya gelen bu küçük grubu mahvederse bunun sorumlusu olmak istemiyordu. Ve bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Evan Lauren'ın en iyi arkadaşıydı ve birbirlerini üniversiteden beri tanıyorlardı. Lindsay ve Lauren Manhattan'da bir kafede birlikte çalışmışlardı. Paige hepsini ailesi gibi seviyordu ama Lauren Josh'la olan ilişkisini onaylamazsa hepsini kaybedebilirdi.

"Eğer yardımı olacaksa," dedi Evan, "ben şöyle görüyorum. Üç şey olabilir. Sen ve Josh aşık olursunuz ve bunu Lauren'a söylersiniz ve her şey yolunda gider. Sen ve Josh bir süre çıkarsınız, ilişki söner ve Lauren'ın bundan hiç haberi olmaz. Ya da birlikte olursunuz, Lauren'a söylersiniz ve ilişkiniz herhangi bir nedenle biter. Peki ya bu olursa? Biz arkanı kollarız. Değil mi Linds?"

"Evet. Tabii ki. Seni seviyoruz, Paige."

"Yani, evet, işler biraz karışabilir veya rahatsız edici olabilir, ama sonuçta bunu aşarsak ve gerçekten harika bir adamla mutlu olursanız, o zaman bu harika olur. Dolayısıyla, bu olası gelecek için biraz gariplik riskini almak isteyip istemediğinize karar vermelisiniz."

Paige, "O gerçekten harika biri," dedi.

"Yani, bu zor bir durum. Lauren kötü tepki verebilir. Ya da bunun harika olduğunu düşünebilir. Bunu gerçekten bilemezsin. Lauren çıldırabilir diye gelecekteki potansiyel mutluluğundan gerçekten vazgeçmek istiyor musun?"

Evan böyle söyleyince aptalca geldi. Onun istediği aşık olmak, evlenmek, arkadaşlarını kaybetmemek ve mutlu olmaktı. Her ne kadar garanti olmasa da Josh'ta bunun potansiyelini görebiliyordu. Ama Lauren çıldırabilir diye ondan gerçekten vazgeçmek istiyor muydu? Tek istediği Josh'la işlerin nereye varacağını görmektir.

", " dedi Paige. "Pekala, güzel."

Lindsay'nin telefonu masanın üzerinde durduğu yerde çaldı. Telefonu eline aldı ve baktı. "Oh, harika."

"Ne?" diye sordu Paige.

"Görünüşe göre *Times*, Midtown'daki yeni çikolata restoranını incelemiş."

"Çikolata restoranı mı?" diye sordu Evan.

"Evet. Hem tuzlu hem de tatlı yemekler sunuyorlar ama her şeyin içinde çikolata var. Bilin bakalım yeni baş pasta şefi kim?"

"Olamaz," dedi Paige.

"Brad, değil mi?" dedi Evan. "Sesinde bu tonu kullandığında hep Brad oluyor." Brad, Lindsay'in eski sevgilisiydi, her ne kadar inkâr etse de hâlâ takıntılı olduğu bir adamdı.

"Tabii ki Brad," dedi Lindsay. Parmağıyla telefonunun ekranına birkaç kez dokundu ve okumak için durakladı. "Çok güzel. Şunu dinleyin. 'Tuzlu akşam yemeğinizde çikolatanın yeniliğinin tadını çıkardıktan sonra, tatlı için yer ayırdığınızdan emin olun, çünkü pasta şefi Brad Marks'ın sunduğu eşsiz tatlılar kaçırılmamalı. Ben özellikle Meksika çikolatalı musunu çok beğendim'... Ve bir süre daha bu şekilde devam ediyor."

"Brad'in yemeklerinin iyi olduğunu düşünmek suç mu?" diye sordu Evan. "Çünkü ben suçluyum. Siz çıkarken senin doğum günün için yaptığı limonlu şifon pastayı hâlâ rüyalarımnda görüyorum. Ağzıma attığım en güzel şeydi. Ve ben ağzıma pek çok güzel şey koydum, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Herkes senin ne demek istediğini biliyor, Ev." Lindsay kollarını kavuşturdu ve Evan'a ters ters baktı. "Ve sen de yardımcı olmuyorsun. Ondan nefret ediyoruz, unuttun mu? Başarısız olmasını istiyoruz."

"Madem öyle diyorsun. O adama ve lezzetli unlu mamullerine lanet olsun."

Paige, "Birlikte çok fazla romantik sorunumuz var," dedi. "Bunu hiç fark ettin mi?"

Evan, "Hayatlarımız tamamen tatmin olmuş ve mutlu olsaydı nasıl bir New Yorklu olurduk?" dedi.

Bölüm 13

Josh, Paige'e bir emir vermişti: Ona Brooklyn'in gerçekten neler sunabileceğini gösterecekti.

Etkinlik planlaması Paige'in en iyi becerisiydi, bu yüzden gün için tüm gündemi araya getirmeye başladı.

Pazar sabahı geç saatlerde Josh'la binanın lobisinde buluştu ve "İlk işimiz brunch" dedi.

"Bu... Bir hesap tablosu hazırlayıp telefonuna mı koydun?"

"Benden bir etkinlik planlamamı istedin, ben de bir etkinlik *planladım*. Benimle birlikte olmak istiyorsan, deliliğimi kabul etmelisin."

"Yeterince adil. Devam edin, General."

İlk durak Flatbush Caddesi'nde çok iyi brunch yapmasıyla bilinen bir çiftlik restoranıydı. Paige oraya daha önce hiç gitmemişti ve sadece ününü biliyordu, bu yüzden planın bu kısmı biraz kumardı, ama rezervasyon yaptırdığı için minnettardı, çünkü yer doluydu.

Hostes masalarının hazır olduğundan emin olmak için restorana girdiğinde Josh, "Brunch'a bayılırım," dedi.

"Genel olarak yemekten hoşlanıyor gibisiniz."

"Bu doğru ve New York'ta çok sayıda sağlıklı paket servis seçeneği olduğu için şükürler olsun hamburger yemek zorunda kalmıyorum. Ama aynı zamanda oturup iyi bir arkadaş ortamında yemeğin tadını çıkarmayı da seviyorum. Ve kahvaltı yemeklerini. Mümkün olsa her öğünde yumurta ve domuz pastırması yedim."

"Kaba olmak istemem ama nasıl oluyor da bu kadar formda kalabiliyorsunuz?"

Josh sırtıttı. "İş gününün stresini atmak istediğimde gecenin tuhaf saatlerinde binamdaki spor salonunda koşu bandında çok fazla koşuyorum."

Hostes yeniden ortaya çıktı ve onları restoranın arka tarafında, içeriye bolca ışık alan uzun bir pencerenin yanındaki bir masaya getirdi. Restoranın şu anda bir bebek partisine ev sahipliği yapıyor gibi görünen arka bahçesine bakıyorlardı.

"Bu arada ben ısmarlıyorum," dedi Josh menüyü açarken. "Açlıktan ölüyorum ve üç erkeğe yetecek kadar yemek sipariş etmek niyetindeyim, bu yüzden adil olan bu."

"Uyarı için teşekkürler." Paige menüyü açtı ve sunulanlara göz gezdirdi. Çoğunlukla süslü kahvaltı yemekleri, daha geleneksel brunch yemekleri üzerine birçok yaratıcı oyun. Yine de içi doldurulmuş Fransız tostı kulağa harika geliyordu. "Yumurta ve pastırmanın işimi göreceğini bilseydim, seni Tom's'a götürürdüm."

"O da ne?"

"Brooklyn Müzesi'nin oradaki meşhur lokanta. Kahvaltısıyla ünlüdür. Mekan çok küçük ve herkesi oraya sıkıştırıyorlar ve içeri girmek için genellikle oldukça uzun bir sıra oluyor ama ucuz ve altı çeşit krep yapıyorlar. Ayrıca katı milkshake ve yumurta kreması da yapıyorlar."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Josh. "Bir dahaki sefere oraya gitmemiz gerekecek. Ama demek istediğim, bu da güzel. Avokadolu tostı severim."

Paige güldü.

Josh da ona gülümsedi. "Gerçekten, bu menüde denemek için annemi bile çiğneyebileceğim sekiz şey var. Seçmek çok zor olacak."

Josh sadece bir başlangıç yemeği ama dört garnitür ve bir meze sipariş etti, yani gerçekten üç kişiye yetecek kadar yemek alacaktı.

"Ergen bir çocuk gibi yiyorsun," dedi Paige.

"Ne zaman eve gelsem annem de aynı şeyi söylüyor."

İş hakkında, kediler hakkında, okudukları ya da televizyonda gördükleri şeyler hakkında dostça konuştular. Yemekleri geldikten sonra Josh bir gece hakkında komik bir hikaye anlattı.

Hukuk fakültesindeyken bir arkadaşıyla birlikte Washington'da bütün gece açık bir lokanta aramışlar çünkü Josh'ın canı waffle çekiyormuş. Paige ona Londra'da yaşarken düzenlediği bir etkinlikten bahsetti; bu etkinlikte bir katılımcının hem koşer hem de çeşitli gıda alerjileri vardı, bu yüzden menüde yaratıcı olmak zorunda kalmıştı ve sonra özel yemeğin herkese servis edilenden daha iyi görüldüğüne dair şikayetler almıştı.

Yemeklerini bitirdiklerinde Josh tatlı menüsünü istedi. O sırada Paige garsonun doldurmaya devam ettiği mimozadan dolayı kendini sıcak ve süzgün hissediyordu, bu yüzden ağzından "Tatlı için nasıl yeriniz olur?" diye kaçırıldı.

Josh sıırttı. "Ben çocukken, Rita teyzem Şükran Günü'nde *en iyi* turtaları yapardı. Cedar peyniri kabuklu, ekşi ve mükemmel bir elmalı turta yapardı ama bana kalırsa en iyisi çikolatalı kremalı turtaydı. Çikolatalı turtaların Şükran Günü ile ne ilgisi olduğunu sormak isteyebilirsiniz. Bilmiyorum ve umurumda da değil çünkü tatilin en sevdiğim kısmıydı. Ne kadar hindi yediğim hiç önemli değildi, o turtadan bir dilim alacaktım. Bir yıl, şaka değil, evde altı turta vardı çünkü Lauren bir tane yapmayı denemeye karar vermişti ve uzak bir kuzen de yemeğe bir tane ile gelmişti. O yıl mümkün olduğunca çok turta yiyebilmek için akşam yemeğinde sadece mütevazı bir miktar yemek yedim ve annem aslında çok az yediğim için bir hastalığa yakalandığımdan endişelendi."

Paige güldü ama Lauren'dan söz edilmesi onu tedirgin etmişti. "Lauren'ın turtası güzel miydi?"

"Bence idare ederdi. Lauren mutfak becerileriyle pek tanınmaz."

"Evet, yemeklerin çoğunu Caleb'in yaptığı izlenimini edindim."

"Eğer durum buysa, gayet iyi olacaklar. Caleb'in yemeklerini yedim ve..." Josh bir şefin öpücüğünü taklit etti.

Josh, Paige'in o zengin ve lezzetli kahvaltının kalorilerini yakmak için bol bol yürüyüş yapma niyetini gerekçe göstererek tatlıyı tercih . Ama sonra

ödemeyi yaptı ve dışarı çıktılar, planını yeniden düşündü. Josh'u çok fazla yormak istemiyordu; daha sonra evine döndüklerinde yapacakları planları vardı. Öte yandan, düzenli olarak spor yapıyordu.

"Birkaç mil yürümeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Elbette. Bugün koşu bandını es geçtim."

"Güzel. Bu taraftan."

Livingston Caddesi'nde batıya doğru ilerledi ve Josh Brooklyn'i neredeyse hiç görmediğini tekrar açıkladı. Paige, "Brooklyn'e ilk taşındığımda buralarda dolaşmayı severdim. Yurtdışındayken 1870'lerde Brooklyn'in bu kısmında geçen bir roman okumuştum, o yüzden kendim görmek istedim. Açıkçası, bu bölgenin çoğu yüz kırk yıl öncesine göre tamamen farklı görünüyor, ancak bazı kısımları da pek değişmemiş."

"Evet, sanırım uzaktaki o büyük cam gökdelen o zamanlar burada değildi."

Paige güldü. "Evet, bu oldukça yeni."

Geçtikleri mağazalar ve restoranlar hakkında dostça konuştular. Boerum Place'e geldiklerinde Paige Josh'u sağa, Borough Hall'a doğru giden caddeye yönlendirdi. Paige, "Kayınbiraderin eskiden buraya yakın bir yerde yaşıyordu," dedi.

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Bana köpeğini Promenade'e götürmeyi sevdiğini söyledi. Orası Brooklyn Köprüsü'nü ve Manhattan'ın aşağısını çok iyi görebilen, su kenarındaki büyük arnavut kaldırımli bir alan. Manzara harika ama otoyolun hemen üstünde, o yüzden gürültülü. Köprüyü daha iyi gören bir yer biliyorum."

"Güzel. Devam et."

Yürürlerken Paige yanlarından geçtikleri çeşitli simge yapıları işaret etti: Borough Hall, adliye binaları, adliye binalarının önündeki meydanda küçük bir çiftçi pazarı, bir zamanlar şirket toplantısı için kullandığı bir otel.

Hedeflerine yaklaştıklarında Josh yüzünde şaşkınlık ifadesiyle etrafına bakındı. "Köprüyü görmek için en iyi yeriniz gerçek köprü mü?"

"Belki de."

Brooklyn Köprüsü'nün giriş rampası karmakarışık bir yol düğümü gibi görünüyordu ama Paige bu rotayı çok iyi biliyordu ve Josh'u geçide yönlendirdi. "Manhattan'a kadar gitmek istemiyorum, o yüzden seni sadece ilk kuleye götüreceğim. Yine de buna değer. Hadi gel."

Onlar yaklaşırken köprünün meşhur kemerleri uzakta yükseliyordu. Josh daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiş gibi yürürken etrafına bakındı. Ilık bir bahar günüydü ve pek çok insan dışarıdaydı, bu yüzden yürüyüş yolu kalabalıktı ve yayalara çarpmamak için yavaşlamaya veya rotalarını değiştirmeye isteksiz görünen bisikletlilere karşı olmaları gerektiğini çabucak öğrendiler.

Kulede durakladılar ve Paige bir tarafta Manhattan Köprüsü'nü, diğer tarafta ise uzaktaki Özgürlük Heykeli'ni görebileceklerini işaret etti. Aşağı Manhattan'ın gökdelenleri dev kirpi dikenleri gibi adanın tabanından yükseliyor gibiydi. Bu manzara Paige'i her zaman şaşırtmış ve alçakgönüllü kılmıştı ve bunu paylaşmak istemişti.

Josh her şeyi kavramak için birkaç dakika orada oylanmaktan mutlu görünüyordu.

"Fotoğraflarını görmüştüm," dedi, "ama hiçbir fikrim yoktu. Bunun ölçeği şahsen çok farklı."

Paige birkaç dakika boyunca onun yüzünü izledi. Onun manzaradan bu kadar etkilenmiş görünmesine bayılmıştı. Birlikte birkaç saat geçirmiş olmalarını ve konuşacak bir şeylerinin kalmamış olmasını sevmişti.

Bir gelecekleri var mıydı? Paige birlikte geçirdikleri diğer Pazar öğleden sonralarını, ona Brooklyn'in başka yerlerini gösterdiği zamanları görebiliyordu. Bugün sadece yüzeyde gezinmişlerdi.

Ama aslında, ziyaret edebilecekleri yerlerin zihinsel bir listesini yapmak, Josh'u görmeye devam etmek için ayrıntılı bir bahane gibiydi, ki bunu kesinlikle yapmak istiyordu. Bu da eninde sonunda Lauren'a söylemek zorunda kalacakları anlamına geliyordu ki Paige bunu düşünmeye pek hazır değildi. O yüzden bunu bir kenara itti.

"Köprünün tüm uzunluğunu yürürseniz, yaklaşık bir mil eder. Diğer tarafta City Hall Park'ın yakınında bitiyor. Manhattan'da işim olduğunda bu yürüyüşü yapıyorum, çünkü manzaranın gerçekten harika olduğunu düşünüyorum. Bunu söylediğimde insanlar hep 'Neden metroya binmiyorsun' diye soruyor ama işte nedeni bu."

"Evet, bu gerçekten harika. Bana gösterdiğin için teşekkür ederim." Josh Paige'in elini tuttu ve yayaların etraflarından dolaşabilmesi için kuleye yaslanırken parmaklarını birbirine geçirdi. Paige onun elini sıktı ama bir an için manzaraya odaklandı. Josh haklıydı, şehrin bu ölçeği bu manzaradan farklı görünüyordu, daha hayranlık uyandırıcıydı, sanki şehrin sadece pis metrodan, apartmanlarından ya da zemin kattaki dükkan ve restoranlardan ibaret olmadığını hatırlatıyordu.

"Devam edelim mi?" Paige sordu.

"Birkaç dakika içinde."

* * *

Josh'un baldırları ve ayakları biraz yanmaya ama umurunda değildi.

Brooklyn Köprüsü'nden sonra Paige onu Brooklyn Heights'ın tarihi bölgelerinde mini bir yürüyüş turuna ve Josh tüm eski evlere bakmaktan keyif almıştı. Paige haklıydı; mahallenin bazı küçük cepleri on dokuzuncu yüzyılda olması gerektiği gibi görünüyordu.

Güneye, Whitman Sokağı'na doğru yürürlerken Paige buranın Brooklyn'in sadece bir köşesi olduğunu, yani varlıklı ve soylulaştırılmış bir köşesi olduğunu anlattı. Çeşitli Cat Café çalışanlarının isimlerini, hangi mahallelerde oturduklarını ve o mahallelerin neye benzediğini saydı.

"Cat Café'ye , değil mi?" Josh sordu.

"Hayır. Sen de oradaydın, nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Ayrıca, Lauren hala bizden haberdar değil."

"Doğru. Ben de öyle diyecektim."

Paige aniden sola döndü, Josh da onu takip etti.

"Lauren'ın bilmesine itirazın mı var?" diye sordu. "Tam olarak değil. Nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim." "Neden?"

Paige kaşlarını çatı. "Arkadaşlarım onun seni koruduğunu söyleyip duruyor." Josh durakladı ve bir tuğla cepheye yaslandı. "Ah, pekala. Eminim Megan yardım etmemiştir."

"Megan?"

"Eski sevgilim." Nedense Megan'ın geçmeden Paige'le bir ilişkiye başlayabileceğini düşünmüştü. "Ayrılığımız karmaşıktı. Detaylar gerçekten önemli değil. Bunu yaşarken Lauren'a çok yaslandım. Kısacası ben ilişkimizin kariyerimizden daha önemli olduğunu düşünüyordum, onun ise farklı öncelikleri vardı ve benim New York'ta bir işim olduğunu bile bile Chicago'da bir iş buldu."

"Özür dilerim."

Josh tepkisini ölçmek için Paige'e baktı. Normalde harika geçecek günlerine bu ağırlığı getirmekten nefret ediyordu. "Bu... bunun hakkında konuşmamayı tercih ederim. Bunu geride bırakmaya çalışıyorum. Ama Lauren bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor. Ve o benim ablam. Yani, evet, biraz aşırı korumacı." *Bu* konuda ne düşündüğünü göstermek için gözlerini devirdi. "Ben kendi kararlarını verebilen bir yetişkinim ve seninle vakit geçirmeye karar verdim. Şimdilik bu konuyu kapatalım."

"Öyle mi?"

"Şimdilik, kız kardeşlerin ve eski sevgililerin giremediği mutlu fantezi Brooklyn'de yaşayabilir ve günümüze devam edebiliriz. Tamam mı?"

"Anlaştık. Burası Fulton Caddesi," diye açıkladı Paige, Josh'u köşeye doğru götürürken. "Bu bölgeye Fulton Alışveriş Merkezi deniyor çünkü büyük bir alışveriş bölgesi. Bazen buraya geliyorum çünkü çok sayıda outlet mağazası var, bu yüzden iyi fırsatlar yakalayabilirsiniz."

"Pek alışveriş merkezi sayılmaz ama." Yani gerçekten de az önce boşalttığı her şeyin yanından geçip gidecekler miydi? Josh'a göre hava hoş. Omuzlarını yuvarladı ve

Megan'ın anılarından kurtulmaya çalıştı. Onun bu işe karışmasını istemiyordu.

"Flatbush'a yakın gerçek bir alışveriş merkezi var, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

Josh kıkırdadı. "Bu şehirde alışveriş merkezlerinin ne işe yaradığını hiç anlamadım. Banliyölerde yeni bir ceket almak istersen alışveriş merkezine gidersin ama burada istediğin mağazaya gitmek yeterince kolay."

"Gayrimenkul geliştiricileri henüz bunu anlamadı. Aşağı Manhattan'daki Oculus'u biliyor musun?"

"Resimleri gördüm."

"Geçen yıl dizüstü bilgisayarımı tamir ettirmek için oraya gitmek zorunda kaldım çünkü en yakın bilgisayar mağazası orasıydı. Bana bir balık iskeleti gibi görünse de, modern heykelin harika bir eseri, değil mi? Ama aslında büyük bir alışveriş merkezi. Dizüstü bilgisayarımı tamire götürdüğümde, onlar tamir ederken alışveriş merkezinde bir yürüyüşe çıktım ve sürekli buradan kim alışveriş yapar ki diye düşündüm. Hepsi üst düzey lüks mağazalar. Yani, güzel bir el çantasını severim ama bir tanesine dört yüz dolar harcamak istemem."

"Burası aynı zamanda bir transit merkezi, değil mi? Yani çoğu insan muhtemelen metroya ya da banliyö trenine giderken buradan geçiyor."

"Aynen öyle. Çok tuhaf. Hudson Yards'ta inşa ettikleri o arı kovani gibi şeyin içine mağaza koymamalarına şaşırdım."

"Boş zamanlarının çoğunu şehrin çok fazla değiştiğinden şikayet ederek geçiren New Yorklulara mı dönüşeceğiz?"

Paige güldü. "Hayır, kusura bakmayın. Brooklyn'in bu kısmını gerçekten büyüleyici buluyorum ve bence bu kadar çok büyük zincirin buraya taşınmış olması utanç verici çünkü mahalleye karakterini veren küçük bağımsız işletmeler, ama şikayet ederek çok fazla zaman geçirmek istemiyorum, özellikle de seninle."

Josh bunu takdir etti. Ona gülümsedi. Aynı fikirdeydi; iş programı göz önüne alındığında, konuşabildikleri ve aynı yerde bulundukları bu zamanlar oldukça değerliydi. Şimdilik aralarındaki ilişkiyi hoş tutmak istiyordu. Tıpkı diğer çiftler gibi tartıştıkları ya da zorluklarla karşılaştıkları bir gelecek hayal edebiliyordu ama şu anda öyle bir yerde değillerdi. Bu yeni ve .

Henüz karmaşık hale getirmeye gerek yok. Şikayet yok, eski sevgililer yok, karışıklık yok.

Midesi guruldadı. "Brunch'ta yediğimiz ziyafetten sonra, bunu söylediğime inanamıyorum ama görünüşe göre tüm o yürüyüşler iştah açmış."

Paige başını salladı. "Ben de biraz açım. Nerede yesek... Oh. DeKalb Market'e gittin mi hiç?"

"Bu alışveriş merkezindeki yemek alanı değil mi?"

"Öyle. Yine de seçim oldukça şaşırtıcı. Hızlı bir yemek için iyi bir yer. Bazen paket servis için oraya gidiyorum."

Josh'un aç olması iyi bir şeydi, çünkü seçeneklerin sayısı onu bunaltıyordu. Takolar ve hamburgerlerin yanı sıra suşi el ruloları, peynirli arepa sandviçleri, bir bira standı ve Josh'un ağzını sulandıran bir şey vardı: Katz's Deli'nin kafası kadar büyük sandviçler sunan bir karakolu.

"Bunun burada olduğunu bilmem tehlikeli," dedi Josh, "çünkü artık her akşam işten eve dönerken buraya uğrayacağım."

"Belki de ayrılıp yürüyen merdivenin oturma alanında yeniden bir araya gelmeliyiz."

"Oh adamım. Sanırım bu yüzden spor yapıyorum." "Dünyadan Josh'a."

Güldü. "Seni duydum. Yürüyen merdivenin yanındaki oturma alanında buluşalım. Biraz geç kalabilirim."

Başını salladı ama gülümsüyordu.

On dakika sonra Josh elinde pastırmalı sandviç ve birayla oturma alanına doğru yürüdü. Paige çoktan oturmuş, önüne bir kase ramen ve bir suşi rulosu yayılmıştı.

"Peki, Brooklyn'i yeterince gördüğünü düşünüyor musun?" Paige sordu.

"Öyle diyebilirim. Bu etkinlik düzenleme oldukça iyisin." "Bana öyle söylüyorlar."

Bir süre sessizce yemek yediler ve Josh o günü ve Paige'le geçirdiği zamanı düşünmek için zaman ayırdı. Gerçekten de olağanüstü biriydi. Zeki, düzenli, ama kolay gülüyor ve macera duygusuna sahipti. Yürüyüş turu sırasında Paige'in yanlış bir yola sapması nedeniyle biraz kaybolmuşlardı ve Josh bu hatanın onu biraz sarstığını fark etse de, Paige sonunda buna alışmış ve Josh'la birlikte daha önce hiç görmediği birkaç bloğu keşfetmişti. Tanıdık bir ev gördüğünde telefonunu çıkarmış ve evin bir zamanlar Truman Capote'ye ait olduğunu teyit etmişti.

Bir kez olsun sıkılmamıştı. Şimdi bile, devasa, lezzetli pastırmalı sandviç dikkatini dağıtırken, Paige'in söylediği her şeyi ilginç buluyordu. Konuşup şakalaşıyorlardı ve o da bundan son derece keyif alıyordu.

Yemek alanı gürültülüydü. Kalabalık yemek alanından gelen konuşmalar duvarlardan yansıyor, fritözlerin, ızgaraların ve bitişikteki marketten gelen arabaların gıcırdayan tekerlek seslerine karışıyordu.

Ama Josh bunların hiçbirini duymamıştı. Paige ona Brooklyn'e ilk taşındığı günlerle ilgili bir hikâye anlatıyordu ve her üç kelimeden birini duymasına rağmen Josh'un dikkatini çekmişti.

Yemeklerini bitirdiklerinde, "Bugün çok eğlendim," dedi. "Ben de, ama sanki her şey bitmiş gibi söylüyorsun."

"etmek istemedim."

"Uzak dur bebeğim. Evim buradan sadece birkaç blok ötede, öylesine söylüyorum."

Gülümsedi. "Yani diyorsun ki, *daha da fazlasını* yapabiliriz. Eğlenceli mi?"

"Çıplak eğlence."

"Buradan ne kadar hızlı çıkabiliriz?"

Bölüm 14

Birkaç gün sonra, Paige müsait olup olmadığını sormak için mesaj attığında Josh evdeydi. Saat geç olmuştu ve Josh çoktan yemek yemişti, bu yüzden bunun bir seks çağrısı olup olmadığını merak etti. Karşı olduğundan değil ama spor kıyafetlerini değiştirip Paige'in evine yürümek harcamayacağı çaba vücudunun kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Bu yüzden ona gelmesini önerdi. Neden evde bir geceyi boşa harcasın ki?

On beş dakika sonra geldi, bu da Josh'a sadece büyük bir bardak su içmek ve dairesinin etrafındaki genel döküntülerden bazılarını toplamak için yeterli zaman vermişti. Kapıyı açtığında üzerinde hâlâ spor kıyafetleri vardı. "Özür dilerim," dedi selamlarken. "Bana mesaj attığında spor salonundan yeni dönmüştüm."

Paige kapıdan içeri girerken ona baktı. "İyi bir antrenman yaptın mı? Biraz olgun kokuyorsun."

"Evet, ben... Üzgünüm. Yetişkin hayatımda verdiğim her kararı sorgulamama neden olan iş günlerinden birini yaşadım. Bu işi neden kabul ettim? Neden avukat olmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm?" İçini çekti. "Yine de bu konuda konuşmak istemiyorum. Biraz ağırlık çalıştım ve sonra koşu bandında üç öfkeli mil."

"Öfkeli bir mil normal bir milden daha uzun mu yoksa daha kısa mı?"

"Emin değilim. Sanırım daha kısa. Daha hızlı gidiyor gibi görünüyor. Ama şimdi daha iyiyim." Gerçekten iyi hissettiğini göstermek için gülümsedi. Provost yeni bir müşteriyi, bir emlak kralını işe almış ve ardından daha da fazla iş yüklenmişti.

Josh'un tepesinde. Koşmak uzun zamandır gün içindeki her şeyi bir kenara itme yöntemi idi ve bu gece iyi bir koşuya ihtiyacı vardı. Her zaman yüksek sesli bir müzik açar, koşu bandını zorlayıcı bir hızda çalıştırır ve ayaklarının yüzeye çarpma hissinden keyif alırdı. Genellikle ikinci milde günün büyük bir kısmı aklından çıkar ve üçüncü milde zihni büyük ölçüde boşalırdı. "Yine de üzgünüm. Sen gelmeden üstümü değiştirecektim ama zamanım kalmadı."

"Yani, çok yakında çıplak olacakken neden zahmet edesin ki?" "Yani bu bir seks görüşmesi."

Paige omuz silkti. "George için bir şey getirdim." Elini çantasına attı ve bir torba kedi maması çıkardı. "Caleb bunların kediler için kurabiye olduğunu söylüyor. George'un seveceğini düşündüm."

"Bunu test edelim mi?"

George kanepede uzanıyordu. Paige yanına geldiğinde George ona baktı, muhtemelen bu davetsiz misafirin evinde ne işi olduğunu merak ediyordu. Paige ödül kesesini açtı ve George'un oturduğu minderin üzerine birkaç tane attı. George onları koklamış olmalıydı, çünkü hemen ayağa fırladı ve onları içine çekti.

"Artık onun en iyi arkadaşı sen olacaksın," dedi Josh.

"İkramlardan bahsetmişken, yemek yedin mi?"

"Evet. Ortaklardan biri emekli oluyor, o yüzden bugün küçük bir parti vardı. Birisi konferans salonlarından birini büfeye çevirmesi için bir yemek şirketi tuttu ve bütün öğleden sonra orada yemek vardı. Birden fazla yolculuk yapmış olabilirim. Sen yedin mi?"

Paige üzerindeki hırkayı çıkardı ve Josh'un kanepesinin koluna örttü. George hemen zıpladı ve kokladı, ardından Paige'i kontrol etmek için eğildi. Paige onun başını okşadı; bu ve ikramlar onu iyi olduğuna ikna etmiş görünüyordu. "Yaptım, birkaç saat önce. Saat neredeyse dokuz buçuk."

Josh mikrodalganın üzerindeki saate baktı ve kadının haklı olduğunu gördü. "George'a merhaba demek için mi geldin yoksa..."

Paige güldü. "Tamam, gerçekten mi? Bu tür şeylerde çok kötüyüm. Ama evde oturmuş televizyon izliyordum ve seni özledim, bu yüzden mesaj atıp buralarda olup olmadığına bakayım dedim. Telefonda konuşuruz diye düşünüyordum ama sen gel deyince *"Harika!"* dedim. *Geceyi Josh'la geçireceğim!* Yol boyunca seni en iyi nasıl baştan çıkarabileceğimi ya da sana tutkulu ve spontane olabileceğimi nasıl gösterebileceğimi düşündüm. Ama dürüst olmak gerekirse? Ben pek spontane değilim."

Josh da onunla birlikte güldü. Onun kendisini düşünmesini ve geceyi geçirmek istemesini takdir ediyordu. Onun geceyi geçirmesini istiyordu, yani bu yeterliydi. "Sorun değil. Emeklilik partisinden bir şişe şarap kaçırdım. Bir bardak ister misin?"

"Elbette."

"Oturun."

Paige kanepeye yerleşirken George yanına oturdu ve çenesini onun kalçasına dayadı, böylece Paige açıkça George'un onayıyla karşılaştı. Paige onun sırtını okşamaya başladığında George gözlerinde hayranlıkla ona . Josh kendi kendine kıkırdadı ve buzdolabına doğru yürüyerek bir şişe şarap aldı. Düzgün şarap kadehleri yoktu ama birkaç viski bardağı vardı, o yüzden onları alıp kanepeye doğru yürüdü. Şarap vidalı kapaklıydı - "Sadece ofis partileri için en klas olanları," dedi Josh- ama keskin ve taze kokuyordu, bu da iyiye işaret gibi görünüyordu. Şarabı doldurduktan sonra Paige kadehini kaldırdı.

"Seks aramalarına kadeh kaldıralım."

Josh güldü. "Buna içerim." Bardağını onunkiyle tokuşturdu.

Oldukça sağlam bir sek beyaz şaraptı. Josh birkaç yudum aldıktan sonra, "Buraya kadar yürüdüğün için gerçekten çok memnunum," dedi.

"Ayrıca yarın işten izinliyim." "Bu iyi haber. Sıcak bir planın var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Uyuyorum. DVR'ımı izliyorum."

Josh hüznle içini çekti. "Kulağa hoş geliyor. Tembel günleri ."

"Bakıyorum bavulları boşaltmayı bitirmişsin."

". Çoğunlukla George'un hatırı için. Bu arada o da seni seviyor."

George başı Paige'in kalçasında uyuyakalmıştı. Tamamen mutlu görünüyordu.

Paige güldü. "Çok tatlı biri." Onun başını okşadı ve mırıltısı daha da yükseldi.

"Evde bir kedi olması o kadar da kötü değil."

"Kalbinize girmenin bir yolunu buluyorlar."

Josh şarap kadehini bitirdi ve tekrar sehpanın üzerine koydu. "Her neyse..." Elini Paige'in yanağına götürdü ve onu öptü.

Josh da çok spontane bir insan değildi ama ne zaman konuşmaktansa harekete geçmenin daha iyi olacağını biliyordu. Kızın ağzını yaladı ve kızın ona karşı iç çektiğini hissetti. Kolları omuzlarına dolandı ve onu kendine çekti. Josh onları daha yatay hale getirmek için öne doğru bastırmaya başladı ama George'un bağırarak kanepeden atlamasıyla yarıda kesildi.

Paige kahkahalara boğulunca Josh da onunla birlikte güldü. "Hay aksi," dedi Josh. "Orada olduğunu unutmuşum."

"Muhtemelen artık onun arkadaşı değilim," dedi Paige.

Josh ayağa kalkarak, "Şunu taşıyalım," dedi. Paige'e bir el uzattı. Onun yanında durdu ve ellerini omzuna koydu.

"Biliyor musun," dedi, "hâlâ biraz terlisin ama bu iğrenç değil seksi."

"Eğer durum buysa, birkaç dakika içinde *gerçekten* seksi olduğumu düşüneceksin."

"İyi bir antrenman daha yapacaksın, değil mi?"

Josh onun ellerini tuttu ve yatak odasına götürdü. "Eski antrenörüm kardiyonun önemini vurgulardı. Kalp atış hızınızı yükseltmek. Yani tüm bunlar sağlıklı yaşam tarzımızı sürdürmemize yardımcı olacak."

Paige kıkırdadı. "Sağlık için seks. Bunu sevdim."

* * *

Josh giysilerini çıkarırken Paige onun altında kıvrandı. Spor kıyafetlerini çıkarırken bir tür kara hızı rekoru kırmıştı ve şimdi sanki bir tanesini kırmaktan endişe ediyormuş ve Paige acele etmesini istiyormuş gibi Paige'in gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyordu. Aralarına uzandı ve gömleğinin alt kenarından başladı, sonra sabrı tükendi, Josh'u uzaklaştırdı ve düğmelerin geri kalanını bitirmeden gömleği başının üzerinden çekti.

"Makul bir yaklaşım," dedi Josh, sesinde kahkaha vardı.

Uzandı ve bir parmağını sütyen askısının altına soktu, sonra onu yanına uzanması için geri çekti. Adamın kalçasına sertçe dokunduğunu hissedebiliyordu. Ona yaklaşmak, çıplak tenlerini birbirine bastırmak istedi. Arkasına uzandı ve Josh'un çıkarıp omzunun üzerinden attığı sütyenini çözdü. Kollarını ona doladı ve kendine çekti ama yine de yeterli gelmedi. Uyarılma hissi vücuduna yayıldı ve onu sabırsızlandırdı.

Vücutlarını döndürdü, böylece onun üzerine oturdu. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı ama yüzünde bir sırıtma vardı. Bir an için ayağa kalktı, külotunu çıkaracak kadar uzun bir süre, sonra yatağa geri süründü ve Josh'un kalçalarına sarıldı.

"Yani," dedi.

"Hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın," dedi Josh.

Paige kendini güçlü hissederek gülümsedi. Josh ona bu şekilde çok iltifat etmişti ama şimdi söylediği boğuk, nefessiz sözlerle ilgili bir şey kulağa ilkel geliyordu. Ve belki de öyleydi. Josh ona kendini diğer partnerlerinden çok daha güzel ve seksi hissettirmişti. Ona kendini iyi hissettiriyor, istendiğini hissettiriyor, gerçekten birlikte vakit geçirmek istediği biri olduğunu hissettiriyordu.

Ve bu her iki taraf için de geçerliydi. Josh terliydi ve hâlâ spor salonu gibi kokuyordu ama bu koku itici olmak yerine tahrik ediciydi. Güçlü kolları ve göğsünde biraz kas yapısı vardı ve Paige onun kollarını kendisine dolamasını seviyordu, sanki onunla ilgilenebilirmiş, gerekirse onu savunabilirmiş, arkasını gibi. Güzel gözleri ve dağınık saçları vardı ve yüzündeki çiller onu biraz çocuksu gösteriyordu ama seksi ve komikti ve birlikte iyiydiler. Gerçekten iyiydiler.

Komodinin çekmecesine uzandı ve bir prezervatif çıkardı. Prezervatifi adamın üzerinde yuvarlarken, "Bunu yapabilirim" dedi.

"daha eğlenceli."

Bir kaşını kaldırdı. "Oh, gerçekten mi?"

Paige cevap vermedi. Ona dokunmayı seviyordu. Aleti elinde sert ve sıcaktı, ona dokundukça nefesi kesiliyordu ve gözlerindeki bakış yoğun ve tahrik ediciydi.

"Hazır mısın?" diye

sordu. "Senin için mi?"

Her zaman."

Gülümsedi ve bir elini onun göğsüne bastırdı. Sonra onu içine kaydırabilmek için yer değiştirdi.

İnledi, adamın içini doldurma hissi onu tatmin ediyordu. Bir süre onun üzerinde oturdu, ona alışmaya çalıştı. Kalçalarını ona doğru savurdu, muhtemelen onu hareket etmeye teşvik etmeye çalışıyordu, ama onu bu kadar sabırsız hale getirebilmesi de hoşuna gitti. Ellerini göğsünde gezdirdi ve meme uçlarını sıkı, bu da onun tıslamasına ve sırtını eğmesine neden oldu.

Sonra ona binmeye başladı.

Josh boğuk bir inilti çıkardı ve ellerini Paige'in kalçalarına koydu. İlk başta ellerini orada dinlendirdi, ama sonra muhtemelen hızı ayarlamaya çalışarak baskı uygulamaya başladı. Ama Paige artık onu çıldırtmak için sahip olduğu gücü seviyordu, bu yüzden kendisine iyi gelen ve onu homurdanıp inleten şeyi yaptı.

Sonra onu öpmek için kendini alçalttı. Adam onu sıkıca kavradı ve dilini ağzına soktu, vücutları arasındaki bağı hiç koparmadı.

Bacaklarını hareket ettirdi, böylece Paige'in içine daha iyi girebilecekti ve bu harika bir histi. Paige eğilip Josh'un bakışlarıyla buluştu ve hissettiği her şey tam da yüzeydeymiş gibi görünüyordu.

Aşk için çok erkendi. Paige'in ilk aklına gelen buydu. Ama birbirlerinden yoğun bir şekilde hoşlandıkları kesindi. Paige hissettiği her şeyin Josh'un gözlerinden kendisine yansıdığını gördü.

Sonra kontrolü tekrar ele aldı.

Tekrar yukarı itti ve hızını ayarladı. Josh inledi. "Beni öldüreceksin."

"Yakın mısın?"

"Yakın mısın?"

"İstersen bana daha fazla dokunabilirsin."

"Zevkle."

Josh ellerini Paige'in teninde gezdirdi, omuzlarına, göğüslerine ve karnına dokundu. Adam ona karşı kasıldı, açıkça hızını değiştirmeye çalışıyordu, bu yüzden ona daha hızlı ve daha sert binerek ona uyum sağladı. Adam inledi ve gözleri geri döndü.

"İşte burada," dedi.

Vücutlarının birleştiği yerlere odaklandıkça Paige'in aklından düşünceler uçup gidiyordu. Cildi karıncalandı ve kızardı, yüzü ısındı ve Josh'un ona sürtünme şekli tam olarak doğruydı. Biraz daha baskı, biraz daha, biraz daha...

Josh aniden eğildi, Paige'in yüzünü kavradı ve onu sertçe öptü. Vücudunun kıvrımları Paige'e ihtiyacı olan sürtünmeyi sağladı ve birden her şey uçup gitti. Uzaktan Josh'un inlediğini duydu. Kollarını Paige'in etrafına doladı ve birlikte zevk alırken ona sıkıca sarıldı.

Vücuduna geri dönüp Josh'un göğsüne yerleşirken, konu spontanlığa geldiğinde belki beceriksiz olduğunu ama kesinlikle tutkulu olduklarını düşündü.

"Çok iyi," diye nefes nefese kaldı Josh.

Paige ona doğru sokuldu. "Buraya geldiğim için gerçekten çok mutluyum." "Ben de. Ama bu düşünceni unutma."

Josh yataktan kalktı ve bir an için yatak odasından kayboldu. Banyonun dairenin diğer tarafında olmasının verimsiz bir yanı vardı ama Josh hâlâ çırılçıplak döndüğünde Paige hem Josh'un vücudundan hiç utanmamasına hem de hâlâ çıplak olmasına hayran kaldı.

Tekrar yatağa tırmandı ve onu kollarının arasına aldı. "Tamam, ne diyordun?"

Güldü. "Bu, sevişme sonrası birbirimize diğerinin ne kadar harika olduğunu söylediğimiz kısım mı?"

"Nasıl . Yine de senin her zaman harika olduğunu düşünüyorum." Paige buna gülümsemekten kendini alamadı.

Aralarında her ne varsa bu iyiydi. Aslında Paige'in aradığı her şey vardı. Konuşabiliyorlar, gülebiliyorlar, harika seks yapabiliyorlardı. Ve Josh onu seviyor ve saygı duyuyordu, olduğundan başka bir şey olmasını asla önermemişti. Onu değiştirmek de istemiyordu. Daha az çalışmasını istiyordu ama neden çalışmadığını da anlıyordu.

Şimdi saçlarını okşuyordu ve kız gözlerini kapattı, bu hissi seviyordu.

"Peki, sana bir şey sorabilir miyim?" Josh biraz uykulu bir şekilde sordu.

"Ne istersen."

"Başka biriyle , değil mi?" "Hayır."

"Yani biz bir çift miyiz?"

Paige onun ses tonunu okuyamadı. "İstedğin bu mu?"

"Yani, evet. Evet, öyle. Hayatımın bu noktasında isteyeceğimi düşündüğüm şey bu değildi ama senin kadar harika biriyle tanışacağımı da hayal etmemiştim."

"Bence sen de harikasın. Seninleyken çok iyi vakit geçiriyorum. Ve sadece yatakta değil."

Josh onun şakağını öptü. "Diğer her şeyi biliyorum. Ve senden ciddi bir bağlılık istemiyorum. Ama belki biraz daha başkalarıyla görüşmeyebilirsin."

Paige Josh'un yüzüne bakabilmek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Çok ciddi görünüyordu. Bunu hâlâ emin değildi ve hayatlarında olup biten her şey göz önüne alındığında bu hâlâ büyük bir risk gibi geliyordu, ama aynı zamanda bir erkek hakkında hiç böyle hissetmediğini de biliyordu... yani, hiç, gerçekten. Gülümsedi. "Bana uyar."

O da gülümsedi. "Güzel. Biliyor musun, spor sonrası duşumu hiç alamadım. Hâlâ uyumadan önce bunu yapmak istiyorum. Bana yardım etmek ister misin?"

Güldü. "Elbette. Sana *yardım* edeceğim."

"Bu seksi bir kelime oyunu mu?"

"Eğer sormak zorundaysanız..."

Güldü ve yataktan kalktı. "Sen en iyisisin. Gel ."

Bölüm 15

Paige bu kadar küçük bir şeyin nasıl bu kadar gürültü çıkarabildiğini anlayamadı.

Altı yaşında bir çocuk dönüşümlü olarak sırtlan gibi gülüyor ve yüksek perdeden yırtıcı kuş ciyaklamaları çıkarıyordu. Paige'in Kediler ve El Sanatları etkinliğindeki diğer altı çocuğu cesaretlendirmeye başlamıştı ve kedi odasındaki ses sağır ediciydi. Kedilerin çoğu katılmayı reddetmiş ve bunun yerine mobilyaların altına saklanmıştı.

Paige herkesin dikkatini çekmek için ellerini birkaç kez çırpı. "Çocuklar? Merhaba çocuklar! Birazdan el işlerine başlayacağız ama herkesin sesini alçaltmasını istiyorum. Hunter, böyle sesler çıkardığında kedileri korkutuyorsun. Eğer kedilerin el işlerine yardım istiyorsanız, biraz daha sessiz olmalısınız."

Çocuk azarlanmış görünüyor ama yine de sunumunun çoğunda konuştu. Çocukların kâğıt tabaklar ve dil basacaklarıyla kedi maskeleri yapmaları için masaya malzemeler koymuştu. Stitches'ten çocukların kürk gibi görünmesi için maskelere yapıştırabilecekleri ucuz bir iplik almıştı ve bağış parasıyla satın aldığı çocuk dostu yapıştırıcı çubukları, boya kalemleri, keçeli kalemler ve güvenlik makasları vardı.

Çocuklar ne yapacaklarını öğrendikten sonra sakinleştiler ve işe koyuldular. Çığırta Hunter bile dikkatini çoğunlukla maskesini aslan gibi göstermeye odakladı. Çocuklar sessizleştikçe, kediler de mobilyaların altından belli belirsiz adımlar atmaya başladılar. Çocukların işi neredeyse bittiğinde, birkaç kedi

onlarla birlikte masada oturmuş, çocukların projelerini kokluyorlardı. Bay Darcy bir iplik yumağını yakaladı ve ağzında tutarak havalandı, sonra onunla birlikte yerde yuvarlandı ve en büyük düşmanıymış gibi ona saldırdı.

Annelerden biri, "Ben de kedilerin iplikle oynamasının sadece çizgi filmlerde görülen bir şey olduğunu sanıyordum," dedi.

Evan etkinlik başladıktan yarım saat sonra geldi ve odaya girerken şaşkın .

"Benden nefret etme," diye fısıldadı Paige'e, "ama bunun olduğunu tamamen unutmuşum."

"Kedi maskesi yapmak istemezsin herhalde." "Şaka mı yapıyorsun?"

Evan hemen işe koyuldu, Hunter'ın yanına oturdu ve kağıt tabağa güzel bir kedi yüzü çizdi. Paige, Evan'ın çocukları sevdiğini bile bilmiyordu, ancak onun sevmediği bir el işi ile hiç karşılaşmadığını biliyordu. Ama Evan çocuklara sorular soruyor, çizim yapmalarına ve iplik kesmelerine yardım ediyordu. Boya kalemleri ve iplikle çalıştığı düşünüldüğünde, yaptığı maske şaşırtıcı derecede gerçekçiydi. Paige yardım için minnettardı çünkü çocuklar onu bunaltmaya başlamıştı.

Paige'in çocuklarla çalışma konusunda çok fazla deneyimi yoktu. Birkaç arkadaşının ve aile üyesinin çocukları vardı ama onları nadiren görüyordu. Paige çocukları seviyordu ve onlarla el işi yapma fikri de hoşuna gitmişti ama nedense çocukların bu kadar gürültücü olacağını tahmin etmemişti.

Kendi çocuklarına sahip olmayı hiç düşünmemişti. Her zaman bir ya da iki tane olacağını varsaymıştı, ama aynı şekilde bir gün evleneceğini de varsaymıştı. Bu onun hayat planının mantıklı bir parçası gibi görünüyordu.

Josh'u ve onu bir haftadır görmemiş olmasına rağmen ilişkilerinin ne kadar iyi gittiğini düşündü. Yine de sorun değildi. Josh çalışıyordu ama Paige de çalışıyordu. Bugün için bir program oluşturmak, kayıtları yönetmek ve tüm malzemeleri temin etmek son birkaç gündür zamanının çoğunu almıştı. Ama Josh'un burada olması eğlenceli olabilirdi. Muhtemelen çocuklar hakkında Paige'in bildiğinden daha fazlasını bilmiyordu ama

Bu projeye Evan kadar büyük bir hevesle atıldığını hayal edin.

Kendi kendine gülümsedi. Evet, Josh burada çok eğlenirdi. Paige onu çok özlediğini fark edince şaşırdı. Josh ne zaman boş vakti olsa ona mesaj atsa da geçen hafta pek konuşmamışlardı.

Ondan hoşlanıyordu. Birlikte eğleniyorlardı. Bu bir ilişki için sağlam bir temel gibi görünüyordu.

Ama hayal kurmayı bırakmak zorunda kaldı, çünkü çocuklardan biri bir kediye tutkal çubuğu sallıyordu ve kedi tutkal çubuğunu çocuğun elinden almak ister gibi görünüyordu.

Mor pötikareli elbise giymiş küçük bir kız yüzünde maskesiyle Paige'e doğru yürüdü. Kız birkaç kez "Miyav" dedi ve sonra eğilerek, bu işlemlerle çok ilgili görünen ama çocukların çalıştığı masaya yaklaşacak kadar yaklaşmayan Sadie'yi sevdi. Ancak Sadie insanları seviyordu ve başının okşanmasını daha çok seviyordu, bu yüzden kızın eline eğildi ve mırlamaya başladı. Sadie, Paige'in şimdiye kadar karşılaştığı yetişkin kediler arasında en yüksek sesle mırılayanıydı ve bu durum küçük kızın hoşuna gitmiş olacak ki küçük bir sevinç çığlığı attı. Sadie başını eğdi ve ona sorgulayan bir bakış attı.

Maskeler takıldıktan sonra çocuklar odanın içinde koşuşturup birbirlerine miyavlamaya ve hırlamaya başladılar, bu da kedilerin tekrar mobilyaların altına dalmasına neden oldu, ancak Casey adındaki yaşlı bir tekir ana masada oturuyordu ve hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Yine de ebeveynler mutlu görünüyordu, çocuklar harika vakit geçiriyordu ve onların ciyaklamaları ve kahkahaları Paige'e bir daha böyle bir şey yaparsa sağır olacağını düşündürse de, ayrılırken insanların genel geri bildirimi çok olumluydu.

"Ne düşünüyorsun?" Çocuklar gitmek üzere toparlanırken Lauren sordu.

"Çocuklara yönelik etkinlikler düzenlemek için uygun olup olmadığımı bilmiyorum ama bu oldukça işe yaradı. Belki el sanatları vermek için birkaç konuk bulabiliriz. Bir tanesi

Stitches'teki hanımlar ya da resim öğretmenleri ya da onun gibi bir şey."

Lauren güldü. "Fena fikir değil. Yine de çocuklar iyi vakit geçirdi. Ebeveynlerden üçü bana bir sonrakinin ne zaman olduğunu sordu."

"Bir sonraki olacak mı?"

"Evet, sanırım öyle. Çocuklar eğlendi, Paige. En önemli şey de bu."

Paige kedi odasını inceledi. İki kedi sanki etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmek istercesine kanepelerden birinin altından sürünerek çıkıyordu. Paige'in büyük bir masa yapmak için bir araya getirdiği masalar kalem kapakları, kırık boya kalemleri ve başıboş iplik parçalarıyla doluydu. "Ne dağınıklık ama."

"Ben bir çöp torbası getireyim," dedi Lauren.

* * *

Josh'un bu haftaki tek izin günü Pazar günüydü - Bay Provost'a ve yeni müvekkiline, Cumartesi günü evrakları hazırlamasına yardım etmesi için onu çağırdıkları için teşekkürler

-Ama Paige Kedi Kafe'de çalışıyordu çünkü Kediler ve El Sanatları etkinliğinin ilk günüydü.

Paige'i görmeden iki hafta geçirme fikri dayanılmaz görünüyordu, bu yüzden Josh el işleri bittikten kısa bir süre sonra Cat Café'ye uğrayabileceğini, hatta belki de o gün çalıştığını bildiği Lauren'ı görme bahanesiyle uğrayabileceğini ve böylece bir başka çılgın iş haftasına dalmadan önce bir doz Paige alabileceğini düşündü.

Kedi Kafe'ye vardığında Lauren'ı tezgâhın yanında gördü. Mutlu görünüyordu ama biraz sarsılmıştı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Hoo boy."

"O kadar iyi mi?"

Lauren sırttı. "En iyi şekilde çılgınca. Paige'in el işi etkinliği büyük bir hit oldu. Beklediğimizden daha iyi bir katılım oldu ve tüm çocuklar buna bayıldı."

"Bu harika."

"Kediler çocuklardan biraz korktu ama sonunda birkaç tanesi dışarı çıktı. Ve burada neler olup bittiğine bakmak için gelen pek çok insan var. Paige bir haber bülteni hazırladı ve bir dizi yerel haber sitesine basın bültenleri gönderdi ve şimdi her zamankinden daha büyük kalabalıklar var, bu harika ama bunaltıcı."

Josh'un Lauren'ın Paige'in işinde iyi olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu ama yine de Paige'le gurur duyuyordu. Lauren'a henüz ilişkilerinden bahsetmeyecekleri konusunda anlaşmışlardı ve Josh bunu açığa vurmamak istemiyordu, bu yüzden "Buralarda bir fincan kahve almak için kime rüşvet vermek gerekir ki?" dedi.

Lauren kenara çekildi ve kasaya doğru işaret etti. "Tezgâhtaki Monique'e nazik davranırsanız latte için sizden 4,50 dolar alır."

Josh tezgâhın üzerindeki kara tahtaya yazılmış menüye baktı ve lattenin 4,50 dolar olduğunu gördü. "Vay canına, ne kadar ucuz."

"Amacım memnun etmek."

Kasadaki kısa sıraya girdi ve Lauren'a Paige'in nerede olduğunu sormayı düşündü ama bu bile Paige'le ilgilenen birinin soracağı türden bir şey gibi görünüyordu ve... Ne kadar paranoyaktı? Bunun yerine menüye bakmakla meşgul oldu. Lauren yanına yaklaştı ve "Paige ve Evan arkada oturmuş zaferlerinin tadını çıkarıyorlar. Evan el işlerine yardım etti. Onun sadece dijital bir sanatçı olduğunu sanıyordum ama meğer boya kalemleri ve yapıştırıcı konusunda oldukça becerikliymiş."

Bu onun sorusunu cevapladı. Kasaya gitti ve latte siparişi verdi. Siparişin hazırlanmasını beklerken Lauren bir müşterinin sorusuna cevap verirken dikkati dağıldı. Onu iş modunda görmek biraz garipti. Çok hoş ve ciddi görünüyordu.

Lattesini eline aldığı anda Lauren müşteriden uzaklaştı ve "Git Paige ve Evan'a arka tarafta katıl. Ben birkaç dakika içinde orada olacağım."

"Tamam."

Kedi odası oldukça doluydu. Paige ve Evan köşedeki bir masaya oturmuşlardı ama boş bir sandalye vardı, Josh da oraya yöneldi. Onların kendisini kabul etmesini beklemeden oturdu.

"Merhaba," dedi Paige, biraz ürkmüş görünüyordu. "Lauren size katılmamı söyledi."

"Az önce son sandalyeyi aldın," dedi Evan.

Josh fincanını masanın üzerine koydu ve etrafına bakındı. Koca kedi odasında başka boş sandalye yoktu. Lauren işlerin iyi olduğu konusunda şaka yapmıyordu. Geri döndü ve yüzünü sakın ve sahte bir ifadeye büründürmüş olan Paige'e baktı.

"Sizi pusuya düşürdüğüm için özür dilerim," dedi Josh. "Evde biraz canım sıkıldı, ben de buraya gelip el işi etkinliğinin nasıl geçtiğini öğreneyim dedim."

"Gerçekten iyi," dedi Paige. "Hatırlamana şaşırdım."

Josh neredeyse bir önceki hafta sonu bu konu hakkında çok konuştuğunu ağzından kaçıracaktı ama bunun yerine dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sorun yok," dedi Evan.

"o?" Josh sordu.

Paige içini çekti ve fısıldadı, "Evan bizi biliyor." "Oh."

Josh buna nasıl tepki vereceğini bilemedi.

"Birine söylemek zorundaydım. Özür dilerim. Umarım sorun olmaz."

"Bu... aslında biraz rahatlatıcı," dedi Josh. Bir nefes verdi. "Ama tabii ki hatırladım. Aslında sen bana bu etkinlik nedeniyle bu hafta sonu beni göremeyeceğini söylemiştin. Ben de seni görmeye gelirim diye düşündüm."

"Ah, teşekkürler," dedi gülümseyerek. "Bu çok şirin," dedi Evan.

Josh, Evan'ın alaycı olup olmadığını anlayamayınca Paige'e, "Ama etkinlik çok iyi geçmiş gibi görünüyor," dedi.

"Öyle oldu," dedi Paige.

"Saçında iplik var." Josh çekinerek uzandı ve Paige'in buklelerinden birine dolanmış olan bir parça kahverengi ipliği yakaladı.

"Bu doğru gibi görünüyor," dedi Paige. "Temizlik bir tür çileye dönüştü."

Evan, "Kid Kasırgası buradan bizim durdurabileceğimizden daha hızlı geçti," dedi. "Etkinlik eğlenceliydi ama vay canına, çocuklar ortalığı karıştırabiliyor."

"Ve ben çok fazla mola bile veremiyorum." Paige içini çekti ve başını ovuşturdu. "Bu hafta okuma yazma programına da başlıyoruz. Caddenin yukarısındaki bir kreş Çarşamba günü okuldan sonra birinci ve ikinci sınıf çocuklarını buraya getiriyor ve arkada bağış kampanyası sayesinde satın alabildiğim bir yığın kitap var."

Evan kaşlarını çatı. "Pablo bunları seçmene yardım , değil mi?"

Paige utangaç bir tavırla başını eğdi. "Evet. Ama uzun zamandır kitapçıda çalışıyor ve çocuk kitaplarını iyi biliyor. Bana bir sürü tavsiye verdi."

"Pablo kim?" diye sordu Josh.

"Birkaç kapı aşağıdaki kitapçıda çalışıyor." Paige başparmağını doğruya doğru uzattı. "Evan ona aşık."

"Aşık değilim. Sadece ondan çok hoşlanıyorum." Evan Josh'a döndü. "Pencereyi kaçırdım. Ona çıkma teklif etmek için doğru zamanı bekledim ama şimdi o başka biriyle çıkıyor."

"Bu berbat."

Evan güldü. "Evet, öyle."

O sırada kedilerden biri yanından geçip Josh'un bacağına sürtündü. Josh kedinin başını okşamak için uzandı. Kedi küçük bir ses çıkardı ve mırlamaya başladı.

"Aklına bir şey gelmesin, kedi. Zaten sizden birini eve getirdim. O harika, ama kesinlikle daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Bu Lizzy Bennett," dedi Paige.

"Çok şirin. *Pride and Prejudice*, değil mi?" "Evet."

Josh kediye baktı. "Üzgünüm, Lizzy. Sen ve George aynı kitaptan bile değilsiniz."

Paige kıkırdadı. "Her neyse, Evan bütün bu ayrıntılı kur yapma ritüelini planlamıştı. Ama Pablo bunu bilmediği için kurallara uymadı." Evan'a sert bir bakış fırlattı.

"Öte yandan," dedi Evan, "gelecek hafta Darius'la bir randevum daha var. Le Bernardin'de bize rezervasyon yaptırdı!"

"Fantezi," dedi Paige.

"Umarım ısmarlıyordur, çünkü bu menü benim bütçemi biraz aşıyor. Aslında bence beni etkilemek ve geri kazanmak için parasını saçıyor."

"Etkilendin mi?" diye sordu Paige.

"Deneyimlerle, evet. Darius tarafından mı? Bunu göreceğiz."

"Dur bakalım," dedi Josh. "Başka biriyle çıkan Pablo'ya aşıksın. Ama sen seni etkilemek için elinden geleni yapan bir adamla çıkıyorsun ve ona karşı bir şey hissetmiyorsun."

"Ding, ding, ding," dedi Evan. "Hepsi bu kadar. Pablo'yu unutmam gerektiğini biliyorum. Ve Darius gerçekten harikaydı! Sadece onun aradığım kişi olup olmadığından emin değilim. Ya da ona tamamen güvenip güvenmediğimden."

"Yeterince adil." Josh Tek'e inandığından bile emin değildi. Megan'ın "O" olmadığı kesindi. Uzun süre öyle olduğunu düşünmüştü ama birlikte olması gereken kadının, söylentilere göre sevmediği bir işe girdiği için ilişkisini bitirmesine imkan yoktu. Megan'ı hayatının iki yılı boyunca her şeyden çok sevmişti ve genel olarak alaycı biri olmasa da, onun gidişi romantizm ve kader hakkındaki bazı fikirlerini yeniden düşünmesine neden olmuştu. Bunu bir kenara bıraksa bile, Brooklyn'e taşındığından beri Lauren ve Caleb'in etrafında yeterince zaman geçirmiş ve birbirlerine çok aşık olduklarını görmüştü ama birbirleri için doğru kişi miydiler? Bundan şüpheliydi.

Paige'e baktı. O da göğsünü sızlatacak şekilde ona gülümsedi. Onun "O" olup olmadığından emin değildi ama kesinlikle birlikte olabildiğince çok zaman geçirmek istediği biriydi.

Kafenin ön tarafından gelen bir ses Josh'un dikkatini çekti ve ne olduğunu görmek için baktı. Kedi odasını kafeden ayıran cam kapıdan, siyah saçlı bir adamın elinde resimli kitaplara benzeyen bir yığınla ön kapıdan içeri girdiğini görebiliyordu. Lauren onu yüzünde bir gülümsemeyle karşıladıktan sonra arka tarafı işaret etti.

"Küçük çocukların odasını kullanmam gerekiyor," dedi Evan, ayağa kalktı ve hızla arka tarafta kayboldu.

Josh Paige'e doğru eğildi. "Elinde kitaplar olan adam şu meşhur Pablo mu?"

Paige burnuna dokundu.

Lauren, kitaplarını Paige'in yanına taşıyan Pablo için kedi odasının kapısını açık tuttu. Gülümsedi ve şöyle dedi: "Bazı bağışlar aldık! Kitapçıya bir ilan astım ve birkaç müşteri olumlu yanıt vererek program için birkaç kitap daha satın aldı. İşte burada."

"Vay canına!" dedi Paige. Pablo kitapları masanın üzerine koyarken o da kenarda durdu ve kapaklara bakmaya başladı. "Bu inanılmaz. Çok teşekkür ederim, Pablo."

"Patronum Çarşamba günkü etkinlik sırasında buraya gelmemi söyledi, yardıma ihtiyacınız olursa hizmetinizdeyim."

"Seni kesinlikle çalıştırabilirim. Eğer bugün bir şey olduysa, çocukların biraz kavgaya ihtiyacı olacak."

"Güzel. Evan burada mı?"

Paige ve Lauren birbirlerine baktılar. Paige, "Bir süreliğine dışarı çıkması gerekti." dedi.

"Oh, tamam. Ona selamımı söyle. İşe dönmem gerek. Çarşamba görüşürüz, Paige."

Pablo gidene kadar Evan saklandı ve Josh bu grubun dinamiğini biraz merak etti. Paige, Lauren ve Evan, bakışları ve mimikleriyle neredeyse telepatik olarak iletişim kurabilen türden yakın arkadaşlardı. Evan gizlice dışarı çıktı ve Paige ile Lauren'a surat yaptı, onlar da Evan'ın ifadesinin ne anlama geldiğini anlamış gibi kıkırdadılar. Josh kendini biraz davetsiz misafir gibi hissetti.

Paige'in erkek arkadaşı olmak, bu grupta düzenli olarak takılan ve şakalara dahil olan biri olmak nasıl bir şey olurdu? Bu fikir oldukça hoşuna gitmişti. Lauren'a dönmeden önce ona hızlı bir gülümseme atan Paige'e baktı.

"Öne geri dönmeliyim," dedi Lauren. "Aslında dışarıda biraz kuyruk var. Eğer daha fazla insan dışarı çıkmazsa, sizi buradan ."

"Hey, biz müşteriyiz." Evan masanın üzerindeki kâğıt bardakları işaret etti.

"Seni çoktan kovmamış olmamın tek nedeni bu."

Lauren kafenin önüne doğru yürüdü ve etrafta dolaşan bazı müşterilerle konuşmaya başladı. Josh Paige'e döndü ve "Bu... ilginç oldu" dedi.

"Gidiyor musun?"

"Eğer istemiyorsan hayır, ama çalışıyorsan sana engel olmak istemem. Sadece... seni bir hafta daha görememe düşüncesi hiç hoş değildi."

Paige güldü. "Bu çok dikkatli söylenmiş bir sözdü."

"Gitmem gerek," dedi Evan eşyalarını toplamaya başlarken. "Bu akşam bir akşam yemeği partisine katılmam gerekiyor ve kendime çeki düzen vermek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Şimdi de Yukarı Doğu Yakası aristokratı mı oldun?" diye sordu Paige. "Görünmek mi?"

Evan iç çekti. "Eski sevgililerimden biri yeni evlendi ve ben düğünü kaçırdım, çünkü garipti, ama şimdi biraz suçlu hissediyorum, bu yüzden bu akşam yemeği partisine gidiyorum. Tahminimce çoğunlukla mutlu çift yeni aşklarını ve yeni porselenlerini sergileyecek ama gideceğime söz verdim. Eğer berbat olursa tatlıdan önce ayrılmak için kendime izin veriyorum."

"Hayatın çok tuhaf," dedi Josh.

"Tüm arkadaşlarımla evlendiği o garip dönemdeyim gibi görünüyor ama Darius'u saymazsak hâlâ çoğunlukla bekârim ve o henüz gerçek bir şey bile değil." Evan çantasını omzuna attı. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Evan gittiğinde Paige yerine oturdu, Josh da Paige'e daha yakın olmak için Evan'ın koltuğuna geçti. Onun omzunun üzerinden baktı ve bir tür program hazırladığını gördü. "Sana engel olmadığımı emin misin?"

Omzuyla onu dürttü. "Arkadaşlığını seviyorum."

Bir önceki büyük randevularında, Brooklyn'de dolaşırken, Josh Paige'e dokunmak ya da elini tutmak konusunda hiçbir şekilde çekingenlik hissetmemişti. O zaman bir çift olmuşlardı. Şimdi ise Lauren'ın şüphelenmesine neden olacak bir şey görmemesi için dikkatli olması gerektiğini hissediyor ve bu da parmaklarının kaşınmasına neden oluyordu. Elini onun saçlarında gezdirmek, kolunu ona dolamak ve yanağından öpmek istiyordu. Bunun yerine, iki elini soğumakta olan kahve fincanına sardı ve Paige üzerinde çalıştığı şeyi bitirirken sessizce oturmakla yetindi.

"Bu hafta senin için yoğun mu?" Paige sordu.

"Evet. Patronumun çok suçlu müvekkili mahkemeye gidiyor. Patronum jüri önünde davacının kendisine kalitesiz bir ürün satıldığını değil, bir tür kişisel kan davası güttüğünü savunacak."

"Bu senin için biraz adalet."

Josh omuz silkti. "Bence birkaç beyin hücresi ve nabızı olan herhangi bir jüri bu adama ağır bir mali ceza verecektir. Bu arada patronum da aynı derecede şüpheli yeni bir müvekkil aldı."

Bu yeni davayı hızlandırın." Josh müvekkilinin Brooklyn'deki eski binaları kapıp yerine parlak yeni yüksek binalar diken karanlık bir emlak patronu olduğunu belirtmemiştir. Görünüşe göre bu adam önceki hukuk firmasının agresif olmamasından memnun değildi ve Provost'u işe almıştı - Josh tam olarak emin değildi ama Provost'un yaşlı kadınları dairelerinden atmasına yardım etmesini istiyor gibi görünüyordu. Bu Paige'in pek de hoşuna gidecek bir şey değildi.

"Bütün bunlarda senin rolün ne?"

"Patronum, duruşma deneyimi kazanmam için duruşmada ikinci sandalyede oturmama izin veriyor. Bu yüzden yarın iyi bir takım elbise giyip mahkemeye gitmeliyim."

"Sadece bir tane mi iyi takım var?"

"Sorunuz alışveriş için zamanım olduğunu varsayıyor. İnternette takım elbise almak zor. Terziye diktirmeniz gerekiyor ve boyuma göre bacaklarım kısa, bu yüzden..."

Paige güldü. "Sadece takılıyorum. Gerçi bugün çalışmak zorunda değilsin, değil mi? Şimdi gidip bir takım elbise alabilirsin."

"Ama o zaman seninle vakit geçirmiyor olurdum."

Josh dikkat etmediğinde, Paige'le yavaş yavaş birbirlerine yaklaşmışlardı ve şimdi çenesini eğdiğinde öpüşebilecekleri kadar yakındılar. Onu öpme arzusu bir mıknatıs gibi onu ileri doğru çekiyordu, ama nerede olduklarını ve etrafta kimlerin olduğunu fark etti, bu yüzden geri çekildi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Paige sırtıttı. "Çayımı tazeleyebilir misin?" Josh'a boş bir fincan uzattı. "Monique'ten yaseminli yeşil çay iste."

"Tabii, tamam."

Josh bardağı aldı ve tezgâha doğru yürüdü. Fincanı Monique'e uzatırken Lauren yanına geldi.

"Yani, hey, aptalca bir soru," dedi Lauren. "Ama Paige'le aranızda bir şeyler mi var?"

"Neden sordunuz?" Ama Josh yakalandıklarını biliyordu. Lauren ne kadar yakın oturduklarını görmüş olmalıydı. Midesi bulandı.

"Oh, hayır yapmazsın," dedi. "Arkadaşlarımdan biriyle bir şeyler yaşamak gibi aptalca bir şey yapacağına inanmıyorum."

İşte buradaydılar. Josh bu andan korkuyordu. Bir yanı her zaman Lauren'ın bunu onaylamayacağını biliyordu, ne kadar mantıklı göstermeye çalışsa da. Lauren'ın bunu çabuk atlatacağını umuyordu, özellikle de Paige'e gerçekten aşık olmuşken. "Yani varsayımsal olarak Paige'le çıkarsam, bunu onaylamayacak mısın?"

"Öncelikle, ne zaman biriyle çıkacak vaktin oluyor ki? Sürekli çalışmıyor musun? İkincisi, Paige... Ve sen... Hayır. Bundan hoşlanmıyorum."

"Neden? Varsayımsal olarak tabii ki."

"Bir , bu beni garip bir duruma sokuyor." "Yani bu seninle mi ilgili?"

"Tartışıyor muyuz?"

Josh homurdandı ve cüzdanını çıkardı. Monique'e bir beşlik uzattı ve üstü kalsın dedi. Sonra Paige'in yeniden doldurulmuş çayını aldı. "Tartışmak istemiyorum. Ama Paige'den hoşlanıyorum. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, nedenini bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Tek nedenin seni garip hissettirmesi ise bu biraz saçma."

Lauren gözlerini devirdi. "Sevdiğim insanlar neden iş saatlerinde drama yapmakta ısrar ediyorlar?" Onu işaret etti. "Burada seninle tartışmayacağım ama bu iş daha bitmedi."

"Tamam. Paige'e çayını getireceğim."

Josh kedi odasına geri döndü. Josh tekrar yanına oturduğunda Paige gülümseyerek başını kaldırdı.

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Josh, "ama iş işten geçti." "Ne demek istiyorsun?"

"Lauren peşimizde."

Paige eliyle ağzını kapattı. "Oh, kahretsin."

"O da bu konuda mutlu değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Benimle burada tartışmak istemedi. Bizi savunmaya hazırdım ama o meşguldü ve benimle daha sonra tartışacağını söyledi."

"Oh, hayır."

Paige dehşete düşmüş görünüyordu. Josh bunu düzeltmenin bir yolunu bulmak istiyordu ama şu anda nasıl yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Durumu kötüleştirdiysem özür dilerim. Ben bir şey söylemedim. Lauren her şeyi . Ama sanırım artık her şey çıktığına göre, gizlice dolaşmamıza gerek yok."

"Bu çok kötü," dedi Paige, bir elini alnına bastırarak. "Özür dilerim. Gitsem iyi olacak."

"Lauren'la konuşmak zorunda kalmamak için seninle birlikte buradan sıvışmak istiyorum. şu anda bununla uğraşamam."

"Bunu da yapabilirsin. Ama bunun o kadar da önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu haber kafasına dank ettiğinde kendine gelecektir."

Paige başını salladı. "Bundan emin misin?"

"Lauren'ı yirmi sekiz yıldır tanıyorum. Sanırım onu oldukça iyi tanıyorum. Ayrıca, onun iznine ihtiyacımız yok."

Paige derin bir şekilde kaşlarını çatınca Josh, Paige'in bu ilişkinin Lauren ile olan arkadaşlığına ve kafedeki iş durumuna zarar verebileceğinden endişelendiğini hatırladı.

"Özür dilerim," dedi usulca. "Senden gerçekten hoşlanıyorum. İşler yoluna girdiğinde Lauren'la mantıklı bir konuşma yaparız. Anlaştık mı?"

"Evet, sanırım."

", gidelim buradan."

Bölüm 16

Zorlu bir işi olan birinin kız kardeşiyle kavga etmekten kaçınmasının kolay olduğu ortaya çıktı.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiçbir şey duymak istememişti. Her şeyden önce, Lauren henüz tüm gerçeği bilmiyordu ve ona Paige'e ilgi duymakla kalmayıp neredeyse bir aydır gizlice çıktıklarını söylemekten nefret . Yine de Lauren'ın Paige'le onu ayırmaya çalışacak kadar bencil olabileceğine inanamıyordu. Peki ya onaylamadıysa? *Onun* patronu değildi.

Gerçi Paige'in kızıydı ve bu garip bir durum yaratabilirdi. Belki de Josh şu anda bencil davranıyordu.

O ve Paige Pazar gecesini Josh'un evinde birlikte geçirdiler ve Josh'un alarmı Pazartesi sabahı tam güneş doğarken onu uyandırdı. Paige homurdandı, yuvarlandı ve tekrar uykuya daldı.

Kafeden onun evine doğru yürürlerken tam bir panik içindeydi. İnsan kasadan para çalarken yakalandığını sanabilirdi. Josh onu sakinleştirmeye çalışmış, yanlış bir şey yapmadıklarını ve ayrıca Lauren'ın sadece bir şeyler bildiğini düşündüğünü açıklamıştı. Josh aslında Paige'le çıktıklarını itiraf etmemişti, ancak birlikte ayrılmış olmalarının onu muhtemelen çıktıklarına ikna ettiğini düşünüyordu.

Birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Lauren'ın ne düşündüğü önemsizdi.

Bunun doğru olmadığını anlamıştı. Bunun Paige'i işi ve Lauren'la olan arkadaşlığı konusunda endişelendirdiğini biliyordu. Hâlâ Paige'in çıldırmasının durumla orantısız olduğunu düşünüyordu ama hiçbir şey söylememiş, sadece panik içinde konuşmasını dinlemişti.

Yine de dün gece onun evine gitmişlerdi ve Josh Paige'in dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapmıştı. Biraz konuşmuşlardı ve Paige Josh'la birlikte olmak istediğini ve Lauren olmasa bu konuda hiç tereddüt etmeyeceğini söylemişti. Belki de yanlış bir şeydi ama Josh bu fikrin üzerine atlamış ve onunla romantik bir ilişki kurmaya başlamıştı. Bir hafta önce brunch'ta buluştukları restorandan akşam yemeği getirtmiş, birbirlerine lezzetli yemekler yedirmiş, stresli hiçbir şey konuşmamış ve televizyonda aptal bir film izlemişlerdi. George kanepede yuvarlanarak ve Paige'i onu sevmesi için ikna etmeye çalışarak çekici ve sevimli olmuştu. Sonra Josh Paige'i baştan çıkarmış ve seks yaparak dikkatini dağıtmıştı. Artık paniklemediğini umuyordu.

Orada bir yerde, tüm bunların ne anlama gelebileceğine dair hoş olmayan bir düşünceye kapıldı. Birini kendisiyle birlikte olmaya ikna etmek için en son Megan'la birlikte olduğunda bu kadar enerji harcamıştı ve bakın nasıl sonuçlanmıştı. Paige'in peşinden koşmaya başladığından beri ilk kez gerçek bir şüpheyne kapılmıştı. Paige'in harika olduğunu düşünüyordu ama Megan'ın da harika olduğunu düşünmüştü ve yine de ilişkilerine meydan okuyan bir durumla karşılaştıkları anda onu terk etmişti. O ve Paige birlikte eğleniyorlardı, ama Paige'in çıldırması ona onun da aynı şeyi yapabileceğini göstermişti.

Megan ve Paige çok farklı kadınlardı ama Megan'ın son bavulunu evlerinin kapısından çıkarışını izlerken hissettiği o batma hissini hatırlamamak zordu. Sanki vücudundaki bir şey ekşimiş, artık iyi ya da yararlı olmayacak kadar bozulmuştu ve hayatı geri dönülmez bir şekilde değişmişti çünkü gelecek vizyonu asla gerçekleşmeyecekti.

Geçti. Megan'ın gidişini onu fiziksel olarak incitmişti. Bunu bir daha asla hissetmek istememişti.

Geçmişteki kız arkadaşlarının hayaletinin gelecekteki ilişkilerine musallat olmasını istemiyordu ve tüm bunları geride bırakmak için çok çalışmıştı ama Paige ona bunu yeniden hissettiriyordu.

Öte yandan, o ve Paige sadece eğleniyorlardı, değil mi? Bir gelecek planlamıyorlardı. Zihninin gerisindeki küçük bir ses buna itiraz etti ama onu bir kenara itti.

Yataktan kalktı ve duşa girdi, Lauren hakkında öfkeleniyordu. Lauren'in onaylamaması için geçerli bir neden göremiyordu.

Evinde Paige'e güzel bir kahvaltı hazırlayacak kadar yiyecek yoktu ama binadan çıkmadan önce birlikte mısır gevreği yediler. Paige o gün izinliydi ve Josh ona kalmasını teklif etti ama Paige eve gitmesi gerektiğinde ısrar etti. Paniklemiş görünmüyordu ama Josh onun eve gitmek istemesinin geri dönmeyeceğini söylemenin bir yolu olabileceğinden endişelenmeden edemiyordu. Bunun olmasına izin vermek istemiyordu.

Belki de kendini kandırıyordu. Belki de çok fazla çalışıyordu. Belki Lauren Paige'i korkutmuştu. Belki de bu şimdilik eğlenceli bir şeydi ama nihayetinde geleceği yoktu.

Bütün gün bunun sona erebileceği düşüncesiyle oturdu.

Sabahki duruşma boyunca üzerinde bir ağırlık vardı. Daha sonra ofise döndüğünde kendini tamamen keyifsiz hissediyordu, tabii ki Provost onu yeni müvekkiliyle, Fort Greene'de yıkık dökük tuğla bir apartmandaki son direnişçiyi, 1973'ten beri o dairede yaşayan alıngan yaşlı bir kadını dışarı atmaya çalışan Bay Randolph'la bir toplantıya çağırdı.

"Peki bu daireyle ne yapmak istiyorsun?" Josh konuştuğundan sonra kulağa ne kadar kaba geldiğini fark ederek sordu. "Özür dilerim. Sadece merak ettim."

Randolph gülümsedi. "Modern apartmanlar. Şimdiden bir mimarı işe aldım. İşte ön maket."

Josh açıkçası iğrenç bir apartmanın görüntüsüne baktı. Koyu gri beton dış cephesi ve Josh'un balkon olduğunu düşündüğü keskin beyaz yatay çizgileriyle brutalist bir tarza sahipti. Buna tepki vermemek için yüzünü düzeltti.

"Ve" dedi Randolph, "Whitman Caddesi'nde açmak istediğim restoran için nihayet yatırımcı buldum. Orası Brooklyn şehir merkezine yakın."

"Evet, biliyorum," dedi Josh.

"Yaklaşık iki yıl önce orada bir bina satın aldım. Birinci katta eskiden bir kahve dükkânı olan ve bir restorana dönüştürmek istediğim muhteşem bir alan var ve bu konuda ünlü bir restoran işletmecisiyle anlaşmaya çok yakıным." Randolph sırtıttı. "Caddenin karşısındaki binayı satın almaya *çalıştım*, ancak bu yaşlı hippie binanın sahibi ve sağlık departmanının birinci kattaki Cat Café'yi kapatmasını sağlamaya çalıştıktan sonra bile satmadı."

Josh birden Lauren'ın şikâyet ettiği, Diane'in binasını satın almak isteyen emlakçıyla aynı konferans masasında oturduğunu fark etti.

Sanki Josh'ın bu işi bırakmak için başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi.

Yüzünü tekrar düzeltti ve toplantının geri kalanını atlattı ama ofisten çıktığında her şey hakkında derin bir kararsızlık hissediyordu.

O gece sekizden sonra eve geldi, George'u doyurdu ve telefonunu alıp annesini aramadan önce kanepeye yığıldı.

"Joshua! Uzun zamandır senden haber alamıyoruz! İşin nasıl gidiyor?"

"Bu iyi, anne. Deli gibi çalışıyorum. Şu anda çok şey oluyor. Aslında eve daha yeni geldim."

"Bu korkunç. Yemek yedin mi?"

"Ofise yemek siparişi verdim. Şirketin bir araba servisi var, bu yüzden beni eve bıraktılar. İyiyim, sadece yorgunum. Aslında bugün mahkemedeydim. Patronuma bir davada yardım ediyorum, bu yüzden harikaydı. Ama daha sonra ofise geri dönmem gerekti, yani oldukça uzun bir gün çalıştım."

Sabahki duruşma birkaç sorunu çözmek için yapılan bir ön duruşmaydı; asıl duruşma ertesi gün başlayacaktı. Ama Josh yine de mahkeme salonunda olduğu için heyecanlıydı ve bu ona hukuk fakültesine neden gittiğini bir nevi hatırlattı. Patronunun müvekkillerinin hepsinin böyle berbat insanlar olması çok kötüydü.

"Bu heyecan verici. Saha deneyimi kazanmana sevindim. Çok fazla saat çalışıyor olmalısın. Kız kardeşin Brooklyn'e taşındığından beri seni neredeyse hiç görmediğini söyledi."

"Bu doğru. Yine de onu dün gördüm." "Öyle mi?"

"Cat Café'ye uğradım, sadece merhaba demek için. Her yer doluydu."

Sanki "kedi" kelimesini duymuş ve bunu bir çağrı olarak yorumlamış gibi, George kanepeye zıpladı ve ön patilerini Josh'un kalçalarına koydu. Josh onu okşadı ve o da mırlamaya ve Josh'un bacağına yoğurmaya başladı.

Annesi kıkırdadı. "O yerin bu kadar başarılı olmasına sevindim. Bana o işi kabul ettiğini söylediğinde merak etmişim."

"Anne, sana bir soru sorayım. Sence Lauren'ın arkadaşlarından biriyle çıkmam tamamen uygunsuz mu?"

"Ne?"

"Lauren'ın Paige adında bir arkadaşı var ve ondan gerçekten hoşlanıyorum. Bence sen de hoşlanırsın. Arkadaş canlısı, tatlı ve işinde çok başarılı."

"Elbette, Paige'le düğünde tanıştım. Lauren'ın nedimelerinden biriydi."

"Doğru, tabii ki. Burada, New York'ta Paige ile tanıştım ve çok iyi , ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama Lauren çıkmamızı onaylamıyor."

"Bu neden önemli olsun ki?"

Josh güldü. "Yani, aynen öyle."

"Lauren'la bu konuda kavga ettiniz mi?"

"Henüz değil. Yine de bu konuda kızgın. Benimle konuşmak istediğini söyledi. Ama Lauren bilirsin. Bunu, benimle oturup konuşmak istediği şeklinde okuyorum."

"Beni yere yatır da bir süre bana bağırırsın."

"Sanırım bunun Lauren'ı neden garip hissettirdiğini anlayabiliyorum. Ama onun artık kendi hayatı var tatlım. Seninki için neden endişelenmesi gerektiğini anlamıyorum. Öte yandan, şu Paige hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Ondan hoşlandığını mı söylemiştin?"

Josh sonraki birkaç dakika boyunca Paige'e övgüler yağdırdı ve annesinin kendi tarafını görmesini sağlamak için onu biraz manipüle ettiğini fark etti.

Yine de bunun Lauren'ı mutlu etmesi gerekmez miydi? Hem Paige'i hem de Josh'u seviyordu. Birbirleri için ne kadar iyi olduklarını görebiliyordu. Josh kesinlikle Paige'in daha önce çıktığı eziklerden daha iyiydi.

"Lauren gelecektir," dedi annesi. "Emin misin? Ya gelmezse?"

"Peki, mecbur kaldığında bununla ilgilen. Lauren inatçı olabiliyor, biliyorum ama gerçekten bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum. Eğer bu kız söylediğin kadar harikaysa ve sen ve Paige mutluysanız, Lauren da bunu görecektir ve kısa süre içinde ona katılacaktır."

"Teşekkürler anne. Ben de öyle olmasını umuyordum. Lauren henüz bilmiyor ama Paige ve ben bir aydır çıkıyoruz ve her şey çok iyi gidiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim o zaman. Megan'la ilişkiniz sona erdiğinde bir süre çıkmak istemeyeceğinden endişe ediyordum."

"Ben yapmadım." Ugh. Unutmaya çalıştığı şeyi gündeme getirmeyi anneme bırakmıştı. "Yani, Megan gittikten sonra incindim. New York'a gittiğimde işime odaklanmayı planlamıştım. Ama bilirsin işte. Olur böyle şeyler." Düşündüğü ama annesine söylemediği şey, hayatını bir keşiş gibi yaşamak istemediğiydi. Paige'le ilişkisinin seksi ve eğlenceli olmasını istemişti ama annesiyle bu konuda konuşuyorsa, ilişkileri bundan daha fazlasıydı, öyle değil mi?

Annesi şefkatli bir şekilde dilini şaklattı. "New Yorkta sizi çok özledim çocuklar. Biraz izin alır almaz,

bizi ziyarete , değil mi?" "Elbette."

"İkiniz yetişkin olabilirsiniz ama her zaman benim bebeğim olacaksınız."

"Evet, evet."

"Bana küstahlık etme. Seni seviyorum Josh. Daha sık ara." "Arayacağım. Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra koltuğuna uzandı ve George göğsüne yerleşti. Josh bu kediye aldığı için oldukça memnundu, çünkü en azından düşünceleriyle tamamen yalnız değildi. Ama Paige'i düşünmeden de edemiyordu, çünkü boş kaldığı zamanlarda hep Paige'i düşünürdü. Lauren'ın bunu öğrenmesi bir bakıma bir balonun patlaması gibiydi. O ve Paige, başka kimse araya girmeden birbirlerinin arkadaşlığından keyif alabilecekleri küçük, özel bir alandaydılar ama artık bu sona ermişti. Bundan da öte, flörtöz şakalaşmaların, birbirlerini tanımanın ve harika seksin olduğu bir fantezi dünyası gibiydi ama şimdi gerçek dünyayla yüzleşmeleri gerekecekti. Umarım bunu birlikte yaparlardı.

* * *

Paige Pop'a girmeden önce derin bir nefes aldı. Dün Josh'la birlikte kafeden kaçtığı için kendini kötü hissetmişti ve o sabah özür dilemek için kafeye gitmişti ama o gün Lauren'ın da izin günüydü. Evan onları o akşam Pop'a davet eden bir grup mesajı gönderdiğinde ve Lauren da orada olacağını söylediğinde, Paige Lauren'ın kendisiyle konuşmaya istekli olacağına dair biraz umutlanmıştı.

Lindsay ve Lauren her zamanki masalarında ön tarafa yakın oturuyorlardı, Paige de onlara katıldı. Lindsay onu coşkuyla karşıladı. Paige tam Josh konusunu açacaktı ki Evan içeri girdi ve masaya oturdu.

"Çocuklar," dedi, "Henry Caddesi'nin yanındaki boş vitrinin üzerindeki tabelayı gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Lindsay, "ama eminim bize her anlatacaksın."

"Buraya gelirken sürekli o mağazanın geçiyorum ve hep bir banka ya da cep telefonu mağazası olacağını düşünüyorum, çünkü bu mahallede bunlardan daha fazlasına ihtiyacımız var." Evan gözlerini devirdi. "Ama şimdi önünde Whitman Sokağı'nın vegan fırını olacağını söyleyen bir tabela var. Sahibi de üniversitede sürekli yemek yediğimiz Village'daki restoranın sahibi."

"Vegan pastanesi mi?" dedi Paige, rol yaparak. "Yani içinde süt, yumurta, tereyağı ve tatlıları lezzetli kılan her şey olmayan unlu mamuller."

"Hey, dalga geçme," dedi Lindsay. "Village'daki o yer şehirdeki en iyi limonlu barları yapıyor. Üstünde cennetten bir parça ile servis ediyorlar. Vegan krem şantiyi yaptıklarını bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama sihirli bir bulut yemek gibi."

Evan güldü. "Neden yemek yazarı olduğunu şimdi anlıyorum."

"Buranın bir banka değil de fırın olması çok güzel," dedi Lauren. Paige'e bir bakış attı.

Paige kaşlarını çatı. Lauren hâlâ kızgındı.

Evan garsona işaret ederek, "İçkilerimiz geldiğinde bu masadaki fili kabul etmeliyiz" dedi.

"Ne fili?" diye sordu Lindsay.

"Yapmak zorunda mıyız?" diye sordu Paige, şimdi bu konuda konuşmaya isteksizdi. Josh'un Pazar gecesi dikkatini dağıtmak için bu kadar uğraşmasına minnettardı ve yaptığı şeyin bu olduğunu kesinlikle biliyordu. O gecenin birlikte geçirdikleri nispeten düşük stresli son gece olduğundan şüpheleniyordu. Balayı sona ermişti. İlişkileri de öyle olabilirdi. Paige bu konuda üzülmekten kendini alamıyordu.

Hepsi martini sipariş etti, sonra Evan, "Paige ve Josh hakkında konuşana kadar bu bir gerilim yumağı olacak," dedi.

"Sadede geldin," dedi Paige, midesi çalkalanmasına rağmen. Bu konuşmayı hiç yapmak istemiyordu ama bir an önce bitirmenin daha iyi olacağını düşündü.

"Lauren'in erkek kardeşiyle nasıl gizli, iğrenç bir buluşma yaşadığınızı konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Tanrım, Evan," dedi Paige. "Hiç de öyle değil." "O zaman nasıl bir şey?" diye sordu Lauren.

Paige'in kalbi hızla çarpıyor ve kulaklarına kan hücum ediyordu. Lauren'ın yüzü düz ve okunaksızdı, bu yüzden Paige onun bunu nasıl karşılayacağını tahmin edemiyordu. "Pekâlâ. Tamam. Josh ve ben son bir aydır çıkıyoruz. Mitch'in kedi kurtarma etkinliğinde tanıştık ve o zamandan beri birbirimizi birkaç kez gördük. Henüz çok ciddi değil, çünkü sürekli çalışıyor."

"Ama ondan hoşlanıyorsun," diye dürtükledi Evan.

Paige onu yumruklamak istedi. "Yardım etmeyi bırak, Ev. Ama evet, ondan hoşlanıyorum."

Lauren "Neden bir şey söylemedin?" demeden önce uzun bir süre masanın ortasına baktı.

"Sana söylemeden önce bunun gerçek bir şey olduğunu anlayana kadar beklemek istedik. Eğer iki kez falan çıkarsak ama sonra işler gerçekten bir yere varmazsa, yollarımızı ayırabilirdik ve seni şu anda korktuğun gibi korkutmazdık. Ama hâlâ görüştüğümüz için sana yakında söylemeye hazırlanıyorduk. Söz veriyorum."

"Tamam."

"Ne kadar kızgınsın? Gerçekten mi?" diye sordu Paige.

"Kızgın değilim," dedi Lauren. "Ben... şaşırdım. Şok oldum. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum."

"Şaşırdım," dedi Lindsay. "Şaşkına döndü," dedi Evan. "Şaşkına döndü," dedi Lindsay.

Evan, "On dolarlık kelimeleri bulup çıkarmayı yazara bırakın," dedi. "Şey... şaşkına döndüm."

"Şok oldum!" dedi Lindsay.

"Bu kadar yeter," dedi Lauren. "Sadece söylüyorum, bu haber kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Sen... çıkıyorsun."

"Evet. Yani, birkaç kez çıktık."

"Birlikte yattınız mı? Hayır, buna cevap verme."

Paige dudağını ısırdı.

"İğrenç," dedi Lauren.

Paige, "Eğer istersen buna bir son veririm," dedi. Gerçi bunu söyler söylemez kulağa nasıl geldiğinden nefret etti. Josh'a karşı sadakatsiz hissediyordu ve istediği bu değildi. Josh'la görüşmeye devam etmek istiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu, onunla bir gelecek görebiliyordu. Ama arkadaşlarını seviyordu ve bu insan grubunu kaybedemezdi. Bu yüzden şöyle dedi: "Josh ve ben daha yeni görüşmeye başladık. Arkadaşlığınız benim için çok önemli. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa-"

"Hayır, sorun değil. Garip ama sorun yok."

"Emin misin?" dedi Paige. "Çünkü gerçekten seni üzecek bir şey yapmak istemiyorum. Onunla Mitch'in etkinliğinde tanıştığım da kardeşin olduğunu bilmiyordum. Sonra birbirimize vurulduk ve bunu anladığımızda ikimiz de birbirimizden gerçekten hoşlanmaya başlamıştık. Ve çok üzgünüm, ama ben-"

"Bana biraz zaman ver, tamam mı?" dedi Lauren. "Yani, Josh seninle ilgilendiğini söyledi ama gerçekten çıktığınızı bilmiyordum. Bu konuda biraz zamana ihtiyacım var."

"Tamam," dedi Paige. "Ama yemin ederim, asla-"

"değil. Yani, beni yanlış anlama, *garip*. Ama sorun değil."

Paige bunu ciddiye almaya çalıştı. Belki zamanla Lauren bu fikre alışacak ve her şey yoluna girecekti. Çünkü bu durumun en zor yanı Paige'in Josh'a aşık olduğunu hissedebilmesiydi. Daha önce hiç aşık olmamıştı ama Josh'a karşı hissettiklerini, onu gördüğünde göğsünde hissettiği sıcaklığı, günün rastgele saatlerinde onu düşünmesini, bir gece önce onu bu rahatsız edici durumdan uzaklaştırmaya çalışmasını... Josh harikaydı ve Paige'in bundan vazgeçmesi aptallık olurdu. Ama Lauren geri dönmezse ne yapacaktı?

"Bu *Friends* dizisinde Joey'nin Phoebe'nin ikiziyle çıktığı bölüm gibi mi olacak?" diye sordu Evan. "İlk başta 'Neden olmasın?' diyorsun ama sonra işler sarpa sarıyor."

"Zaman gösterecek," dedi Lauren, bu pek de cesaret verici değildi.

Ama Paige bunun böyle olduğunu sanıyordu. Hep birlikte birkaç dakika sessizce içtiler. İzin almış gibi görünüyordlardı ama Paige hâlâ bunun Lauren'la olan ilişkisine nasıl zarar verebileceğinden, tüm arkadaş grubunun arasını açıp açmayacağından endişe ediyordu. Josh'tan hoşlanıyordu ama ona aşık değildi, en azından şimdilik. Ama Lauren kardeşi gibiydi. Bu masadaki insanlar onun ailesi olmuştu. Aralarında seçim yapmak zorunda kalmak berbattı ama Lauren'ı seçeceğini biliyordu.

"Peki, bu konu kapandığına göre, şimdi benim hakkımda konuşabilir miyiz?" Evan sordu.

Lauren güldü, bu da Paige'in biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "Elbette, Ev," dedi Lauren.

"Tamam, Darius da dün gece gittiğim akşam yemeği partisindeydi, ben de onu eve götürdüm. Ve ona yapmam gerektiği gibi seks yapmak yerine, beni geçen sefer neden terk ettiğini sordum, çünkü bana gerçekten bir neden söylemedi ve onunla görüşmeye devam edeceksem, bilmem gerektiğine karar verdim. Ve bana ne söyledi biliyor musunuz?"

Bu muhtemelen dramatik olacaktı. Paige bunun dikkatleri Lauren'la aralarında hâlâ devam eden gerginlikten uzaklaştıracağını umarak, "Hâlâ en kötüsü o mu?" diye sordu.

"En kötüsü. İşte olanlar." Evan kollarını sıvama taklidi yaptı. "Darius'la en son ne zaman çıktığımı hatırlarsınız, serbest çalışmak için işimden ayrıldığım zamanlardı. İşten ayrılmadan önce ama şirketten ayrılma kararını verdikten sonra onunla yemeğe çıktığımız bir gece vardı. Darius'a planlarımdan bahsediyordum. O da, 'Tanrım, bu kötü bir fikir gibi görünüyor, serbest piyasa güvenilmez

Gelir, bildiğin işe ve güvenilir maaş çekine bağlı kalmak daha mantıklı olmaz mı? Vesaire vesaire."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Lauren.

"Doğru. Darius'a da ailemle konuştuğum gibi bazı işler ayarladığımı, iyi bir birikimim olduğunu ve çok sorumluluk sahibi olduğumu falan anlattım. Darius da bu işin peşini bıraktı ama birkaç gün sonra beni terk etti. Hep başka biriyle tanıştığını düşünmüştüm ama hayır. İşten ayrıldığımın ertesi günü beni terk etti çünkü o tam bir kontrol manyağıydı ve kariyer tavsiyelerini dinlemediğim gerçeğinden rahatsız olmuştu."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Lindsay.

"Hayır. Ve sanırım gururu da buna bağlıydı. Sanki *yaratıcı* biriyle çıkamazmış gibi."

Lauren, "Bu onun flört havuzunu epey daraltmış olmalı," dedi.

Evan gülümsedi. "Biliyorum. En azından büyük bir reklam ajansında çalıştığım da kurumsal dünyanın bir parçasıydım. *Sanatçı* değildim, bile gelmedi. Kariyer istikrarı olan ve sıkıcı, geleneksel bir işi olan biriyle birlikte olmak istiyordu. Geleneksel işlerde yanlış bir şey olduğundan değil, ben de istikrarı severim ama bana hiç güvenmiyordu. Yaptığım işte çok iyiyim ve her zaman iyi bir müşteri portföyüm var. Ama Darius bu işi başarabileceğime hiç inanmadı."

"Yani seni desteklemek yerine terk etti, başka bir deyişle," dedi Paige.

"Şimdi bazı şeyleri yeniden düşünmeme neden oluyor. Gerçekten böyle biriyle birlikte olmak istiyor muyum? Bu düşünce tarzını aşmış olsa bile, şu anda benimle sadece başarılı bir işim olduğu için ilgileniyor olabilir. O kadar önemsiz ve güvenilmez ki benden tam olarak istediği şeyi yapmamı istiyor yoksa benimle birlikte olamazdı."

"Bu çok aptalca," dedi

Lindsay. "Biliyorum," dedi

Evan.

"Başından beri bu adamla ilgili çekincelerin vardı," dedi Lauren. "En azından artık tüm gerçeği biliyorsun."

"Onu terk mi ettin?" diye sordu Lindsay.

"Yaptım," dedi Evan. "İyi deneme, Darius, ama bu kadar çıkarıcı biriyle birlikte olamam. Yani, bana muhasebe yazılımı hakkında ders vermeye başladı ve sonra beni sigortayla ilgilenen bir arkadaşına yönlendirmeye çalıştı ve ben de hayır dedim. Bunu yapmayacağım. O yüzden bu iş burada bitti."

Paige sandalyesinde arkasına yaslandı ve kendi durumunu düşündü. Yıllar boyunca bir ya da iki Darius'la çıkmıştı. Bir kedi kafesinde çalışmak için iyi para kazandıran kurumsal bir işi bıraktığına inanamıyorlardı. Josh'ta en sevdiği şeylerden biri, onun kariyer seçimlerine saygı duymasıydı. Onun kendisine ne yapması gerektiğini söylediğini ya da tavsiyelerine uymadığında kızdığını hayal bile edemiyordu.

Ama yine de kuşkuları ve şüpheleri vardı. Burada oturup Evan'ı dinlemek, her ilişkinin kaderinde olmadığını hatırlatan ayıltıcı bir hatırlatmaydı. Josh'la devam etmesini söyleyen kalbini mi dinlemeliydi, yoksa her şeyin ters gidebileceğini söyleyen aklını mı?

Lauren onun en iyi arkadaşlarından biriydi. Ve hâlâ Paige'e onaylamayan bakışlar atmaya devam ediyordu. Josh dün gece Lauren'ın öncelikle ilişkileri Lauren'ı zor durumda bıraktığı için itiraz ettiğini söylemişti. Ve Paige şu anda masadaki gerginliğin sadece onun hayal gücünden kaynaklandığını düşünmüyordu.

Peki bu durumda işler nereye vardı?

"Dünya'dan Paige'e," dedi Evan.

"Özür dilerim, aklım başka yerdeydi. Ne oldu?" "Meze istiyor musun, istemiyor musun?" "Elbette, ne sipariş ederseniz yerim."

Evan başını salladı ve Paige'in orada durduğunu bile görmediği garsona bir şeyler söyledi. Paige içini çekti.

"Sadece birkaç randevu," dedi Lauren. "Sen ve Josh, yani. Bunu bilmediğime inanamıyorum."

"Ben ciddiym. O kelimeyi söylersen, her şey biter."

"Ben de iyi olduğunu söyledim. Garip ama... Alışırım sanırım. Eğer gerçekten bir yere varacağını düşünüyorsan."

"Hoşuna ."

Lauren omuz silkti. "Tam olarak öyle değil. etmeye çalışıyorum."

Paige Josh'la olan ilişkisini savunmaya pek hevesli değildi. "Eğleniyoruz. Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum. Onun iyi bir adam olduğunu kabul etmelisin."

"Biliyorum, ama daha önce hiç arkadaşlarımdan biriyle çıkmamıştı." "Doğru."

"Josh harika biri ve tabii ki onu seviyorum. Ama onu gerçekten mahveden bir ilişkiden *yeni* çıktı ve bunun da ötesinde, şirketi onu oldukça sıkı çalıştırıyor. Buraya taşındığından beri onu neredeyse hiç görmedim ve görünüşe göre senin dışında şehirde tanıdığı ve DCL için çalışmayan tek kişi benim. Sanırım endişeliyim. İkiniz için de."

"Yani onunla çıkmamı istemiyor musun?"

Lauren kaşlarını çattı. "Bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacım var."

O sırada Caleb bara girdi, bu da en azından Lauren'ın dikkatini birkaç dakikalığına dağıttı. Lindsay konuyu birkaç gece önce incelediği restorana çevirdi ama Paige kalbinin sıkıştığını hissetti.

Bölüm 17

Lauren'ın Paige ve Josh'u öğrenmesinin üzerinden birkaç gün geçmişti. Pek bir şey değişmiş gibi gelmiyordu. Lauren iş yerinde soğuk ve . Paige ona birkaç kez aralarının iyi olup olmadığını sormuş, Lauren da her seferinde iyi olduğunu söylemişti ama öyle hissetmiyordu.

Josh Lauren'ın ailesiydi. Sonsuza dek. Eğer bu gerginlik bir şekilde çözülemezse, dışarı itilen kişi Paige olacaktı. Lauren'la olan arkadaşlığının çözüldüğünü şimdiden hissedebiliyordu ve bu sinir bozucuydu çünkü nedenini çözemiyordu. Lauren, Paige ve Josh'un çıkmasından hoşlanmıyordu ama Lauren'ı incitecek bir şey yapmıyorlardı. Ama Lauren bu şekilde davranıyordu.

Paige ve Pablo okuma yazma programını yürütürken Lauren Çarşamba öğleden sonra orada bile değildi. Çok sevimli ve şaşırtıcı derecede sabırlı olan altı ve yedi yaşındaki çocuklardan oluşan çok hevesli bir grupları vardı.

"Size bir sır vereceğim," dedi öğretmen, Annette adında bir kadın. Çocukların kitap seçmelerine yardım ediyorlardı. "Öğrencilerimin çoğunun ebeveynleri çalışıyor ve iki yaşından beri kreşe gidiyorlar. Küçüklüklerinden beri onlara rutinler öğretilmiş. Ne yapacaklarını biliyorlar. Arada sırada heyecanlı bir çocukla ya da evde anaokulu eğitimi almış bir karşılaşıyorsunuz. Örneğin Owen'ı ele alalım." Annette odanın öbür ucundaki kedilerden birini kovalayan siyah saçlı bir çocuğu işaret etti. "Ama bunlar çoğunlukla uslu çocuklar."

Paige bunu biraz alaycı buldu ama öğretmenin gitmesi için başını salladı.

Bağışlar ve Paige'in bağış parasıyla satın aldığı kitaplar sayesinde her çocuğun üç kitap almasına yetecek kadar kitap vardı. Çoğu durumda, her çocuk rahat bir yer seçtiğinde, kedilerden en az biri onu koklamak ve çocuğun neyle ilgili olduğunu görmek için yanına geldi. Birkaç çocuk iki kediye oturttu ya da birlikte oturdular ve kedilerden oluşan bir izleyici kitlesine sahip oldular.

Küçük bir çocuk Bay Darcy'nin yanına sokulmuş ve ona *Şapkadaki Kedi*'yi okumuştı ve bu o kadar tatlıydı ki Paige kalbinin yerinden fırlayacağından endişelenmişti.

Bir saatin sonunda, bazı çocuklar annelerine kendilerine bir kedi almaları için yalvarmaya hazırды. Paige onlara istedikleri zaman kedileri ziyaret etmek için kafeye geri gelebileceklerini söyledi. Annette ve gelen diğer öğretmen, çocukların kedilere kitap okumak için bu kadar heyecanlı olmalarından etkilendiler. Paige'in okuduğu makaleler doğrudu; çocuklar yetişkinlerin dinlediğini düşünmediklerinde daha az çekingen görünüyorlardı.

Çocuklar dışarı çıkarken Pablo bunun büyük bir başarı olduğu ve tekrar yapmaları gerektiği konusunda hemfikir di.

Bazen büyük bir kurumsal banka için yıllık toplantılar düzenlemekten bu işe geçmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordu. Yine de hiç pişmanlık duymuyordu. Bu işi seviyordu ve kafeye gelmek eğlenceliydi. Kedilere yardım ettiği için kendini iyi hissediyordu. Paige Brooklyn'deki barınaklara, gönüllü kuruluşlara ve evcil hayvan web sitelerine o kadar çok yardımda bulunmuştu ki Kedi Kafe bir topluluk alanı gibi hissediyordu ve Paige de bu topluluğun ayrılmaz bir parçasıydı.

Bu yüzden bunu kaybedemezdi. Bu *onundu*.

Paige bu konuda kendini iyi hissediyordu. *Bunu* yapabilirdi. Peki ya romantizm?

Bütün hafta boyunca Josh'u telefonda yakalamaya çalışmış, bir tür güvence ummuş ve sürekli sesli mesajını almıştı. Özür dilemek için mesaj atmıştı ama patronuyla ve görünüşe göre tahmin edildiği kadar kötü giden mahkeme davasıyla meşguldü. Bu düşüncenin nedenini bilmiyordu.

Pablo'yla birlikte kitapları çocukların bıraktığı yerden alırken aklına gelmişti.

Son kitapları da masalardan birinin üzerindeki yığına ekledikleri sırada Diane kedi odasında belirdi. "Bu başarılı olmuş olmalı."

"Çok iyi geçti, Diane," dedi Paige. "Burada yedi çocuğumuz vardı, her biri en az iki kitap okudu ve en disiplinsiz çocuk bile oturup yüksek sesle bir kitap okudu. Öğretmenler çok heyecanlandı."

"Bunu tekrar yapmalıyız," dedi Pablo. "Belki farklı okulları ya da okul sonrası programları davet edebiliriz."

Paige, "Hafta içi öğleden sonraları genellikle en sakin zamanlarımızdır," dedi. "Bence bu işe yarayabilir. Bir program hazırlayacağım ve web sitemizde gruplar için bir kayıt formu oluşturabiliriz."

Diane güldü ve şöyle dedi: "Bu çok hoş. İşlerin yolunda gitmesine çok sevindim." Pablo saatine baktı. "Mağazaya dönmem gerek. Yardım izin verdiğin için teşekkürler Paige. Çok eğlenceliydi. Patronuma iyi geçtiğini söyleyeceğim. Eğer sen

Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Elbette. Bir sonrakini de planlamak için size haber veririm."

Pablo başını salladı ve gitti.

"Çok tatlı," dedi Diane.

"Bu Evan'ın aşık olduğu meşhur Pablo. Stories'de çalışıyor ve bir erkek arkadaşı var."

Diane kaşlarını çattı. "Oh, pooh. Hadi çay içelim ve sen de bana bu olay hakkında daha fazla bilgi ver."

Paige, Diane'in en sevdiği rooibos çayından fincanlarla Diane'e özet geçtikten sonra Diane, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Paige normalde özel hayatıyla ilgili ayrıntıları Diane'e açıklamak konusunda isteksizdi, zira Diane birinci dereceden bir işgüzdü ve onun alışkanlığı olduğu için muhtemelen uygunsuz ve işe yaramaz tavsiyelerde bulunurdu. Ancak Paige

Birden Diane'in emekli bir avukat olduğunu hatırladı. "Aslında sana tuhaf bir sorum var."

"Ateş et."

"Eskiden büyük bir kurumsal hukuk firmasında çalışıyordun, değil mi?" "Çalışıyordum. Neden? Kariyer değişikliği mi düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Bir avukatla çıkıyorum. Şehir merkezindeki büyük bir firmada birinci sınıf öğrencisi."

"*Flört* kelimesini gevşek kullandığınızı varsayıyorum. Eğer birinci sınıf bir ortaksa, onu hiç görmemiş olmalısınız."

Paige güldü. "Evet, bu doğru. Onu Pazar günü gördüm ama o zamandan beri görüşemedik." Aslında, görüşmeye başladıklarından beri birden fazla kez yapmak zorunda kaldığı gibi, planlarını iptal etmişti ve Paige bundan pek hoşlanmamıştı ama anlayışlı olmaya çalıştı. "Ve sanırım belki de bu ilk yılı beklemenin buna değip değmeyeceğini ya da daha kolay olup olmayacağını merak ediyordum."

Diane başını salladı. "Biraz hafifliyor ama benim çalıştığım firmada ortaklarımızı oldukça sıkı çalıştırdık. Yani, avukatlık yaptığım günlerde bile Winnie'yi sadece aynı firmada stajyer avukat olduğu için görebiliyordum. Her gün şirketin kafeteryasında öğle yemeği için buluşmaya çalışırdık ve o zaman bile yine de biraz kaçırmak zorunda kalırdım." Winnie, Diane'in rahmetli eşi idi.

"Yaptığı hukuk işini sevdiğini sanmıyorum. Patronu bir hukuk davasında şaibeli bir iş adamını temsil ediyor ve görüştüğüm avukat Josh müvekkilinin suçlu olduğunu düşünüyor, bence bu da onun bu işi kabul etme konusunda tereddüt etmesine neden oluyor."

"Bu da bir şeydir." Diane gülümsedi. "Yine de sanırım hepsi göreceli. Hâlâ avukatlık yaptığım dönemde, haftada yetmiş saat çalışmaktan bıkan ve kendi deyimiyle hayatını geri kazanabilmek için yeni kurulan bir şirkette baş danışmanlık işini almak üzere istifa eden bir meslektaşım vardı. Sonra şirketin halka arzı büyük bir felaketle sonuçlandı ve bu iş onun tüm hayatını tüketti."

tekrar. Bu hırslı insanların laneti gibi bir şey. Başarı isteriz, çok çalışmak isteriz ama sonra bu kişisel hayatlarımıza ne yapar?"

Paige iç çekti. Konuştuğu kişinin Diane olduğunun farkındaydı ama yine de içini döktü: "Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Uzun zamandır hoşlandığım herkesten daha çok. Ama evren yolumuza sürekli engeller çıkarıyor. Ve sanırım bu aşmaya değip değmeyeceğini ya da bunun üstlenmek istediğimden daha fazla sorun olup olmadığını merak ediyorum." Paige'in şu anki sorununun özü de buydu. Josh'tan hoşlanıyordu ama işini ve önemli bir arkadaşlığını feda edecek kadar seviyor muydu ve bir avukat olarak yerleşirken ona verebileceği kırıntıları kabul edecek kadar seviyor muydu?

"Buna sadece siz cevap verebilirsiniz," dedi Diane. "Tecrübelerime göre, aşk her zaman buna değer, ancak diğer tarafta sizi bekleyen şeyin bu olup olmadığını bilmiyorsanız, bunu bilmek zor olabilir."

"Bunu kim nereden bilebilir?"

"Evet, aynen öyle. İşte bu yüzden aşk her zaman bir risktir. Aşk kendini ortaya koymaktır, kendini savunmasız hale getirmektir ve belki yol boyunca incinirsin, ama belki de elde ettiğin şey en çılgın hayallerinin ötesindedir." Diane hüzünle gülümsedi. "Winnie adına ya da onca yıl önce aklından geçenler adına konuşamam ama birlikte harika olacağımızı bildiği için beni beklediğini düşünmek hoşuma gidiyor."

Paige başını salladı ama bu onu bir karara yaklaştırmadı. "Şu anda öyle hissettiğimi sanmıyorum. Yani, sadece birkaç kez çıktık. Potansiyelimiz olduğunu görebiliyorum ama bunun sonsuza kadar sürüp sürmeyeceğini bilmiyorum, anlıyor musun?"

"Belki de cevabın budur."

Bu Paige'e şifreli göründü ve onu bir karara .

"Şey," dedi Diane, "bu akşam şehirde akşam yemeği yiyeceğim, bunun için hazırlanmalıyım. Sizinle konuşmak harikaydı, ve ben de çok heyecanlıyım."

etkinlik iyi geçti. Umarım ben de size faydalı tavsiyelerde bulunabilmişimdir." Göz kırptı.

"Evet," dedi Paige, kafası her zamankinden daha karışık hissederek.

"Teşekkürler, Diane."

* * *

Josh'un davası, *Law & Order*'da birçok sıkı tartışmaya ya da silahlı çatışmaya sahne olan sütunlu ve merdivenli ünlü adliye binasında değil, Centre Caddesi'ndeki farklı ve çok daha sıradan bir adliye binasında görülüyordu. Josh binanın mimarisini bile tam olarak görememişti çünkü bina temizlenirken tüm cephe iskele ile kapatılmıştı. Hayal kırıklığına uğradığını söylemek istemiyordu -hâlâ bir davada ikinci sandalyede oturacaktı- ama binanın dış cephesinden güvenlik kontrol noktasındaki organize kaosa ve açıkçası bir mahkeme salonundan çok bankları olan bir hastane odasına benzeyen mahkeme salonunun içine kadar her şey beklediği gibi değildi. Ve gerçekten, insanlar bütün gün bu kadar parlak ışıklı bir odada otururken nasıl baş ağrısı çekmiyorlardı?

Bay Provost Josh'un gözlem yapmasına izin vermekten başka bir şey yapmadı, ancak Josh çok rahatsız bir tahta sandalyeye oturdu ve davacı davasını sunarken notlar aldı. Davanın kendisi ikna ediciydi ve jüri sıkılmış görünüyordu. Josh daha önce hiç jüride bulunmamıştı -bir keresinde jüri görevi için çağırılmış, hukuk fakültesinde okuduğunu söylemiş ve avukatlar onu azletmek için ellerinden geleni yapmışlardı- ama orada telefon ya da dikkatini dağıtacak başka bir şey olmadan oturup dinlemenin çok sıkıcı olduğunu hayal etti. Jürinin canlandığı tek an, bir mahkeme görevlisinin televizyonu getirip orijinal reklamı ve davalının dükkânının camını kıran lastik bir tokmağın gösterisini izlettiği andı.

Josh'un telefonunu izin verilmişti ve sabahki oturum sırasında telefon cebinde sekiz on kez çaldı. Ona bakmaya korkuyordu, duruşmalar tüm dikkatini çekmezse yargıcın bir şey söyleyeceğinden endişe ediyordu. Provost ifadeye odaklandı ve bazı mükemmel sorular sordu

Çapraz sorguda sorduğu sorularla, davacının camı kırıldığı için değil, davalıya karşı kötü bir niyetle dava amaya motive olduğu şeklindeki karşı teorisini oluşturmuştur.

Saat bir civarında öğle yemeği için ara verdiler ve bu noktada Josh telefonunu kontrol etmenin güvenli olduğunu düşündü. Telefonu cebinden çıkardığında Bay Provost, "Bugün iyi iş çıkardın evlat. Seni yemeğe götüreyim."

"Elbette," dedi Josh, orada sessizce oturmak dışında ne iş yaptığından emin olmasa da.

Mesajlarının çoğu işle ilgiliydi ama Paige'den gelen ve konuşmak için vakti olup olmadığını soran bir mesaj da vardı. Bay Provost'u restorana kadar takip ettiğinde, tüm gün mahkemede olacağı için vakti olmadığını ve bunun sorun olmamasını umduğunu belirten bir mesaj attı.

Restorana doğru yürürlerken Provost, "Ofisten gelen şeylere cevap mı veriyorsun?" diye sordu.

Josh düşünmeden, "Ah, hayır, zgnm, kız arkadaşım," dedi. Muhtemelen iş demeliydi ama artık çok geçti. İçini çekti ve telefonunu cebine koydu.

Provost, "ilk yılında bir kızla çıkmıştım," dedi. biraz nostaljik. "Harika bir kızdı ama onu görmeye pek vaktim olmadı."

"Sanırım yaramadı, değil mi?" Josh telefonunu cebine koyarak sordu. "O benim karım değil."

Tabii ki.

"İlk bir ya da iki yılın zor olduğunun farkındayım. Siz yeni avukatları çok zorluyoruz. Ama bunu öğrenmenize yardımcı olmak için yapıyoruz. Ve tabii ki, ne kadar çok mesai yaparsanız şirket kadar çok para kazanır, dolayısıyla sizi meşgul tutmak bizim de ıkarımıza. Ama bunun ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum."

Josh bunun Provost'un destekleyici ve sempatik olma şekli olduğunu düşündü. Josh başını salladı ve ona teşekkür etti. Bu durum Josh'un adliyeden iki blok ötedeki küçük bir bistroda çok güzel geçen öğle yemeği boyunca Paige'in kendisine kızgın olmasından endişe etmesine engel olmadı. Oturduklarında, Provost sadece iş hakkında konuşmak istedi, ki bu muhtemelen

Çünkü Josh özel hayatını patronuyla paylaşmakla pek ilgilenmiyordu.

Adliyeye döndüklerinde Provost, "Bu öğleden sonraki göreviniz gözünüzü jüriden ayırmamak ve ifadelere nasıl tepki verdiklerine dair bir izleniminiz olursa bana bildirmek" dedi.

Josh, "Bu sabah çoğunlukla sıkılmış görünüyorlardı," dedi.

Provost başını salladı. "Bu konuda endişeliyim. Davacının tanık listesinden yola çıkarsak, bu öğleden sonra çeşitli pencere malzemelerinin kimyasal özellikleri hakkında çok fazla teknik konuşma olacak ve bu da onları daha çok sıkacak. Umuyorum ki savunmamızı sunduğumuzda iyi bir skandal onları tekrar uyandıracaktır."

Josh buna şüpheyle yaklaştı ama başını salladı.

Provost'un tahmini doğrudu ve Josh tüm öğleden sonrayı yeni tür şeffaf, kırılmaz malzemeler geliştirme konusunda uzman bir kimyagerin ifadesini dinleyerek geçirdi. Giardino'nun davacıya sattığı pencereler gerçekten de söylediği malzemedan yapılmış olsaydı, bu şekilde kırılmayacaklarını savunmak için oradaydı. Provost, davacının camlarını kıran fırtınanın olağanüstü bir olay olduğunu itiraf ettirdi. O gece Brooklyn'e bir hortum düşmüştü ve küçük bir hortum olmasına rağmen, rüzgar New York'un normalde gördüğünden çok daha hızlıydı ve havada daha fazla uçuşan döküntü vardı. Bir ağaç dalından daha zararlı bir şeyin davacının penceresinden içeri girdiğine dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen, Provost bilirkişiye daha büyük bir şeyin girmiş olabileceğini kabul . Josh, savunma listesinde New York'ta hortumların ne kadar nadir görüldüğüne dair ifade verecek bir hava durumu uzmanı tanık biliyordu.

Mahkeme sona erdiğinde Josh, Paige'den bir mesaj daha aldığını gördü ama sonra Provost ona jüri üyelerinin yüz ifadeleri ve camcı adamın güvenilir görünüp görünmediği hakkında sorular sorarken kendini DCL şirketinin limuzininde şehir merkezine dönerken buldu.

Josh ofise döndüğünde dikkati o kadar dağılmıştı ki Paige'e cevap vermeyi unuttu ve tüm bunları tekrar yapmak üzere yola çıkmadan önce birkaç saat uyumak için evine gitmek üzere bir araba servisine bindiğinde saat 21:00'e kadar tekrar hatırlamadı. Provost'a göre, mahkemede olmak normal iş yükünü yerine getirememek için bir mazeret değildi.

Telefonuna baktı ve kalbi sıkıştı. Paige'e üzgün olduğunu belirten bir mesaj attı ama şu anın onlar için doğru zaman olmadığı fikrinin ateşini körükleyip körüklemediğini merak ediyordu. Onu aramayı düşündü ama şoförün duymasını istemedi ve eve vardığında o kadar yorgundu ki aklı Paige'deyken doğruca yatağa gitti.

Bölüm 18

Cuma sabahı geldiğinde Lauren'la ilgili hiçbir şey çözülmemişti ve Paige Josh'la da pek konuşamamıştı. Josh bütün hafta boyunca konuşamayacak kadar meşguldü ve belki de Paige'in ihtiyacı olan cevap buydu. Birlikte bir gelecekleri olduğunu düşünseydi onu beklemeye razı olurdu ama hafta geçtikçe böyle bir gelecekleri olduğundan daha az emin oluyordu. Daha da kötüsü, Paige bunun kafasında olup olmadığını bilemiyordu ama Lauren'ın mesafesini koruduğu kesin gibiydi. Josh'la bir şeylerin yoluna gireceğine dair umut besliyormuş ama bu süreçte Lauren'ı feda ediyormuş gibi hissetmeye başlamıştı ve tüm bunlara değeceğinden ya da bunların işe yarayacağından emin değildi.

Sonuç olarak, bütün hafta boyunca midesi bulandı. Josh'la iletişim kurmak zorlaştıkça, gelecekleri hakkında daha fazla endişeleniyordu. Lauren'ın kendisinden kaçtığını düşündükçe, her şeyi kaybetmek üzere olduğunu hissetmemek çok zordu. Ve bir şeyler vermek zorundaydı.

Öğleden sonra, kafe boşaldığında Paige sonunda, "Eğer istediğin buysa ondan ayrılırım," dedi.

"Ne?"

"Josh. Eğer istediğin buysa Josh'tan ayrılırım."

Lauren kaşlarını çatı. "İstediğin bu mu? Çünkü birkaç kez teklif ettin."

"Hayır. İstediğim bu değil. İstediğinin bu olduğunu sanıyordum. Bunun senin için garip olduğunu anlıyorum, ama bütün hafta boyunca beni kol mesafesinde tuttun ve ben

her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Eğer Josh'la çıkmamı onaylamıyorsan, ilişkimizi bitiririm. Ben sadece... Ben sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum." Gerçekten de öyleydi; hem arkadaşlarını ve destek ağını hem de Josh'u istiyordu ve her ikisinin de nasıl mümkün olabileceğini göremiyordu.

Lauren iç çekti. "Dürüst fikrimi mi istiyorsun?"

"Evet. Lütfen söyle bana."

Ama Paige bunu duymak istediğinden emin değildi. Çok mu savunmacı davrandığını merak ediyordu. Belki de ayrılmayı teklif etmek yerine Josh'la olan ilişkisini daha fazla savunmalıydı ama Lauren'la aralarındaki gerginlikten nefret ediyordu ve eğer Josh'la çıkmaya başlamasaydı tüm bunların önlenip önlenemeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Lauren dudaklarını büzerek uzun bir süre ona baktı. "Bunun seninle pek bir ilgisi yok. Yani, var, çünkü seni seviyorum ve sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve senin mutlu olmanı istiyorum. Ama Josh... Megan'ı zar zor atlattı. Olanlar hakkında seninle konuştu mu?"

"Ondan bahsetti ama pek bir şey söylemedi."

Lauren başını salladı. "Güvenine ihanet etmek istemem ama kısa versiyonu şu: Hukuk fakültesinde tanıştılar, aşık oldular ve birlikte bir gelecek planlıyorlardı ama gerçek dünyayla yüzleştiklerinde her şey dağıldı ya da Josh hikayeyi böyle anlatıyor. Gizliden gizliye, kızın bu ilişki konusunda Josh kadar ciddi düşünüyorum. Yani, eminim Josh'a değer ama bu hukuk fakültesi arkadaşlığıydı, uzun vadeli bir ilişki değil. Ama Josh bunu bilmiyordu ve kız ilişkiyi bitirdiğinde yıkıldı. Bence Chicago'daki işi aslında aralarına kalıcı bir mesafe koymak için aldı."

"Chicago'da bir iş görüşmesi olduğu için düğününüzü kaçırdı. Bu konuda üzgün olduğumu hatırlıyorum."

"Evet. Ve hala benim yanımda olamadığı için kendini dövüyor. İş alamadı, kızı da alamadı ve bir süre gerçekten mutsuzdu. Yeni işine başladığından beri daha iyi ama bunun sebebinin işin onu olanlardan uzaklaştırması olduğunu sanıyordum."

"Muhtemelen öyleydi."

"Muhtemelen sen de öyleydin. Bunun kötü bir şey olduğunu düşündüğüm için söylemiyorum ama ben... onun tekrar ezildiğini görmeye dayanamadım. Megan onun kalbini kırdı. Ve sen, şey, onun sana aşık olduğunu hayal etmeye başladım, ki tabii ki aşık olacaktı, çünkü sen harikası. Ve eğer işler yolunda gitmezse ve yine ezilirse... Onu oyalayacağını falan düşündüğümünden değil... Ah, bunu iyi açıklayamıyorum."

"Korumacı davranıyorsun." Paige kalbinin sıkıştığını hissetti. "Ona bilerek zarar vermem."

"Öyle diyorsun ama daha yeni çıkmaya başladınız. Ya ne olacak?"

Gerçekten ne? "İnanın bana, bu soruyu merak ederek çok zaman geçirdim."

"Ve?"

"Ve eğer ayrılırsak, onu bana tercih edeceğinden ." "Gerçekten mi? Bunu mu düşündün?"

"Evet, tabii ki. O senin *kardeşin*. Aileden biri. Yani onunla birlikte olmak oldukça büyük bir risk. Çünkü işler yolunda gitmezse seni kaybederim ve sevdiğim bu işi kaybederim. Ama bazı günler bu riske değer diye düşünüyorum." Paige derin bir nefes aldı. "Ama bütün hafta boyunca benden kaçtın, belki de bu konuda yanılıyorumdur."

"Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Ve dediğim gibi, endişeleniyorum. İkiniz için de."

"Biliyorum. Ve belki de haklısın. Ama ben... Şey." Paige'in söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. "Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Hayır, bekle." Lauren'ın kaşları çatıldı. "Bunun en kötü yanı ne biliyor musun? Ben de seni kaybetmek istemiyorum. Josh ailemden biri ama sen de öylesin. Sen, Evan, Lindsay, sizler benim New York'taki ailemsiniz. Josh'la görüştüğünüz haberine pek iyi tepki vermediğimi biliyorum ama bunun nedeni ikinizin de mutlu olmasını istememdi ve bu durum karmaşık bir hal alabilirdi. Son zamanlarda romantizm konusunda şansının pek yaver gitmediğini biliyorum,

ve bunu yaşamanızı izlemekten nefret ediyorum çünkü harika bir adam bulmanızı istiyorum. Sana onunla çıkma demiyorum, hatta ikinizin birlikte olması konusunda ne hissettiğimin bile bir önemi yok. Ama sadece, bilirsin işte."

Ve Paige Lauren'ın ona ne söylediğini biliyordu ya da anladığını sanıyordu. Lauren sarılmayı teklif ettiğinde, Paige de ona sarıldı.

Müşteriler içeri girdi ve sohbet sona erdi ama Paige kedi odasını o akşamki kitap kulübü toplantısı için hazırlarken bazı kararlar aldı. Hiçbirinden memnun değildi ama hayatını bir arada tutmak için görebildiği tek yol buydu.

* * *

"Jüri Bobby'yi suçlu bulacak," dedi Josh, patronuyla birlikte mahkeme salonunun yanındaki küçük antrede dururken. "Beş ve yedi numaralı jüri üyeleri, yaşlı kadınlar? Bobby'nin sattığı malların farkına vardılar."

Provost kaşlarını çatı. "Biliyorum. Bayan Rossi'nin avukatı da bunu biliyor çünkü hâlâ uzlaşmayı reddediyor."

"Peki ya paranın miktarını artırırsan? Evine verilen zarar için dava açıyor ama Bobby bunun iki katını ödemeyi kabul ederse geri adım atabilir."

Provost kıkırdadı. "Pekala, Joshua, ağgözlülük ile işin prensibi arasındaki çizginin nerede olduğuna dair bir ders almak üzeresin."

Görünüşe göre bu hat beş milyon dolar civarındaydı.

Josh bir saat sonra, Bobby Giardino'nun suçlu bulunarak aşığılanmaktan kurtulma karşılığında mal varlığının önemli bir yüzdesini vermeyi kabul etmesinin ardından adliyeden çıktı. Yargıç Bobby'ye müşterilere yalan söylememesi konusunda bir ders bile vermişti.

Provost'la birlikte ayrıldıklarına ve dava bittiğine göre Provost, "Evine git Josh," dedi.

"Emin misiniz? Randolph davası ne olacak?"

"Evet, eminim. Bugün Cuma. Bu hafta yeterince uzun sürdü. Evine git ve Randolph'la Pazartesi günü devam ederiz."

Josh metroya doğru yürürken telefonuna baktı. Saat dördü biraz geçiyordu. Yeraltına inmeden önce iyi haberi paylaşmak için Paige'i aradı.

"Bu senin için zamanlama," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Seninle konuşmam lazım. Kafede işlerimi bitiriyorum ama sen oraya vardığında ben evde olacağım."

Brooklyn'e giden şaşırtıcı derecede boş bir metro treninde otururken Josh'un midesi çalkalanıyordu. Paige'in ses tonundaki bir şey ona Paige'in kötü haberleri olduğunu söylüyordu. Son birkaç gündür onu ektiği için kendini biraz kötü hissediyordu ama gerçekten de müsait değildi. Bütün hafta boyunca bu dava için günde on beş saat çalışmıştı. Şimdi otururken bile yorgunluk kaslarına sızıyordu. Sanki tüm vücudu sonunda nefes alıyordu. O iğrenç dava sonunda bitmişti.

Ve Paige, büyük ihtimalle, onu terk etmek üzereydi.

Ama bir avukattı, değil mi? Bir argümanı nasıl ortaya koyacağını biliyordu.

Paige'in kapıcısı geldiğinde ona yukarı çıkmasını söyledi ve kapıyı çaldığında argümanının çoğunu oluşturmuştu.

Paige onu içeri aldı. Kedisi mutfak adasındaki taburelerden birine kıvrılmıştı ve uyumaya geri dönmekten önce ona korkutucu bir yan bakış attı.

Paige adanın yanında durdu ve ayaklarına baktı. "Biraz yemek sipariş edebilirim, ya da...?"

"Kalıyor

muyum?"

"Kalıyor

musun?"

Josh içini çekti ve mutfak adasına doğru yürüdü. Taburelerden oturdu ve başını ovuşturdu.

"İşte zor bir gün müydü?" Paige sordu.

"Zor bir yıl. Patronumun müvekkilleri berbat insanlar. Suçlu olduğunu bildiğim bir adamı savunmak için mahkemede ikinci sandalyede oturarak bir hafta geçirdim ve şimdi

Patron, çirkin modern binalar inşa edebilmek ve yüksek kira alabilmek için yaşlı kadınları onlarca yıldır oturdukları apartmanlardan atmak isteyen şeytani bir emlak müteahhidini temsil ediyor. Yani, bilirsiniz, seksen saatlik haftalar, rahatsız edici ahlaki krizler, ofiste sadece başka bir gün."

"Özür dilerim. Kötü bir emlak müteahhidinin geçen yıl Cat Café'yi neredeyse kapattırdığını biliyorsunuz."

Josh gelmekte olduğunu hissettiği kavgaya daha fazla körükle gitmek aynı geliştirici olduğunu itiraf etmedi ama başını salladı. "Onun için çalışmak konusunda kendimi pek iyi hissetmiyorum." Alnını ovuşturdu. "Peki ya sen? Senin haftan nasıldı?"

"Sizinkinden daha iyi gibi görünüyor. Bu hafta yaptığımız ve çocukların kedilere kitap okuduğu etkinlik iyi geçti."

Josh oyalandıklarını hissetti. "Sevindim." Gülümsemeye çalıştı ama kalbinin buna uygun olmadığını fark etti. Havadan sudan konuşmak için fazla yorgundu. "Hıyarlık etmek istemem ama sadede gelsek iyi olacak. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Lauren'la konuştum." "Ah.

Yani kızgın mı, yoksa..."

"Hayır, tam olarak değil. Megan'dan bahsetti."

Tabii ki biliyordu. Josh başını salladı. "Bütün bunları geride ."

"Ribaund olmak istemiyorum."

"Sen değilsin! Megan'la olan şey aylar önce bitti. Berbattı ama ben hayatıma devam ettim ve seninle bir gelecek bekliyordum." Geçmiş zaman kullandığını çok geç fark etti ve kızın yüzündeki ifadeyi fark etti, bir boyun eğme ifadesi. Ama yine o şüpheler ortaya çıktı.

Eğer onu terk edecekse, bunun daha sonra kalbi daha fazla meşgul olduğunda olmasındansa şimdi olması daha iyiydi, değil mi?

İnledi. "Lauren ne dedi?"

Paige başını salladı. "Önemli bir şey değil. Özetle, ikimizin de hata yaptığından endişelendiğini söyledi."

"Bir hata mı? Bunu o mu söyledi?"

"Şey, çok fazla kelimeyle değil, ama sadece... eğer bu biterse, o zaman ne olacak?" "Ya bitmezse?"

"Her şey biter!"

Josh iç çekti. Yanındaki taburede uzanan Bianca'ya baktı. "Olmayana kadar," diye mırıldandı. Lauren'la olan büyük kavgasını hâlâ yapmamıştı ve duruşmanın zamanlamasına lanet okudu. Bu hafta vakti olsaydı Paige'in mesajlarına cevap verebilir, onunla telefonda ya da yüz yüze konuşabilir ve paniğini biraz olsun yatıştırmaya yardımcı olabilir, Lauren'la konuşup her şeyi açıklığa kavuşturabilirdi, böylece Paige o bu hikâyenin trajik bir sonu olduğuna inanarak çıkmazdı. Ama davaya ve işine o kadar dalmıştı ve akşam eve döndüğünde o kadar yorgundu ki kimseyle hiçbir şey hakkında konuşmamıştı.

Paige mutfak adasının yanında durdu ve ellerini ovuşturdu. "İlk kez yattığımızda söylediğim şey değişmedi. Eğer çıkmaya devam eder ve daha fazla ilişkiye girersek ve kavga edersek, ayrılırsak ya da aramızda başka bir sorun çıkarsa? Hâlâ Lauren'ın senin tarafını tutacağını düşünüyorum ama tutmasa bile büyük bir karmaşa olur. Üzgünüm ama Lauren'la olan arkadaşlığım ve Cat Café'deki işim benim için çok önemli. Bu yüzden duygusal olarak fazla karışmadan bu işi bitirsek daha iyi olur."

Josh başını salladı, çünkü onun söylemesini beklediği şey buydu. İlişkilerini bitirmesinin sadece teorik olmadığını anladığında midesi bulandı. Ama çok yönlü bir argüman hazırlamıştı, bu yüzden ona daldı. "Seni anlıyorum," dedi, "ama her şeyden önce, seni bilmem ama ben zaten duygusal olarak işin içindeyim. Yani bunun için çok geç. Eğer bugün senden uzaklaşırsam, uzun süre pişmanlık duyarım."

Paige'in yüzü düştü. "şeyler söyleme. Bunu daha da zorlaştırma."

"Ayrılmak ikimizin de istediği bir şey değil, değil mi?"

"Hayır, ama..." Paige mutfağında volta atmaya başladı. Bianca tezgâhın üzerine zıpladı ve bir top gibi kıvrıldı ama gözünü Paige'den ayırmadı. Paige onu okşadı

"Ne istersek isteyelim, evren bize bunun olmaması gerektiğini söylemeye çalışıyormuş gibi hissettiğiniz oluyor mu?"

"Neden bahsediyorsun sen?" Ama Josh biliyordu. Biliyordu çünkü daha önce de böyle bir şey yaşamıştı. Chicago'dan eve dönmek için uçağa bindiğinde ve her şeyin bittiğini anladığında hissettiği duyguydu bu.

Paige adım atmaya devam etti. "Demek istediğim, hâlâ zorlu bir işin var. Çıktığımız süre boyunca, iş yüzünden beni birkaç kez iptal etmek zorunda kaldın. Sadece bu da değil, aynı zamanda pek de sevmediğin bir işte, kız kardeşin ve benim işlettiğimiz gibi işletmeleri kapattırarak türden müşteriler için onca saat çalışıyorsun!"

"Ve sen bir banka için çalıştın. Ne demek istiyorsun?"

"Senden hoşlanıyorum, gerçekten hoşlanıyorum, ama çok meşgulsün ve işim ve diğer kişisel ilişkilerim de tehlikedeyse, evrenin bize birlikte olmamamız gerektiğini söylediğini düşünmeden edemiyorum."

"Paige." Josh Paige'in ne dediğini tamamen anlıyordu ama aynı fikirde değildi. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Gerçi Paige şimdiden bir çıkış yolu arıyorsa, belki de buna değmezdi. Eğer Megan'ın yaptığı gibi çekip gidecekse, belki de hiç uğraşmamalıydı.

Hayır, bu pek doğru gelmedi. önemsemeselerdi bu konuda bu kadar çalkantılı hissetmezlerdi. Sadece yürüyüp gidebilirlerdi. Josh'un içindeki bir şey inatla çekip gitmeyi reddediyordu.

"Lauren'la konuşmama izin verin," dedi Josh. "Benimle konuşmak istedi ve ona izin verecek zamanım olmadı. Ama sanırım onu ikna edebilirim."

"Benden kaçıyor. Bugün onu aradım ve inkar etmedi. Gördün mü? Başladı bile." "Ama sanırım yapabilirim-"

"Josh." Paige burnunun kenarını sıktı ve kaşlarını çattı. Fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Nefret ediyorum

"Şu anda nasıl hissettiğimi. Sana veda etmek istemiyorum ama bu ilişkinin yürümesi için bir yol göremiyorum."

"Ayrıca... ayrılmayabilir ve nereye gideceğini görebiliriz."

Paige, "Bunun bir seçenek olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Lauren'a birlikte olma fikrini kabullenmesi için biraz zaman tanıyalım ve ben de programım biraz daha kolaylaşana kadar çalışmaya devam edeyim. Ya da patronum bana sürekli izin alacağımı söyler ve bütün bir haftayı birlikte geçirebiliriz. Ya da, belki de işimi bırakırım. Ve belki de birlikte daha fazla zaman geçirdiğimizde, birbirimizden o kadar da hoşlanmadığımız ortaya çıkar, ama belki de uğruna savaşmaya değecek gerçekten özel bir şeyimiz vardır. Bilemiyorum. Ama denememekten nefret ediyorum."

"Hayır, işini bırakma. Yapabilir miyim bilmiyorum... Yani, bu çok büyük bir risk ve..."

Josh muhtemelen Paige'in sözüne inanmalıydı ama bunun için savaşmak istiyordu. Bunun aşk olup olmadığından emin değildi ama bir şeydi ve bundan vazgeçmeyi reddediyordu. "Şu anda geri alamayacağımız kararlar vermeyelim. Belki bu akşam birlikte yemek yeriz, sonra ben eve giderim ve işlerin nereye gideceğine bakarız."

Paige başını salladı. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Sana bunu verebilirim. Ama bizden vazgeçme, Paige. Bunun seni korkunç bir duruma soktuğunu biliyorum ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama seni önemsiyorum ve önemsemeye devam etmek istiyorum, tamam mı? Ve bence sen de beni önemsemeye devam etmek istiyorsun, ama sonuçlarından korkuyorsun. Bunu anlıyorum, gerçekten."

O zaman Josh için her şey netleşti. Lauren'ın ona söyledikleri doğruysa ve Paige'in kendi söylediklerine bakılırsa, Paige uygulamalarda tanıştığı ve kendisine uygun olmayan bir dizi erkekle çıkıyordu. Ve bu, hayatının geri kalanını birlikte geçiren bir kadındı; sevdiği bir işi, finansal güvencesi, güzel bir evi vardı. Neden karşısına çıkan ve bağ tek erkeği kendinden uzaklaştırıyordu? Çünkü çok korkmuştu. Ne

korktuğu şey tam olarak açık değildi. Bağlılık mı? Aşk mı? Burada pek çok olasılık vardı. Ama Josh sonunda onu çözmüş gibi hissediyordu.

Josh, "Düşünmek için biraz zaman ayır," dedi. Kapıya doğru ilerledi. "Sanırım ikimiz de nerede durduğumuzu ve ne hissettiğimizi biliyoruz. Seni kaybetmek istemiyorum. Eğer şimdi benden ayrılıyorsan, bunu kabul etmeyi reddediyorum."

"Reddediyor musun?"

"Benimle birlikte olmak istemediğini düşünseydim, şu anda çekip giderdim. Ama benimle olmak istiyorsun. Aramızdaki bu engeller? Bence bunlar üstesinden gelebileceğimiz şeyler. Ama bunun için benimle savaşılmaya istekli değilsen, o zaman belki de bu kaybedilmiş bir davadır. Çünkü bunu daha önce bir kez yaşadım ve elimden gelse bir daha yaşamam. O yüzden gerçekten ne istediğini düşün. Ve ben şimdilik gidiyorum. Tamam mı?"

"I..." Paige dudağını ısırđı ve başını salladı. "Tamam."

"Güzel." Josh kapıya doğru yürüdü. Sonra fikrini değıştirdi ve Paige'e doğru yürüdü. Eğilip onu öptü ve bu öpücük kısa sürede daha büyük, daha ateşli, göğsünde bir şeyleri harekete geçiren türden bir öpücük haline geldi. Parmaklarını onun yumuşak, ipeksi saçlarında gezdirdi, belki de bunu son kez yapacaktı. Ve nerede durduğunu açıkça belli etti.

Ama onlar için savaşılan tek kişinin kendisi olamayacağını da biliyordu. Eğer sonuna kadar onun yanında olmazsa, bu iş gerçekten biterdi.

Adam geri çekildi ve onu şaşkın bir halde bıraktı. Adam kapıya doğru yürürken kadın ona bakakaldı.

"Düşünecek bir şey var. İyi geceler," dedi. Sonra da gitmeye hazırlandı.

Bölüm 19

Josh Cat Café'ye girdi ve Paige'in o gün çalışmadığını görünce rahatladı.

Kapanmak üzereydi. Dışarıda güneş batmaya başlamıştı. Çalışanların çoğu kafeyi temizlemekle meşguldü. Monique muhtemelen ona gitmesini söylemek için oraya doğru yürüdü ama sonra onu tanıdı.

"Sadece Lauren'la konuşmam gerekiyor," dedi Josh. Buraya nihayet o konuşmayı yapmak için gelmişti. Pazartesi akşamıydı, Paige'in kendisinden ayrılmaya çalışmasından üç gün sonraydı ve Paige'i kendisi için risk almaya ikna etmenin zor olacağını düşünse de, Lauren'ı geri adım atmaya ikna edebileceğini düşünüyordu.

"Kedi odasında."

Josh başıyla onayladı ve Lauren'ı masaları silerken buldu.

Yorumlarına çekici bir şeyle başlamak yerine, "Paige'e benden ayrılmasını sen mi söyledin?" diye sordu.

Şaşırmış görünüyordu. Elindeki paçavrayı masalardan birinin üzerine attı. "Hayır, tabii ki değil."

"Bunu sadece beni yatıştırmak için mi söylüyorsun?"

"Hayır. Söz veriyorum. Ona çıkmanızın benim için sorun olmadığını söyledim." "Tamam. Benden ayrıldı. Ya da denedi."

"O... ne? Neden?"

Josh gözlerini kıstı ve Lauren'ın gerçekten şaşırp şaşırmadığını anlamaya çalıştı. Paige'le aralarındaki ilişkiyi sonlandırdıkları doğru olsa da

Paige'in hafta sonu boyunca hiçbir aramasına ya da mesajına geri dönmemiş olması ona bilmesi gereken pek çok şeyi anlatıyordu. Ve şimdi kızgındı ama öfkesini nereye yönelteceğini bilmiyordu, bu yüzden Lauren'dan başladı. "İlişkimizi onaylamadığın izlenimine kapılmış."

Lauren bir an için azarlanmış gibi göründü ama sonra kaşları çatıldı. "Ben öyle demedim."

"Ayrıca, onunla benim aramda bir şeyler ters giderse, onun yerine beni seçeceğini düşünüyor ve seni bir arkadaş olarak kaybetmek istemiyor. Dürüst olmak gerekirse, eğer onu gerçekten harika olabilecek bir ilişkiden vazgeçirmeye çalıştıysan, çok iyi bir arkadaş değilsin demektir."

Lauren kaşlarını çatı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu kızdan hoşlanıyorum! Çok iyi anlaşıyoruz! Gerçekten bir şeyler yaşayabileceğimizi düşünüyorum. Ama beni terk etti çünkü senin onayın onun için daha önemli."

"Tamam, öncelikle bağırmayı kes. İkincisi, Paige'e söylediğim bu değildi. Yani evet, eğer birlikte olursanız ve ayrılırsanız her şey çok karmaşık bir hal alır ama Paige benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve sırf kardeşimle çıktı diye onu terk etmem. Onu Megan'ın sana bir numara yaptığı konusunda uyardım."

Josh kısa kesti. "Tam olarak ne dedin?"

"Megan'dan ayrılman seni çok üzmüştü, bu yüzden senin için endişelendim çünkü kalbinin tekrar kırılmasını istemedim. Belki iyi ifade edemedim ama söylemeye çalıştığım şey, Paige'in seninle çıkmaya devam etmesi için bunun gerçek olması gerektiği idi."

"Şey, bu gerçek," dedi Josh, gerçi şimdi daha az emindi. Paige geçen gece ona ne anlatmaya çalışıyordu?

"Ve alınmayın ama çok fazla boş zamanınız yok gibi."

"Biraz zamanım var. Ve yakında daha fazla zamanım olacak. Sonsuza kadar birinci yıl ortağı olarak kalmayacağım. Ayrıca, aslında bu seni ilgilendirmez."

Son kısmı bağırarak söyledi. Lauren'la yakındılar ama bazen onunla kavga etmek sevmediği bir yönünü ortaya çıkarıyordu. Uzun zamandır böyle kavga etmemiş olsalar da, çocukken bazı kavgalar etmişlerdi. Josh kız kardeşini seviyordu ama dünyada onu bu kadar iyi tanıyan ve onu nasıl kızdıracağını bilen çok az insan vardı.

Şimdi ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Doğru. Birbirinizi beş dakikadır tanıyorsunuz ama şimdiden uzun vadeli mi düşünüyorsunuz? Yoksa sakinle mi düşünüyorsunuz?"

"Bu çok alçakça. Hiç de öyle değil."

Lauren başını salladı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Çıktığınızı öğrenmek beni korkuttu mu? Evet, korkuttu. İyi idare edebildim mi? Muhtemelen hayır. Ama senden ayrıldıysa, bu benim suçum değil."

"Bu biraz da senin hatan."

"Tekrar söylüyorum, Paige'e benim için sorun olmadığını söyledim. Ona senden ayrılmasını söylemedim."

Josh nefesini bıraktı ve tartışmasının söndüğünü hissetti. "Artık bir önemi yok çünkü Cuma günü ayrılmak istediğini söyledi."

"Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Şey, evet. . Sanırım. Aslında pek emin değilim." "Bu ne anlama geliyor?"

"Benden ayrılma fikri onu üzmüşe benziyor." Lauren'a baktı. "Tekrar söylüyorum, benim ve arkadaşının aşk hayatı aslında seni hiç ilgilendirmez."

"Buraya benimle konuşmaya geldin. Bunu benim işim yaptın. Madem bu kadar yakınsınız, neden defalarca senden ayrılmayı teklif etti?"

"Öyle mi dedi?" Bu cesaret kırıcıydı. Paige gerçekten onlardan bu kadar kolay vazgeçmeye istekli miydi?

"Senden ayrılmak istemediğini ama ilişkinizle ilgili bir sorunum olsaydı ayrılacağını söyledi. Ona söyledim. Senden ayrıldı."

Her neyse?"

"Şey, bazı şeyleri muğlak bıraktık ama mesajlarıma cevap vermeyi bıraktı, yani..."

"Sanırım bu neden bu kadar kızgın olduğumu açıklıyor." Lauren iç çekti. "Bak, özür dilerim. Karışmak gibi bir niyetim yoktu ve tekrar söylüyorum, Paige'e bu bir sorunum olmadığını söyledim. Evet, . Ama haklısın, bu benim işim *değil*. Hala bu konuda garip hissediyorum, ama bunun ortasında olmak istemiyorum ve açıkçası, beni oraya koymanıza içerliyorum. Ama, yani, eğer çıkmak istiyorsanız... Bununla yaşamayı öğrenmek zorundayım. Ama senden ayrılmaya çalıştı. Belki de düşündüğün kadar kararlı değildir."

Josh'un kafası bununla doldu. Hep birlikte takıldıkları bir geleceği o kadar kolay hayal edebiliyordu ki. Geç saatlere kadar çalışmadığı gecelerde sokağın yukarısındaki bara içki içmeye gidiyordu. Cat Café'ye uğrar, Lauren'a takılır ve Paige o haftanın programını yaparken onunla takılırdı. Belki de aynı dairede yaşayacaklar ve hafta sonları şehri keşfedeceklerdi. Tüm bunları bir film gibi gözünün önünde canlandırabiliyordu. Eğer Paige Lauren'ı ayrılmak için bir bahane olarak kullanıyorsa, ki öyle görünüyordu, belki de bu ilişkiyi yürütmeye Josh kadar kararlı değildi. Belki de gerçekten ondan ayrılmak istemişti.

Josh homurdandı ve boş bir sandalyeye çöktü. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Lauren bezi aldı ve masayı tekrar silmeye başladı. "Sen benim kardeşimsin ve Paige de benim arkadaşım ve ben ikinizin de mutlu olmasını istiyorum. Eğer birbirinizle mutluysanız, bu harika. Değilse de sorun değil. Ne istiyorsunuz?"

Paige'i istiyordu ama onunla gerçekten birlikte olmak istemediği sürece bunu yapamazdı. "Belki de hayatıma devam etmenin zamanı gelmiştir.

Muhtemelen zaten işime odaklanmalıyım. Ama aşk hayatıma müdahale etmenden hoşlanmadığımı ve Paige'den gerçekten hoşlandığımı belirtmek isterim. Kayıtlara geçsin." "Not ettim. Ama ona bir sorunum olmadığını da söyledim.

Bütün suçu hak ediyorum. Ben sadece... Megan'ın seni ne kadar incittiğini biliyorum.

Sevdiğim birinin sana bunu tekrar yapmasını istemezdim. Bilerek yapacağından değil. Her neyse. Benden bu kadar. Artık karışmak yok. Siz çocuklar bunu kendi başınıza halletmek zorundasınız."

"Doğru. Teşekkürler anne."

"Oh, hadi ama. Bu böyle değil."

"Annem onuncu sınıfta Jennifer O'Malley ile çıkmamdan hoşlanmadı ve bana çok benzer bir konuşma yaptı. Bütün evli insanların başına gelen bu mu? Anne babanız mı oluyorsunuz?"

Lauren alaycı bir şekilde ağzını tıkadı. "Bu ne cüret. Annem neden Jennifer O'Malley'le çıkmanı istemedi?"

"Unuttum. Sanırım annem ve Bayan O'Malley bir okul aile birliği toplantısında ya da öyle bir şeyde çatışmışlardı. Jen beni terk ettiğinde, annem bana o konuşmayı yaptı. 'Siz çocuklar bunu kendi başınıza halletmelisiniz.' Kelimesi kelimesine. Ama koro halinde 'En iyisi bu' diye ekledi."

Lauren uzandı ve Josh'a sarıldı. "Yemin ederim, yaptığım bu değil. Ben... çekiliyorum. Paige ile aranızda olanlarda benim bir rolüm yok."

Josh iç çekti ve ona tekrar sarıldı. "Bunun için teşekkürler, sanırım." "Onunla konuşacak mısın?"

"Evet." Josh geri adım attı. "Henüz ne söyleyeceğimden emin değilim. Ama beni istemiyorsa, kaçınılmaz olanı uzatmanın bir anlamı yok."

"Ne olursa olsun özür dilerim. İkinizi de üzgün görmekten nefret ediyorum. Ama doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmak zorundasınız." Lauren masanın üzerine bıraktığı paçavrayı aldı. "Ama eğer bittiyse, ekibimden başka kimseyle çıkma."

Josh kıkırdadı. Lauren'ı affetmiş ve ona inanmıştı. Şimdi asıl soru Paige'in Lauren'ı bir bahane olarak kullanıp kullanmadığı ve bunun nedeniydi.

Belki de gerçekten devam etmenin zamanı gelmişti.

Bu konuda şaka yapabileceğini kanıtlamak için, "Caleb'in çıkabileceğim bir kız kardeşi var mı?" diye sordu.

"Kendini komik *sanıyorsun*," dedi Lauren.

Kedilerden biri -osh hâlâ hiçbirinin adını öğrenmemiştii- masanın üzerine çıkıp ona doğru miyavlayınca, o da uzanıp kediyi sevdi.

"İşin bitti mi?" Lauren sordu.

"Şimdilik, evet. Uyumadan önce okumam gereken bazı evraklar var."

"Caleb ve benimle yemek yemek ister misin? Bu akşam yediye kadar çalıştığı için dışarıdan yemek sipariş edecektik ama sen de bize katılabilirsin."

"Elbette, buraya kadar yürüdüğüme göre. Ve en azından akşam yemeğimi ısmarlayabilirsin."

"Bu seni bir yere götürür." "Yine de sağacağım."

* * *

Birkaç akşam sonra Paige hâlâ ne istediğini düşünüyordu. Josh'la birlikte olmak hayatında büyük bir değişiklik anlamına geliyordu.

Kötü randevuların onun için güvenli olduğunu fark etmek tuhaf bir şeydi. Bir uygulama aracılığıyla tanıştığı bir adamla çıkmak düşük riskliydi. Ondan hoşlanmazsa, onunla tekrar çıkmak zorunda değildi ve sonra evine güvenli dairesine gidebilir, güvenli işinde hayatın tadını çıkarabilir ve bunların geleceğini nasıl etkileyeceği konusunda endişelenmeyebilirdi.

Ama Josh farklı bir şeyi temsil ediyordu. Hayatına, küçük baloncuğuna başka birinin girmesine izin vermek anlamına geliyordu. Bu uzun zamandır istediğini bir şeydi ama gerçekte yüzleşmek onu tedirgin ediyordu. Elbette onu hayatına kabul ederse, birlikte son derece mutlu olabilirlerdi.

Lauren arka odadan çıkıp kafenin önüne doğru yürümeye başlayınca Paige onu durdurdu. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Lauren.

Etrafta başka kimse yoktu, bu da işleri kolaylaştırıyordu. Son birkaç temizlik işini de bitirdikten sonra günü kapatmaya hazırdılar ve Lauren

personelin geri kalanını çoktan eve göndermişti. Böylece gerekirse bunu dışarı çıkarabilirlerdi.

Paige iç çekti. "Bak," dedi. "Sadece bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Elbette." Lauren bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Sanırım ben sadece... Josh'la birlikte olup olmamaya karar vermeye çalışıyorum."

Lauren kaşlarını çattı. ", Tanrı beni insanların *benimle* yüzleşmesinden korusun.

neden birlikte olmamaları gerektiği hakkında."

Paige Lauren'ın bununla ne demek istediğini merak etti ama sorusuna bir yanıt almayı daha çok istiyordu. "Eee?"

"Josh'a bu işten çekileceğimi söyledim. Ben bu işe dahil değilim. Bunu kendi başınıza çözmek zorundasınız."

"Özür dilerim. Eski defterleri karıştırmak istemem. Seni bu işe bulaştırmak istemem. Ama bana arkadaşım olarak tavsiyede bulun, diyelim ki Josh'la çıkmıyorum, onun yerine senin akrabası olmayan başka biriyle çıkıyorum ve onunla kalıp kalmamam gerektiğinden emin değilim."

Lauren uzun bir süre kucağına baktı. "Tamam. Mike adında biriyle çıkıyorsun, değil mi? O zaman soruyorum, ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet. Hem de çok."

"Tamam. O zaman neden onunla birlikte olmak istemiyorsun?" Paige tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Jo... Mike'tan ayrılmayı düşünüyorsan, bunun bir nedeni ya da onunla ilgili hoşlanmadığın bir şey olmalı. Alınmayacağıma ya da savunmaya geçmeyeceğime söz veriyorum. Sorun nedir?"

"Aslında bir sorun yok. Sorun bende. Düzenli hayatım, güzel dairem ve işim için bunca zaman ve çaba harcadım ve sanırım aşk hayatımın pek de iyi gitmemesine alışmıştım ve şimdi öyle olduğu için onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Ama şimdi aramızda bir şeyler var. Ondan ayrılmaya çalıştım ama bu konuda kararsızdım ve o da bu konuda iyi hissetmediğimi biliyor olmalı ki bana izin vermedi."

Lauren başını salladı. "Evet. Bundan bahsetmişti. Yani *Mike* bahsetti." Göz kırptı.

Paige kendine rağmen güldü.

"Tamam. Sanırım burada neler olduğunu anladım. Sen, Paige, benim en sevdiğim insanlardan birisin. Burada çalışmanı istedim çünkü bu işte iyisin. Kahretsin, sen aşırı niteliklisin. Ünlülerin düğünlerini planlamalısın, bir kedi kafesinde çocukların el işi etkinliklerini değil. Ama aynı zamanda seni etrafımda görmekten hoşlandığım için istedim. Seninle çalışmayı seviyorum. Burada olman seni daha çok göreceğim anlamına geliyor. Yani işin iyi gidiyor, değil mi?"

Paige buna gülümsememeye çalıştı ama başaramadı. "Doğru."

"Şirketteki kötü işinden kazandığın parayı da o küçük ama çok güzel dairenin masraflarını karşılamak için biriktirdin."

"Bu da doğru."

"Tüm o New York üçlüsü. Ev, kariyer, aşk. Hepimiz üçünü de istiyoruz ama her an bunlardan biri yolunda gitmiyor. Ta ki her şey tamamen yoluna girene kadar."

"Sen ve Caleb gibi."

"Aynen öyle." Lauren sırttı. "Ben kendimi olağanüstü şanslı sayıyorum. Ama sen de aynı mutluluğu hak ediyorsun." İçini çekti. "Sen ve Josh'u ilk öğrendiğimde korktuğum için özür dilerim. İkinizin çıkıyor olması çok garip görünüyordu. Yani, o *Josh*. O benim küçük kardeşim. Onun bir flört ya da seks hayatı yok."

Paige kendine rağmen güldü. Kanepelerden birine oturdu. "Artık sorun bu bile değil. İşler yolunda ne olacağı konusunda hâlâ endişeliyim. Bence asıl mesele şu: Bu bir risk ve ben bu riski almak istiyor muyum yoksa güzel, güvenli normal hayatıma devam mı edeceğim?"

"Çıktığın adam yine Josh mu?" "Tabii, tamam."

"Sürekli çalışıyor, biliyorsun. Üç ay önce Brooklyn'e taşındığından beri onu neredeyse hiç görmedim."

blok ötede."

"Evet. Birbirimizi görmek için zaman bulmak zordu."

"Onunla gerçekten ne istediğin hakkında bir konuşma yapmalısın. Belki de şu anda bir yuva kurmak istemiyordur, en azından kariyerinin bu noktasında."

"Bunu o mu söyledi?"

"Hayır, sadece varsayımsal olarak konuşuyorum. Benden yardım istediniz. Muhtemelen kötü bir şekilde veriyorum. Bana çenemi kapatmamı söylemekten çekinmeyin."

Paige başını salladı. "Ayrıldığımda sadece bir dakikadır çıkıyorduk. Uzun vadeli bir şey düşünecek kadar ileri gitmemiştik." Ama Lauren'ın yanıldığını da biliyordu. Josh romantik bir yuva kurmaktan memnun görünüyordu. Çok fazla yaban yulafı ekme ihtiyacı hisseden türden bir adam değildi.

Lauren tekrar ellerine baktı. "Gerçekten aranızda girmek istemiyorum."

"Biliyorum."

"Birkaç gün önce buraya geldi ve seni onunla ilişkini bitirmeye ikna ettiğim için bana bağırdı. Bu senin kararındı, değil mi? Bazı şeyler söylediğimi biliyorum."

"Bu benim kararımdı. İşler karışmaya başlamıştı. Bilemiyorum. Yani, Josh ile aramda bir şey olursa, mesela kavga edersek ya da birbirimizi bir şekilde incitirsek, sen onun tarafını tutacaktın ve o zaman ben nerede olacaktım?"

"Bunun doğru olduğundan emin değilim."

"Hadi ama Lauren. O senin kardeşin."

"O da her zaman haklı değildir."

Paige içini çekti. "Sanırım artık bitti, o yüzden bir önemi yok."

İkisi de uzun süre sessiz kaldı. Kedilerden biri, Anne Elliot adında tombul çizgili bir kedi, kanepenin üzerine zıpladı ve başını Paige'in kalçasına sürttü. Paige onu sevmek için uzandı.

Lauren dedi ki, "Senin için sadece en iyisini istiyorum. Tanıdığım en zeki, en şefkatli insanlardan birisin. Seninle çalışmayı seviyorum. İşten sonra seninle bir şeyler içmeyi seviyorum. Kafe için yaptığın tüm programları seviyorum. Bunlara değer vermediğimi düşünmeni asla istemem. Bu sadece, bilmiyorum. Geçici bir delilik. Tamam mı?"

Paige Lauren'a inanmaya karar verdi. Bu, Paige'in bu konuşma hakkında konuşmak için Josh'a koşmak istemesi olan ana sorunu çözmedi. Josh'la tekrar çıkmak için yeşil ışık da değildi çünkü Paige'in kendi zihninde ve kalbinde çözmesi gereken bazı şeyler vardı. Ama eğer Josh'la partilerde arkadaşça davranan ama bunun dışında birbirlerini pek görmeyen insanlarsa, o zaman Paige ve Lauren arasında bir gerginlik yoktu. Ve eğer Lauren Paige'i gerçekten önemsiyor ve ona değer veriyorsa, bu oldukça önemliydi.

Lauren ayağa kalktı. "Buraya gel."

Paige Lauren'a sarıldı ve aralarındaki anlaşmazlığın üstesinden geldiklerini hissetti. Lauren'la arkadaşlığı iyiydi ama Josh ve tüm bu olanlar hakkında hâlâ huzursuz hissediyordu. Lauren'la yeniden sağlam bir zemine oturmuştu ama Josh'tan ne istediği konusunda kafası her zamankinden daha karışık.

O gece eve yürürken telefonunu çıkardı ve Josh'un ona yine mesaj attığını gördü. Hafta sonu da birkaç kez mesaj ve Paige cevap verecek durumda hissetmemişti. Paige cevap verdi.

Lauren'la her şeyi konuştum ama seninle ne istediğimi bilmiyorum. Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var. Biraz ara verelim. Bir süre benimle iletişime geçme.

Başparmağını Gönder düğmesinin üzerinde gezdirdi ve bir an durakladı. Mesajı aldığı anda Josh'un yüzündeki ifadeyi kolayca hayal edebiliyordu. Bu fikir kalbini kırmıştı. Yine de Gönder tuşuna bastı. cevap verdi. Mesajı okumadan silmiş.

Bölüm 20

Paige, büyük bir etkinlik alanının girişinde Evan'ın arkasında duruyordu. "Dekor arzulanan bir şey bırakıyor," dedi Paige.

"Seçici, seçici."

"Zar zor denemişler. Kırmızı kadife perdeler bir klişe, ayaklarımızın bu beton zeminde ağırlığını engelleyecek ne bir halı ne de başka bir şey var ve yeterli sayıda oturma yeri de yok."

"Tatlım, böyle bir etkinliğin amacı kaynaşmaktır, oturmak değil. Senin bir etkinlik planlayıcısı olduğunu sanıyordum. Şimdi gel, sanırım barı gördüm."

Paige, birkaç gece önce içki içerken bir arkadaşının Greenpoint'te bir bekârlar buluşması planlanmasına yardım edeceğini haber verdiği için Lindsay'e kızmaya başlamıştı. Josh'la her şey bittiğinden beri Evan ve Lindsay'in onu gelmeye ikna etmesine izin vermişti çünkü yeni biriyle tanışmaktan zarar gelmeyeceğini düşünmüştü. Ama şimdi pişmanlık duyuyordu.

İlk olarak, buraya gelmek bir deneme olmuştu. Evan'la onun evinde buluşmuş, yanlış trene binmişler ve metroda kaybolmuşlardı ki Evan pes edip Paige'i cadde seviyesine çekerek yolun geri kalanında taksiye binebilmelerini sağlamıştı. Mekan ucuz bir yatak odası gibi düzenlenmişti, her şey kırmızı ve ve son derece rüküştü. Buradaki insanların büyük çoğunluğu kadındı, bu da ne Evan'ın ne de Paige'in geleceği için iyiye işaret değildi.

Paige, Evan'la birlikte bara doğru yürürken, "Lindsay burada erkeklerin olacağına söz vermişti," dedi.

Evan etrafına bakındı. "Saat ikideki sütunun yanındaki benim takımım için vuruş yapıyor. Sol taraftaki kıvrık saçlı kızla konuşan gözlüklü pembe gömlekli de öyle. Ama sanırım şuradaki perdenin yanındaki flanel gömlekli ve dar kotlu kız sizinkilerden biri."

"Neden geldik?"

"Eğlenceli. Ne içiyorsun?"

Paige eline bir kadeh vasat beyaz şarap aldıktan sonra Evan'la birlikte etrafta dolaşmaya başladı. Yaklaşık yirmi dakika sonra bekarları birbirleriyle sosyalleşmeye teşvik etmek için bir tür yemek pişirme dersi/gösterisi yapılacaktı, bu yüzden siyah tişörtlü bir grup personel kumaş kaplı masalar ve elektrikli ocaklarla bir alan kuruyordu.

"Bir şeyler alev alacak," dedi Evan.

"Lindsay neden yine burada değil? Son baktığımda o da bekârdı."

Evan güldü. "Gizliden gizliye bizden nefret ediyor olabilir. Ya da *Friends* dizisinde herkesin Chandler'a partiye gideceğini söylemeyi unuttuğu ve Chandler'ın kendini travma geçirdiği tek kişilik bir tiyatro gösterisinde bulunduğu bölüm gibi."

"Artık *Friends* izleyemezsin. Elinden alıyorum."

"Lindsay, aşık olduğu sakallı ünlü şef yarışmacı olacağı için bir TV programı çekimine bilet aldığını *iddia ediyor* ama bence o biletleri buraya gelmek zorunda kalmamak için aldı. Ya da bizi kandırdı. Bu da mümkün."

"Bunun eğlenceli olduğunu söylüyordun!"

"Bu kadar az seçenek olduğunu fark etmemiştim. Oh, neyse. Umarım yenilebilir bir şeyler yaparız."

Yemek pişirme gösterisi yaklaştıkça daha fazla erkek gelmeye başladı, bu da cesaret vericiydi. Evan onu birkaçıyla konuşturdu. İlk adam yakışıklıydı ama sadece arabalar hakkında konuşabiliyordu.

"Tamirci misin?" diye sordu.

"Oh, hayır. Yirmili yaşlarımdayken bir süre bir tamircinin yanında çalıştım ama şimdi GM'nin kurumsal ofislerinden birinde çalışıyorum. Ne?"

ne tür bir araba kullanıyorsunuz?"

"Benim yok. New Yorkta yaşıyorum." Bu da onun sonu oldu.

İkinci adam, tüvit blazer ceket ve yakası açık düğmeli gömleğiyle rolüne uygun giyinen genç bir üniversite profesörüydü. Geçinebilmek için şehirdeki üç farklı okulda birinci sınıflara İngilizce dersi veriyordu. Paige'in zihninde onun tüm bu derslere yetişmek için sürekli hareket halinde olduğu bir görüntü vardı.

Kadın bunu açıkladığında, "Çok da uzak değilsin," dedi. "Salı ve Perşembe günleri Cooper Union ve City College'da ders veriyorum. Bu metroda tam yarım saat demek."

Paige güldü. "*Friends* dizisinde Ross'un şehrin öbür ucundaki sınıflarda ders vermek zorunda kaldığı ve sonunda paten aldığı bölümü izledin mi hiç?" Sonra da Evan'la çok fazla vakit geçirdiği için sessizce kendine lanet okudu.

Adam kaşlarını çattı. "Bu bir dizi mi? Benim televizyonum yok."

Yanıdaki adam bir gurmeydi ve Paige'in bir ay önce Manhattan'da yediği yeni bir restoran hakkında ilginç bir sohbet yaptılar. "Yediğim en iyi gnocchi," dedi.

"İtalyancayı severim. Aslında kız kardeşim bir şef. Acre in the Village'da yönetici şef."

"Oh, harika. Orada hiç yemek yemedim. Ne tür bir yemek?"

"Yeni Amerikan, sanırım? Menü oldukça eklektik. Ve hepsi organik, çiftlikten masaya, geniş bir vejetaryen ve vegan seçkisi var."

"Kulağa harika geliyor. Bir arkadaşımınla yaklaşık bir ay önce Brooklyn'de böyle bir yerde yemek yedik..." Ama konuşmayı kesti çünkü Josh'u ve Brooklyn Köprüsü'ne yürümeden önce onu brunch'a götürdüğü günü düşünüyordu. O gün... Dürüst olmak gerekirse, hayatının en güzel günlerinden biriydi. O günü hatırlayınca neden Josh'la değil de *burada* olduğunu merak etti.

"İyi misin?" diye sordu gurme.

"Evet, özür dilerim, önemsiz bir şey düşünüyordum." Paige gülümsedi.

"Brooklyn'de *harika* bir yemek ortamı var," diye etti adam. "Bir sürü yeni yer

hiç ummadığınız mahallelerde açılıyor."

Yemek meraklısının adının Gabe olduğunu öğrenmeyi başardı ve etkinliği düzenleyen şef onları çağırdığında onu partneri olmaya davet etti. Paige, Evan'ın bir sütunu tutan adama yaklaştığını gördü. Ortadaki masaya yaklaştıklarında Paige etrafına baktı ve çok sayıda karışık cinsiyet eşleşmesi gördü, aynı ve karşı cins ve birkaç nonbinary çift, bu onu gülümsetti.

Şef her çiftte bir sıcak tabak verdi ve talimatları hızlıca açıkladı. Yapmaları gereken tek şey, önceden ölçülmüş malzemeleri talimat verildiğinde bir kaseye boşaltmaktı, ardından sebzeleri bu baharat karışımına atacaklar ve çiftin tercihine bağlı olarak tofu veya tavukla birlikte tavada kızartacaklardı. Yeterince kolay.

Gabe'in yemek yemeyi sevdiği ancak yemek pişirmenin onun ilgi alanına girmediği ortaya çıktı, bu yüzden işin çoğunu Paige yaptı. Tavuk ve tofu seçtiler ve her ikisini de sebzelerle birlikte wok'a attılar. Şef yemek pişerken onları kontrol etmek için etrafta dolaştı ve yemeklerine eklemeleri için küçük bir strafor kap pirinç bıraktı.

Yemek oldukça güzel oldu ve Gabe Paige'in yemek pişirme becerisini övdü. Paige, "Bizim için işin çoğunu onlar yaptı," dedi.

"Elbette, ama o kadarını yapabilir miydim bilmiyorum. Zar zor yumurta haşlayabiliyorum."

"Nasıl ?" "Çok fazla paket servis."

Paige ve Gabe, Gabe'in arkadaşları onu sokağın aşağısındaki bir bara içki içmeye götürmeden önce telefon numaralarını değiş tokuş ettiler. Gabe Paige'i davet etti, ancak Paige utanmadan sütunla flört eden Evan'ı bulmak için yalvardı

Adam. Evan, adam uzaklaşmadan önce telefon numarasını adamın telefonuna verdi.

"Eee?" dedi Evan.

"Gabe iyiydi ama hayatta pek iyi olduğunu sanmıyorum."

Evan şaşkın bir kahkaha patlattı. "Sana bunu söyleten ne?"

"Yemek yapamıyor. Hem de hiç. Yine de otuz üç yaşında olduğunu ve yalnız yaşadığını öğrendim."

"Bunun bir karakter kusuru olup olmadığını bilmiyorum, ancak bunun yemek pişirme ile ilgili bir olay olması onu şüpheli gösteriyor."

Paige iç çekti. "Peki ya sen?"

"Will bir yayıncılık şirketinde orta düzey bir editör ve Şef André'nin bir yemek kitabı üzerinde çalıştığı ve kendini buna mecbur hissettiği için buradaydı. En azından önceden ölçülmüş bir dizi malzemeyi nasıl kullanacağını biliyor."

"Onu tekrar görecektir misin?"

"Eğer beni ararsa, şoktan ölürüm."

Paige güldü. "Ah, neden?"

"Will'in ofisindeki bir adama karşılıksız büyük bir aşk beslediği çok açık. O adam hakkında konuşmayı bırakmıyor. Brian şöyle diyor, Brian böyle diyor, ugh."

"Ah, özür dilerim." Paige odanın etrafına bakındı. Yemek pişirme ve yeme işi bittiğine göre kalabalık hızla azalıyordu. "Bana bunun amacını tekrar hatırlatır mısın?"

"Denemeye değer sanırım," dedi Evan. "Benim Darius'tan, Pablo'dan ve hayatımdaki tüm müsait olmayan erkeklerden kurtulmam gerekiyor, senin de Josh'tan kurtulman gerekiyor, ama Tanrım, yirmi birinci yüzyılda flört etmek çok aldatıcı."

Paige güldü.

"Buradan birkaç blok ötede harika bir pizzacı var ve Will tüm sebzelerimi yedikten sonra bir şeyler yemek iyi olurdu. Buradan çıkmak ister misin?"

Paige kolunu Evan'inkiyle birleştirdi. "Evet, hadi."

* * *

Josh isteksizce konferans odasına girdi. Randolph'un tüm görünüşü iticiydi. Şık gri takım elbisesi, geriye taranmış saçları ve çenesindeki bir günlük gümüşü kirli sakalıyla Central Casting'den fırlamış bir mafya babasına benziyordu. Konferans masasında Josh'un karşısına oturdu ve ona bir kâğıt parçası uzattı.

Randolph, "Chicago'daki binalarımdan biriyle ilgili bir sorun var," dedi. "Oradaki avukatımın adı bu. Sizi bilgilendirebilir. Bay Provost sizinle temasa geçmemi istedi."

"Oh." Josh kâğıt parçasını açtı. Üzerinde *Megan Stanhope* ve bir telefon numarası yazıyordu.

Tabii ki.

"Sorun nedir?" Josh sordu.

"Bir kiracı binanın önünde buzda kaydığını iddia ediyor ama bu boş bir iddia. Kaydığı gün hava buzlu olacak kadar soğuk bile değildi. Bayan Stanhope'u arayın. Size bilgi verecektir." Randolph telefon numarasına baktı. "O da Georgetown'a gitmiş. Onu tanıyor musunuz?"

"Evet," dedi Josh. "Benim sınıfımdaydı."

"Harika! O zaman seni hızlandırabilir."

Josh'un Megan'ı arama arzusu, köpekbalıklarıyla dolu bir tanka atlama arzusunun yanında yer alıyordu. "Neden onu aramam gerektiğini düşünüyorsun? Bu yerel bir mesele gibi görünüyor."

Randolph elini umursamazca salladı. "Şöyle diyelim, biraz paraya ihtiyacım var. Megan'la konuş. O açıklayacaktır."

Josh bir şeyleri tekmelemek için ofisine geri döndü. Randolph'un parayı hareket ettirmesi gerektiğine dair yorumunu, Chicago'daki davadan kurtulması gerektiği şeklinde yorumladı, böylece bu fonların bir kısmını New York'taki çeşitli potansiyel emlak varlıklarına yatırabilirdi. Josh muhasebeci değildi ama bu şaibeli görünüyordu.

Ama daha da kötüsü, Josh şimdi Megan'ı aramak zorundaydı, hem de onca insan arasından. İşlevsel tek nedeni Megan'ı *geçmiş* etiketli bir kutuya sıkıca koymuş olması ve onunla bir daha konuşmaya hiç niyetinin olmamasıydı. İsteddiği son şey, özellikle de Paige'in durumu göz önüne alındığında, o kutuyu açmak ve anıları yeniden yaşamaktı.

Yine de yara bandını çıkarması gerektiğini düşündü. Ofis telefonunu açtığında midesi bulandı. Randolph'un ona bir telefon numarası vermesine sevinmişti çünkü Megan'inkini cep telefonundan çıkarmıştı. Hayatına devam edebilmek için temiz bir ara vermek istemişti. Ve hayatına devam sanıyordu ama Megan'la konuşmayı düşünmek her şeyi geri getiriyordu.

Derin bir nefes aldı ve aradı. "Stanhope,"

diye cevap verdi.

"Merhaba Megan, ben Josh."

Uzun bir duraklama oldu. "Josh."

"Bilesiniz diye söylüyorum, bu sosyal bir görüşme değil. David Randolph'u temsil eden patronum adına arıyorum. Bay Randolph Chicago'daki binasıyla ilgili dava hakkında sizi aramamı istedi."

"Ah, elbette. Kozmik bir tesadüf."

"Dürüst olmak gerekirse, bu hikayeyi bana başka biri anlatsaydı, ona inanmazdım."

Megan hafifçe güldü. "Şey, davayla ilgili pek bir şey yok. Randolph'un Chicago'da biri Loop'ta, ikisi Lakeview'de olmak üzere üç binası var."

"Elbette." O iş görüşmesi Josh'un Chicago'ya ilk ve tek gelişi idi. "Bu olay Lakeview'deki binalardan birinde meydana geldi. Durum temel olarak Bir grup kiracı binanın önündeki buzda kayıp düştüklerini ve kırık uzuvlar da dahil olmak üzere çeşitli yaralanmalara maruz kaldıklarını iddia etti, ancak o binanın yöneticisi binanın önündeki merdivenleri ve kaldırımı tuzlama konusunda dindardı. Mahkemede kazanacağımızdan oldukça eminiz, ancak patronum önce gitmeleri için onlara bir anlaşma teklif etmek istiyor. İddianın saçmalık olduğunu düşünüyorum ama

Davacının mahkemeye boyunlukla geldiği ve jürinin üç milyon tazminat verdiği bir davada çalıştım. Ama bu kadın bir Volvo kullanıyordu ve bir kamyonun arkadan çarptığını iddia ediyordu. Josh, kırık bir stop lambası bile yoktu. Eğer o tır gerçekten Volvo'ya çarpmış olsaydı, teneke kutu gibi paramparça olurdu."

Josh iç çekti. Megan'ın içinde geliştiği dünyanın bu olduğunu fark etti. Bektan müvekkilini temsil etmeye tam gaz devam ediyordu. Muhtemelen geceleri eve gidip yatağına uzanarak hayatında ne yaptığına dair varoluşsal bir kriz geçirmiyordu.

Tamam, bu dramatikti ama Josh bu kadar adi olmaya uygun olduğunu düşünmüyordu.

"Yani, davacıların yalan söylediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet. Ancak, büyük bir anlaşma talep eden ve mahkemede Randolph'un kiracılarına kötü davranan bir gecekondu sahibi olduğuna dair kanıtlar göstermekle tehdit eden gerçek bir köpekbalığı avukatı tuttular. Bunların hiçbirisi doğru değil, ama jürilerin nasıl olduğunu bilirsiniz."

Belki de Megan'ı haklı çıkarırcasına, Josh kiracılara sempati duymaya başlamıştı. "Pekâlâ. Bu neden onun New York'taki işini etkilesin ki?"

"Oldukça yüksek bir ödeme içeren bir anlaşma taslağı hazırladım ve sanırım kabul edecekler, ancak sorun şu ki Randolph bu parayı Brooklyn'de yıkmayı planladığı binada kalan son kiracıyı satın almak için kullanmak istiyor. Görünüşe göre o kiracının *da* iyi bir avukatı var ve anlaşmaya varacağı para miktarını sürekli artırıyor."

"Ah, tamam." Şimdi her şey anlam kazanmıştı. "Yani muhtemelen seni anlaşmaktan vazgeçirmemi istiyor."

"Bunun berbat bir tavsiye olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hoş bir bayanı neredeyse elli yıldır oturduğu daireden kovmak beni pek heyecanlandırmıyor, o yüzden bunu sormak için yanlış kişiyim."

"Sen her zaman bir izciydin." "Bu da ne demek oluyor?"

Josh gözlerini devirdi. Megan'ın onu kızdırmasına izin vermemeliydi. Bir zamanlar bu kadının gerçekten de hayatını birlikte geçirmek istediği kişi olduğunu düşünmüştü ama nedense onun bu yönünü hiç görmemişti. Ciddi bir hukuk öğrencisiydi, çok çalışıyordu ve boş zamanlarında birlikte çok eğleniyorlardı. Ama şimdi o bir köpekbalığıydı.

"Açıkçası hâlâ DCL'de olmana şaşırdım," dedi Megan. "Her zaman ACLU'ya gideceğini düşünmüştüm."

"Evet, şey. Sanırım ben bir satıcıyım."

"davranma. Ben öyle demedim."

"Aidatımı ödüyorum. Belki bir gün ACLU için çalışmayı bırakırım ama şimdilik buradayım, o yüzden Randolph'la nasıl başa çıkacağımızı bulalım."

"Tabii ki. Müvekkilinizi gayretle temsil etmeyi unutmayın. Sanırım burada bir uzlaşma bulabiliriz. Belki uzlaşma teklifini düşürebilirim, böylece Randolph'un kiracıyı satın almak için istediği para hâlâ elinde olur. Sana e-posta atarım, tamam mı?"

"Elbette." Josh e-posta adresini Megan'a yazdırdı ve sonra bu kutunun kapağını gerçekten yerine koyması gerektiğine karar verdi.

Onun her zaman böyle olduğunu düşünmüyordu ama şu anda ona pek yakışmıyordu. Yani gerçekten de böylesi daha iyiydi. Eğer onu o işe kadar takip etseydi, şimdiye kadar çoktan ayrılmış olurlardı ya da hâlâ birlikte yaşıyor ve son derece mutsuz olurlardı.

Peki, tamam. Randolph meselesinin geri kalanını halledecek ve sonra kutuyu tekrar kapatacaktı, çünkü Megan'la işi tamamen bitmişti.

Bölüm 21

Josh masasına oturup bir sandviç yedi ve kısa süreli ertelemesini öğrenci kredisi faturasını ödemek için kullandı. Büyük bir ödeme yapabilmek güzeldi ama bunu daha ne kadar yapabileceğini bilmiyordu. Etrafına sorduğu sorulardan DCL'nin ortaklarının yaklaşık üçte birinin ilk yılları dolmadan işten ayrıldığını biliyordu. O kayıplardan biri olmak istemiyordu ama bu korkunç müvekkilleri savunmak için iyi bir maaş almak da biraz ayıp geliyordu ona.

Bırakıyorum, Lauren'a mesaj atmış.

Sen değilsin.

Bu konuşmayı üç gündür mesajlaşarak yapıyorlardı. Sonunda dayanamamış ve ona Provost'un Randolph'u temsil ettiğini söylemişti. Bu konuda şaşırtıcı derecede mantıklı davranmış, Randolph'tan öfkeyle nefret etmesine rağmen Josh'un onu müvekkil olarak seçmediğini belirtmişti. Ama şimdi, kız kardeşinin ve kız arkadaşı olmayan arkadaşının işine gerçekten zarar verebilecek bir müvekkile yardım ettiğini çok iyi bildiğinden, bu işle ilgili kararsızlığı neredeyse elle tutulur hale gelmişti.

Yıl sonunda Lauren mesaj attı.

Josh'u da bu konuda ikna etmişti: herhangi bir karar vermek için DCL'deki ilk yıldönümü olan Eylül ayına kadar beklemek. Josh'un Cat Café'yi kapatmaya çalışan adam için çalışıyor olmasından pek memnun değildi ve Josh'un şehirdeki diğer mükemmel işletmeleri çirkin apartman daireleriyle değiştirmek adına kapatmasına yardım edecek olmasından da hoşlanmıyordu ama ödemesi gereken faturalar olduğunu da anlıyordu.

Yine de, maaş çeki için adi bir şirket işini kabul etmek başka bir şeydi. Önem verdiği insanlar üzerinde doğrudan olumsuz etkisi olabilecek bir işte çalışmak ise bambaşkaydı.

Tamam, Josh cevap verdi.

Provost yanında tanımadığı bir kadınla kapısında belirdi. "İlginç yeni bir davam var," dedi.

Josh başını salladı ve sakın görünmeye çalıştı, her *ne* kadar içinden "Olamaz, *şimdi ne olacak?*" diye düşünse de. "Bunu duyduğuma sevindim."

Provost, Josh'un şaka yaptığını biliyormuş gibi gülümsedi; ne de olsa yarım bir sandviç ve açık bir kutu diyet soda, Josh'un öğle yemeği boyunca çalıştığının açık bir kanıtı olarak masasının üzerinde duruyordu. İlginç bir dava daha fazla iş demekti. Provost gülümsedi. "Benimle konferans odasına gelin, açıklayayım."

Josh bir kalem ve kâğıt aldı ve patronunu koridorda takip etti.

Otururlarken Provost, "Sizi savcılıktan Penny Kincaid ile tanıştırayım" dedi.

Josh sandalyesine oturmadan önce onun elini sıktı.

"Penny eskiden burada avukattı. Bir dava için benden tavsiye istedi, ben de savcılığa karşılıksız yardım etmeye karar verdim. Şu anda işinizin başınızdan aşkın olduğunu biliyorum ama Pazartesi gününden itibaren yoğun işlerin bir kısmını üstlenebilecek iki yeni avukat yardımcımız var, böylece siz de bu işe odaklanabilirsiniz."

"Dava nedir?" Josh sordu.

Penny'ye doğru baktı. Otuzlu yaşlarının ortasında, uzun siyah saçları ve parlak mavi gözleriyle dikkat çekici güzellikte bir kadındı. Onu bu şekilde düşünmekten nefret ediyordu ve söylediklerine odaklanmak için bunu bir kenara itti.

Dedi ki, "Uzun lafın kısası, eyalet bir tıbbi malzeme üreticisine karşı dava açıyor. Öncelikle yapay eklemler üretiliyorlar. İşin kolayına kaçtıklarını düşünüyoruz ve şu anda elimizde birkaç rapor var."

yaralanma ve en az iki ölüm vakasının doğrudan ciddi enfeksiyonlara neden olan kötü parçalarla bağlantılı olduğunu düşünüyoruz."

Bu kesinlikle Josh'un dikkatini çekti. "Üreticiye karşı ciddi suçlamalarda mı bulunuyorsunuz?"

"Belki de. Henüz karar vermedik. Bugün buraya Bay Provost'un tavsiyesini almak için geldim. Savcılığa gitmeden önce bana büyük bir akıl hocalığı yaptı. Patronum bunun ihmal sonucu işlenmiş bir cinayet olduğunu düşünüyor ama bu bir şirkete karşı kanıtlanması çok zor bir şey."

Josh olumlu bir şeyler mırıldandı ama bu davanın onu ne kadar heyecanlandığı dikkatini dağıtmıştı. İnsanların ölmüş olması korkunçtu ama böyle bir şeye yardım etmek iyi bir iş yapmanın harika bir yoluydu; bu davanın sonucu insanları daha güvenli ve sağlıklı hale getirme potansiyeline sahipti.

"Sizden araştırma konusunda yardım istiyoruz," dedi Provost. "Giardino davasında harika bir iş çıkardınız ve istediğimiz gibi gitmese de, belki de yapmak istediğim argümanı destekleyen bazı eski içtihatları bulabildiniz. Bence bunu burada da yapabilirsiniz. Bu konuyla ilgili bazı hukuk davaları biliyorum, ancak genellikle mağdurlar ekipman üreticisini değil doktorları dava ediyor."

"Doksanlı yıllarda bir kalp pili üreticisinin dava edildiği bir dava vardı," diyor Penny. "Ancak yargıç davayı reddetti çünkü üreticinin bilerek hatalı bir ürün sattığını gösterecek yeterli kanıt yoktu ve o davada çalışmayı durduran sadece bir kalp piliydi. *Bu* davada, hatalı parçalar yüzünden yaralanan bir düzine hastamız var ve bu kesinlikle bir model gibi görünüyor. Bu yüzden üreticiyi araştırmak için New York Polis Departmanı ile birlikte çalışıyorum, ancak içtihat hukukunda emsal bulma konusunda biraz yardıma ihtiyacım var."

"Pekala," dedi Josh. "Bu konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." Yalan söylemiyor ya da kibar davranmıyordu bile.

Penny gülümsedi, bu Josh'un içinde bazı şeylerin kıpırdanmasına neden oldu, ama yine de bunu bir kenara itti. Bir parçası hâlâ Penny'yle ilişkisini yürütmeye kararlıydı.

Paige ve başka bir kadına, üstelik birlikte çalışmak üzere olduğu bir kadına şehvet duymak, bunu yapmak için kötü bir yol gibi görünüyordu.

"Mükemmel," dedi Penny. Ardından davanın ayrıntılarına ve Josh'un desteklemek için içtihat bulmasını umduğu argümanlara ilişkin bir açıklama yapmaya başladı. Josh'un burada çalışırken öğrendiği bir şey, bir dava tamamen emsalsiz görünse bile, muhtemelen bir yerlerde davacının yapmak istediği argümana biraz itibar kazandıracak bazı emsaller olduğuydu. Örneğin Giardino davasında davacı, Bobby'nin dükkanındaki kusurlu bir pencereyi kıran birinin videosunu davaya dahil etmek istemişti ve Josh on beş yıl önceki benzer bir davayı bulmayı başarmıştı; bu davada yargıç davacının aleyhine karar vermişti çünkü o davada hatalı parçalarla satılan mobilyaların gözetim zincirini takip etmenin bir yolu yoktu. Başka bir deyişle, video herhangi bir sandalyeyi ya da herhangi bir pencereyi gösterebilirdi ve hatalı ürünün davalının mağazasından geldiğini göstermenin hiçbir yolu yoktu. Ne yazık ki yargıç bu davada Provost aleyhine karar vermişti çünkü davacı, avukatının videonun çekilmesinden birkaç gün önce bir pencere satın aldığını gösteren makbuzlar sunmuştu. Josh bunun o kadar da ikna edici olduğunu düşünmüyordu - videodaki pencerenin mağazadan satın alınan pencere olduğunu hala kanıtlayamamışlardı - ama yargıç aynı fikirde değildi.

Şimdi Penny'nin davası hakkında notlar alıyor, başlıca konuları karalıyordu tartışmalar yapmak istiyordu. Patronu, bir şirketin bir ya da daha fazla ölümden sorumlu tutulduğu bir dava örneği bulabilecekleri konusunda umutluydu. Konferans salonundaki hiç kimse o kadar iyimser değildi ama Josh deneyeceğine söz verdi.

"Harika," dedi Penny. "Bulduklarınızı tartışmak için gelecek hafta yeniden toplanalım."

"Randolph davalarında hâlâ yardımınıza ihtiyacım var," dedi Provost, "ama bu yüzden avukatları getiriyorum. Gerçekten ihtiyacım olan şey araştırma ve yazma becerileriniz. Geri kalan her şey devredilebilir."

"Tamam," dedi Josh, şimdi heyecanlanmıştı. Dünyanın Randolph'larını savunmak değil, hukukun insanlara yardım edebileceği ve onları koruyabileceği yollar bulmak istiyordu. İşinin bir kısmını devredebileceğini duymak onu rahatlatmıştı. Patronuna gülümsedi.

"İşte ruh budur," dedi Provost.

Penny Josh'a bir dosya uzattı. "Pekala, şu ana kadar bulduklarımızın üzerinden geçelim."

Toplantı sona erdikten sonra, Josh yeni bir moral bulmuş olarak ofisine döndü. Telefonunu kontrol etti ve Lauren'dan onu hafta sonu akşam yemeğine davet eden bir mesaj aldığını gördü. Bazı haberlerim var, diye yazmıştı uğursuzca.

O da mesaj : Bana haberleri mesajla söyleyemez misin?

"Hayır, bu yüz yüze bir haber" diye yanıt verdi.

Eyvah. Kötü haber mi? diye sordu.

Hayır, bu iyi haber. Pislik gibi davranmayı bırak ve yemeğe gel. Tamam, tamam.

İçini çekti, merak ediyordu ne ne haber vardı. Orada bir bir düzine vardı.

ve kısa bir süre Paige'le ilgili olup olmadığını merak etti, ama muhtemelen olmadığına karar verdi. Aslında, Lauren'ın gününün çok daha azını Paige'i düşünerek geçirdiğine dair nakit parasına bahse girebilirdi.

Paige'in şu anda neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Kafede yeni etkinlikler mi düzenliyordu? Çocuklarla çalışma konusunda daha mı iyiye gidiyordu? Ona bir süre kendisiyle iletişime geçmemesini söylemişti, o da buna uyuyordu ama onu özlüyordu. Onu görmek, onunla konuşmak, ona sarılmak istiyordu. Göğsündeki acıyı hissetmemek için elinden geleni yapıyordu ama belki de ona aşık olduğunu fark etmeye başlamıştı. Onu terk etmemişti, sadece biraz daha zaman istemişti, yani aklının başına gelmesi ve aslında birbirlerine ait olduklarını anlaması mümkündü.

Çünkü Paige'le birlikte hayatın tadına varmışken onun kendisini terk etmesi mümkün olamazdı. Bunu kabul edemezdi.

Ama onun isteklerine saygı duyacaktı, bu yüzden şimdilik zamanını bekleyecekti. Ama Provost'un da az önce söylediği gibi, büyük bir iş adamı olma yolundaydı.

ve bu nedenle Paige'i geri kazanacak bir argüman üretebilirdi. Sadece o argümanı bulması gerekiyordu.

Bölüm 22

Paige sık sık bekar olarak geçirdiği zamanı bir tür taban çizgisi olarak düşünürdü. Bir ilişki onu bir süreliğine bu temel çizgiden uzaklaştırabilirdi ama o ilişki sona erdiğinde her zaman geri dönerdi.

Ama bu sefer, geri dönüyor gibi görünmüyordu. Josh'la çıktığında kesinlikle bir şeyler değişmişti.

Rutini aynıydı. Evi de aynıydı; her gün işe gidiyor ve arkadaşlarıyla vakit geçiriyordu. Bir akşam her zamanki çeteyle buluşmak için Pop'a gitmek rutin bir şeydi; Paige içeri girerken barmene ismiyle selam verdi. Ama bu da farklıydı, çünkü Paige Josh'un burada onunla birlikte olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Daha önce erkekler söz konusu olduğunda verdiği kararlardan hiç pişmanlık duymamıştı. Birkaç ayrılık onu birkaç gün üzgün hissettirmişti. Ama son birkaç yıldır kimse ikinci randevuyu geçememişti, o da fazla düşünmeden yoluna devam etmişti. Josh'a kendisiyle iletişime geçmemesini söylemişti ve o da geçmemişti ama bir yanı hâlâ mesaj atıp atmadığını görmek için telefonunu kontrol ediyor ya da telefonu her çaldığında o olmasını umuyordu. Cat Café'de köşedeki masada otururken onu düşünmeden edemiyordu. Evde yemek pişirirken onun adada oturup, kendisi yemeği bitirirken esprili şakalar yapmasını dilemeden yemek yapamıyordu.

Bu aşktı, değil mi? Ya da belki de sonuydu. Josh'u her düşündüğünde göğsünde hissettiği bu acı, doğru şeyi yapıp yapmadığını merak etmesi, bu kesinlikle kalp kırıklığı gibi hissettiriyordu.

Her zamanki masalarının etrafında toplanan arkadaşlarına baktı ve doğru şeyi yaptığını düşündü, çünkü bunu kaybetmesi mümkün değildi. Her ikisine de sahip olabileceği bir evren var mıydı? Bilmiyordu ama hiç de öyle görünmüyordu.

Caleb, Lauren, Evan ve Lindsay ile birlikte masaya oturup her zamankinden sipariş etti ve onların o gün olanlarla ilgili dedikodularını dinledi. Josh'un da burada olup daha az tuzlu müşterilerinden birinin başına gelen çılgınca bir şey hakkında espri yaptığını hayal etmekten kendini alamadı. Josh içki gecesine hiç gelmemişti ama Lauren ilişkilerini öğrendiğinde onu da davet etmeyi ummuştu. Bunun yerine, her şey darmadağın olmuştu.

Herkesin içkileri geldikten sonra Evan, "Kendinizi hazırlayın çocuklar," dedi. "Bir konuda yanılmışım."

"Şok oldum," dedi Lauren.

Paige, "Bu daha önce hiç olmamıştı," dedi.

"Köpekler ve kediler birlikte yaşıyor! Kitlesele histeri!" dedi

Lindsay. Evan Caleb'a döndü. "Katlandığım kötü muameleyi görüyor musun?" "Ne oldu Ev?" diye sordu Lauren.

"Lindsay'in beni ve Paige'i katılmamız için kandırdığı o aptal bekârlar şeysindeki yemek kitabı editörü Will beni aradı. Cuma günü çıkıyoruz."

"Ne, gerçekten mi?" dedi Lauren.

"Darius'a ne oldu?" diye sordu Caleb.

Evan dudaklarını büzdü ve başını iki yana salladı, yüz ifadesinden başına talihsiz bir şey gelmiş gibi olduğu anlaşılıyordu.

Lauren sahnede fısıldayarak, "Birkaç hafta önce ayrıldılar," dedi.

Paige, "Bekle, yemek kitabı editörünün başka bir adama asıldığını söylediğini sanıyordum," dedi.

"Ben de öyle düşündüm ve bu konuda onunla yüzleştim ve görünüşe göre aşık olduğu Brian denen adam evliymiş ve ofisinde çalışıyormuş, yani sınırların çok dışında, ve onun hakkında bu kadar çok konuşmamak için çalışacağına söz verdi." Evan omuz silkti. "Zaman gösterecek, sanırım."

"İyi şanslar," dedi Lindsay. "Peki ya sen Paige?"

"Bekarların şeyinde tanıştığım adam aramadı ve arayacağını da sanmıyorum. Bu da iyi, çünkü birbirimize uygun olduğumuzu düşünmüyorum."

"Evet, gözüm üzerindeydi." Evan masanın geri kalanına, "Etkinliğin yemek pişirme kısmına başladığımızda tüm işi Paige'e yaptırdı," diye ekledi.

"Oof," dedi Lauren.

Paige, "O, yemek yapmayı bilmeyen ilk gurme," diyor.

"Dışarıdalar," dedi Lindsay. "Matt Petroff'la çıktığım zamanı hatırlıyor musun?"

Herkes inledi. Petroff ailesi New York'ta mutfak devleri olarak tanınıyordu. Yemekle ilgili bir dergi imparatorluğu kurmuşlar, sonra da bunu en yüksek teklifi verene saçma bir kârla satmışlardı ve şimdi Matt'in anne babası şehrin en gözde restoranlarından birkaçının sahibiydi. Matt Petroff, çok zengin ebeveynlerle büyüyen ve öz farkındalığı sıfır olan beyaz bir adamın tüm ayrıcalıklarına sahipti.

"Bu sayılır mı bilmiyorum," dedi Paige. "Matt tüm aile içinde yemekle ilgilenmeyen tek kişi gibiydi."

Lindsay kaşlarını çattı. "Karısının sosyal medya hesapları baştan aşağı yemek fotoğraflarıyla dolu, o yüzden sanırım yemek yiyor. Oh. Sana söylemedim mi? Geçen yıl fotojenik bir ev aşçısıyla evlendi."

Evan, "Hikâye doğru çıktı," dedi.

Lindsay iç çekti. "Haklısın Paige, erkekler

berbat." "Ben bir şey demedim," dedi Paige.

"Hayır, ama alt metin bu. Son zamanlarda Brooklyn'in sunduklarından pek etkilenmedim."

"Yine de yılın tekler etkinliğini kaçırdın," dedi Evan. "Bundan iyi bir şey çıktı, değil mi?" dedi Lindsay.

Evan gözlerini ona dikti. "Elbette. Umarım gittiğin çekim daha iyi geçmiştir."

Lindsay alaycı bir şekilde bayıldı. "Şef Campanello çok rüya gibi. Süpermen'in sakal bırakıp şef olması gibi bir şey."

"Çekim neydi?" diye sordu Lauren.

"*Chef Gauntlet* adında yeni bir reality show. Dört yarışmacı üç tur boyunca zorlu yemek pişirme mücadelelerinden zorunda ve kim ayakta kalırsa o kazanıyor. Bu arada Şef Campanello kazandı."

Paige, "Zorlu bir yemek pişirme mücadelesi nedir?" diye sordu.

"Mesela şu iğrenç malzemeye bir meze yap, mesela Güneydoğu Asya'dan gelen ve kirli çocuk bezi gibi kokan belirsiz bir meyve. Bir başlangıç yemeği yapın ama kullanmanıza izin verilen tek alet büyük bir bıçak olsun. Son yarışma ise bir doğum günü pastasını tamamen farklı bir tatlıya dönüştürmektir. İzlemesi çok eğlenceliydi. *Dine Out New York* için yazıyorum."

Bir zamanlar bu küçük toplantılar daha çok kızlar gecesi gibi gelirdi, artı Evan. Caleb'in varlığı Paige'i biraz rahatsız ediyordu. Onun önünde açıkça konuşmaktan çekinmediğinden değil ama Caleb genellikle sessizdi ve Lauren'la eve döndüklerinde konuştukları her şeyin üzerinden geçip geçmediklerini merak etmesine neden oluyordu.

Ama görünüşe göre bu sadece Paige'in gergin hissetmesinden kaynaklanıyordu; Lindsay, "Peki ya sen Caleb? Veterinerlik işi nasıl gidiyor?"

Caleb gülümsedi. "İyi. Bugün benim nöbetimde bir kaniş doğum yaptı, yani bu beklenmedik bir şeydi."

Evan'ın nefesi kesildi. "Sahipleri yavruları tutuyor mu?" "Birini evlat edinecek misin?" diye sordu Lauren.

"Kedim muhtemelen onaylamazdı."

"Sanırım yavruları tutuyorlar. Sadece üç tane vardı. Anne kaniş emekli bir gösteri köpeği ve sahiplerinin yavruları yeterince büyüdüklerinde göstermek istedikleri hissine kapıldım."

"Köpek gösterileri çok tuhaf," dedi Lindsay. "Her zaman bir tanesine gitmek istemişimdir. Aslında, şimdi bir hayvan web sitesi için yazdığımı göre, her yıl Chelsea Piers'de yapılan gösteri için bir basın kartı bulabilir miyim diye merak ediyorum."

"Beni götürmek zorundasın," dedi Evan.

Belki de Paige'i rahatsız eden şey tüm bunların ne kadar normal hissettirdiğiydi. Bu gece, arkadaşlarının son birkaç yıldır içki içmek için buluştukları herhangi bir geceyle değiştirilebilirdi. Paige'in kendini tuhaf hissetmesi dışında. Midesi çalkalanıyor, göğsü ağrıyor ve Josh'u o kadar çok özliyordu ki masanın altından ona mesaj atmayı bile düşündü ama yapmadı.

Josh'u burada, Caleb'ın Lauren'a sarıldığı gibi kolunu Paige'in omuzlarına rahatça dolamış bir şekilde hayal edebiliyordu. Josh muhtemelen Lauren'a takılır, Evan'la şakalaşır ve Lindsay ile yemek hakkında konuşurdu.

Paige birlikte olduğu erkeklerin hiçbirinin kendi arkadaş grubuna bu kadar kolay uyum sağlayabileceğini hayal bile edememişti. Genellikle çıktığı erkekler arkadaşlarından tamamen farklıydı. Muhtemelen bu yüzden hiç yürümemişti; farklı ve ilginç biriyle çıkması gerektiğini düşünüyordu ama aslında istediği şey bir arkadaştı. Çiftlerin birbirleri hakkında bunu söylediğini duymuştu, her biri en iyi arkadaşıyla evlenmişti. Paige'in istediği de buydu. Kasırga gibi bir romantizm değil. Tuhaf hobileri olan etkileyici bir adam değil. Bir arkadaşına aşık olmak istiyordu.

Olan da buydu. Ve onu itmişti.

"İyi misin?" diye sordu Paige'in yanında oturan Evan. "Bu akşam biraz sessizsin."

"Ben iyiyim. Özür dilerim. Aklım başka yerdeydi."

"Bir tabak peynirli makarnayı benimle paylaşır mısın?" "Tabii."

Evan eğildi ve Paige'in kulağına fısıldadı: "Onu özlemen sorun değil."

"Doğru şeyi mi yaptım?" diye sordu.

Evan dudaklarını birbirine bastırdı. "Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Bu doğru bir şey gibi mi geliyor?"

"Hayır. Sanırım korkunç bir hata yaptım."

"Düzeltmek için çok mu geç?"

Paige omuz silkti. "Bilmiyorum."

Lindsay, "Eğer siz çocuklar not tutuyorsanız, bunu sınıfla paylaşmak zorundasınız" dedi.

"Biz de tam aperiatifleri tartışıyorduk," dedi Evan. "Pop menüsünü genişlettiğinden beri ne sipariş edeceğimi bilemiyorum ama belki de peynirli makarna ve çizburger almalıyız."

Evan'ın mezelerden bahsetmesi ona Josh'u ve onun iştahını hatırlattığında Paige neredeyse inleyecekti. Her şey ona Josh'u hatırlatır mıydı?

"Bayanlar tuvaleti," dedi Paige, el çantasını kaptığı gibi barın arka tarafına koştu.

Kendini bir kabine kilitledi ve ağlamaya başladı. Genç kızlığından beri bir erkek için ağladığını hatırlamıyordu ama şimdi Josh'a aşık olmaya başladığı ve ona sahip olamadığı için ağlıyordu. Çünkü istediği şeyi arkadaşlarıyla uzlaştırmamanın bir yolunu bulabilse bile, Lauren onlara yeşil ışık yaksa bile, Josh'la konuşmamakta ne kadar ısrar ederse, onun geri dönme olasılığı o kadar azalacaktı. Lauren, Josh'un eski sevgilisi Megan'dan bahsederken ona bu dersi vermeye çalışıyordu. Megan Josh'la ilişkisini yürütmeye kararlı değildi ama Josh kararlı birini hak ediyordu.

Ve korkuyordu. Mutlu olmasına izin vermeliydi ama bunun yerine şüphelerinin günü yönetmesine izin vermişti ve şimdi burada, kapısında siyah kalemle *yazılmış Liz + Jared* yazan bir tuvalet kabininde tek başınaydı, sanki bir zamanlar burada daha az acınası insanların bulunduğunu yüzüne vurmak istercesine.

İlişkiler sona erdi. Josh'la olan ilişkisinin, aşık olsalar da olmasalar da bir noktada biteceği varsayımıyla hareket ediyordu ve yüzleşemediği şey bu ilişkinin sona ermesinin yaratacağı sonuçtu çünkü aşık olurlarsa ve Josh onu terk ederse mahvolacağını biliyordu. Asıl risk buydu. Birlikte mutlu olacaklardı... ta ki mutlu olmayana kadar. Her ilişki biter.

Biri yapmayana kadar.

Daha güvenli olan seçenek her zaman bu ilişkiyi daha fazla büyümeden bitirmek ve kendi rahat bölgesine geri çekilmektir ama Josh artık o bölgede olmadığına göre o bölge artık o kadar da rahat değildi. Josh'la tanışmadan önce her şeyin nasıl olduğuna geri dönüş yoktu.

Josh'la uzun süre birlikte olup olamayacaklarını bilmek için henüz çok erkendi. Ve bunu öğrenmek bir riskti. Ve o bir korkaktı.

Kabinde durup ağlarken her şeyi hissetmesine izin verdi. Düşünceleri karmakarışık, birbiriyle çelişiyordu ve tam olarak mantıklı gelmiyordu ama bütün bu durum böyleydi. Tüm bunları atlatana kadar ağladı, sonra içini çekti ve kabinden çıktı. Bir mendil alıp gözlerini sildi, sonra makyajını düzeltti ve gözlerinin arkadaşlarının fark edeceği kadar kan çanağına dönmemesini umdu. Tuvalet kabininde hıçkırarak hıçkırarak ağlayan biri gibi değil de normal görüldüğünü hissettiğinde, Evan'ın hikâyelerinden birine gülüyor gibi görünen arkadaşlarına yeniden katıldı.

Bu insanları seviyordu ve onları sevmeye devam edebilmek için Josh'u feda etmişti ama şimdi çok kolay pes edip etmediğini merak ediyordu.

"Oh, Paige," dedi Lauren, "sana söylemiş miydim? Bay Darcy ve Bay Bingley'i evlat edinmek isteyen bir müşterimiz var."

"Oh, bu harika," dedi Paige. "Aynı zamanda üzücü. O kedilere biraz bağlandım."

"Bitmiş bir anlaşma değil ama Perşembe akşamları bazen gelen çifti biliyor musun? İkisi de biraz rüküş ve büyük hipster gözlükleri takıyorlar. Her zaman kedi odasının ortasında otururlar."

Paige Lauren'ın kimden bahsettiğini anlayamadı ama "Elbette" dedi.

"İki kediye de istiyorlar."

"Çok uygun," dedi Evan. "Geçen yıl Darcy'nin Lizzy Bennet yerine Bingley'e aşık olduğu mükemmel bir fanfic okumuştum."

"*Gurur ve Önyargı* fanfic'i mi okuyorsun?" diye sordu Lindsay.

Evan omuz silkti. "Şahsen ben Darcy ile Wickham'ı eşleştirdim. Eminim çok öfkeli seks yaparlardı."

"Jane Austen'da eşcinsel seks hakkında nasıl konuşuyoruz?" diye sordu

Lauren. "Bakın, geçen ay kitabı tekrar okudum, bana fikir verdi," dedi Evan.

"Bu

Bu arada, tamamen ayakta duruyor. Liseden beri okumadıysanız, bir kez daha bakmanızı tavsiye ederim."

Paige güldü, dikkat dağıtıcı bir sohbetten memnundu.

* * *

Josh konferans odasının penceresinden gün batımını izliyordu ama buna o kadar da kızgın değildi.

Penny'nin ilaç üreticisi davasını Josh'a ilk kez sunmasından bu yana geçen beş gün içinde, mahkemelerin genellikle üretici lehine karar verdiğini gösteren bir dizi eski davayı araştırmıştı. Şirketi sorumlu tutmanın anahtarının, şirketin bilerek kötü bir ürün sattığını ya da en azından bilerek işin kolayına kaçtığını kanıtlamak olduğunu anlamıştı.

Penny, fabrika katının üretimden anlamayan şirket dalkavukları tarafından izlenmesi ve parçaların denizaşırı ülkelerden ucuza satın alınması ve kimsenin parçaların kullanımının güvenli olduğunu doğrulama zahmetine girmemesi gibi bazı ihmal örnekleri bulmayı başarmıştı.

"Sağlam bir zeminde duruyoruz," dedi Josh ona. "Pennsylvania'da birkaç hastanın uyku izleme cihazında elektriksel sorunlar olduğu için bir tıbbi üreticiye dava açtığı bir dava buldum. Mahkeme bu davada savcılık lehine karar verdi çünkü üreticinin tasarruf etmek için ucuz parçalar kullandığını, ancak kabloların paslanmış olduğunu kanıtlamayı başardılar. Bence bu üretici için çalışan tüm insanların fahiş maaşlar alıyor olması ve şirketin

açgözlülük nedeniyle ucuz parçalar kullanması da jüriyi üreticinin hatalı olduğuna ikna etmeye yardımcı oldu."

Penny başıyla onayladı. "İyi iş çıkardın. Katılıyorum, burada kesinlikle bir dava var. İhmali cinayet suçunu kanıtlamak zor olacak ama bence bunun üzerine gitmeliyiz. Bu adamların kimsenin ölmesini istediğine inanmıyorum ama tıbbi cihazlarda ucuz parçalar kullanmanın yaralanmalara yol açabileceğini bilmeleri gerekirdi. Sizi bilmem ama kalçamı değiştirecek olsam en kaliteli yedek parçaları isterdim, anlıyor musunuz?"

"Evet, kesinlikle."

Josh bakarken Penny bazı notlar yazdı. Sonra dedi ki, "Sana garip bir soru sorabilir miyim?"

"Ateş et."

Derin bir nefes aldı. "DCL'den ayrılıp savcılık ofisine gitmenize ne sebep oldu?"

Penny başını kaldırdı ve gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, bunun büyük kısmı Provost'un temsil ettiği adi adamların çoğundan nefret etmemden kaynaklanıyordu."

Josh başıyla onayladı. "Burada sadece birkaç aydır çalışıyorum ama şunu söylemeliyim ki mahkemedeki ilk deneyimim işsiz kalmayı hak eden bir adamı savunmak oldu. Şu anda da suratına yumruk atmak istediğim bir emlak müteahhidini temsil ediyoruz. Bunu söylemek kötü bir şey mi?"

Penny güldü. "Hayır. İlk yılımda hem içeriden bilgi sızdıran bir tüccarı hem de kampanya parasını metresine hediye almak için kullanırken yakalanan bir politikacıyı savunduk. Hepsi kazanan değil."

Josh notlarını işaret etti. "Bu dava, hukuk okurken yapmak istediğim şeyden daha fazlası."

Penny başını salladı. "Ben burada çalışırken, Provost'un çok zeki bir ortağı daha vardı, ama kısa sürede hukukun gerçek uygulamalarından nefret ettiği anlaşıldı. Sanırım hukuk fakültesine sadece siyasete girmek istediği için gitmişti. Altı ay sonra belediye başkanının yeniden seçilme kampanyasında çalışmak için istifa etti. Aferin , ama hukukun içinde boğuluyor.

okul borcu. İnsanlara her zaman avukat olmak istemiyorsanız hukuk fakültesine gitmeyin derim. Aksi takdirde buna değmez."

Josh güldü. "Ben de bunlardan birkaçıyla hukuk fakültesine gittim. Ve bu mükemmel bir tavsiye. Ama neden savcılık?"

"Büyük bir maaş kesintisi oldu ama iş çok daha ödüllendirici. Geçen yıl Saperstein davasında ikinci başkan oldum."

Josh ıslık çaldı. Bu dava büyük manşetlere çıkmıştı. Saperstein bir televizyon yapımcısı ve seri tecavüzcüydü ve kimse onu yargılayacak cesareti bulamadan önce onlarca yıl boyunca genç yıldız adaylarını avlamıştı. Suçlu bulunmuştu ve şu anda şehir dışında yirmi yıl hapis cezasını çekiyordu. "Bu inanılmaz. Onu hapse atmak ödüllendirici olmalı."

"Öyleydi. O davada yaptığım işle gurur duyuyordum." Notlarına bir göz attı. "Takım değiştirip savcı olmayı mı düşünüyorsun?"

"Aklımdan bir düşünce geçti. Bu işi en az bir yıl sürdürmek istiyorum ama bırakmak istediğim günler de oluyor. Çok fazla saatim var ve evet, Provost bazı adi insanları savunuyor. Ama bu dava gerçekten ilginç ve biliyorsunuz, her ay borcumu ödeyebilmek hoşuma gidiyor."

Penny gülümsedi. "Şunu bilin ki, sizin araştırma becerilerinize sahip biri işimize yarayabilir. Provost çok iyi bir özet yazdığını söylüyor."

Josh güldü. "Sanırım bu doğru."

"Buradaki yardımınız çok değerliydi. Eğer karanlık tarafa katılmak istersen, savcıya senin için bir şeyler söylemekten mutluluk duyarım. Kendisi genellikle doğrudan işe alım sürecinin bir parçası değildir, ancak son sözü söylemeyi sever. Ve yükselmek için çalışmanız gerekecek. Şu anda büyük suçlarda çalışıyorum, ancak bir süre kabahatlerde takılıp kaldım, çoğunlukla parklar kapandıktan sonra parklarda kalan çocuklara para cezası kesiyordum. Yani her şey şatafat ve ihtişam değil."

Josh güldü. "'En azından insanlara yardım ediyorsunuz' gibi bir argüman öne sürecektim ama şu ana kadar parkların kapandığını bilmiyordum, yani muhtemelen o durumlarda insanlara yardım etmek için pek bir şey yapmıyordunuz."

"Evet, hayır, pek sayılmaz. Arada sırada bir kaçakçılık davası önüme gelirdi ve bunlar biraz ilginçti. Hukuk fakültesindeki sınıf arkadaşlarımdan biri Çalışma Bakanlığı'nda çalışıyor ve çoğunlukla işsizlik yardımı sistemini dolandıran kişilere dava açıyor, ancak o zaman bile, davalarındaki sanıkların çoğu bir formu yanlış dolduran ve aslında dolandırıcılıktan suçlu olmayan kişiler. Yani belediye için çalışmanın dünyanın en iyi işi olduğunu söylemiyorum. Çalışma saatleri de çoğu zaman aynı derecede kötü. Ve daha az para var. Ama bazen kötü adamların peşine düşebiliyorum ve bu çok tatmin edici."

"İşte bu yüzden henüz bu işi bırakmadım. Mükemmel iş yoktur, değil mi?"

"Hukukta mı? Muhtemelen hayır." Ama Penny gülümsedi. Onunla konuşurken işini sevdiği açıkça anlaşılıyordu.

Paige de öyle. Bu düşüncenin Josh'un aklına neden *şimdi* geldiği bir muammaydı. Ama Josh onun Cat Café'de çalışmayı sevdiğini biliyordu. Aralarındaki ilişki sorununa kolay bir çözüm olarak Paige'i işinden ayrılmaya ikna edebilirdi, böylece artık Lauren için çalışmayacaktı ama Josh bunu teklif bile etmemişti çünkü Paige'in o işi sevdiğini biliyordu. Josh, Provost ve DCL için çalışmayı gerçekten sevmiyordu ama bunun seveceği bir iş için bir basamak olduğunu düşünüyordu. Belki savcılık ofisi de onun için doğru yer değildi ama eğer hakkını verir ve yeterince tecrübe kazanırsa, kendi şirketini kurabileceği ve hangi davaları alacağı konusunda tam bir takdir yetkisine sahip olabileceği potansiyel bir gelecek vardı.

"Bana çok şey verdin," dedi Penny'ye. Penny gülümsedi.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?"

"Lütfen yap."

"Seni gerçekten çekici buluyorum. Belki de sadece yakınlıktan ve bir süredir birlikte çalıştığım elli yaşın altındaki ilk erkek olmandan kaynaklanıyordur."

Josh, Penny'nin bakışlarıyla karşılaştı. Gerçekten de muhteşemdi. Ve Paige hâlâ ona , yani bu iş bitmiş gibi görünüyordu. Josh'un Paige'den hoşlanmaması için

yapamadım..

Öne doğru eğildi ve Penny de öyle yaptı. Ama tam dudakları birbirine değecekken aklına Paige'in bir görüntüsü geldi. Hayır, Paige'le işi henüz bitmemişti. Hâlâ onu istiyordu, hâlâ onu kazanmaya çalışacaktı.

Geri çekildi. "Çok özür dilerim," dedi. "Zeki ve güzelsin ve benimle işler hakkında konuşmanı gerçekten takdir ediyorum ama kalbim başka birine bağlı. Bunu ne sana ne de ona yapamam."

Penny pişmanlıkla gülümsedi. "Evet. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Yani, gerçekten, başka herhangi bir zaman... ama gerçekten harika bir kadınla 'karmaşık' bir durumum var ve şey..."

"Açıklamak zorunda değilsin. Yine de dürüstlüğünün seni daha sevimli yapmasından nefret ediyorum."

"Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa daha fazla yalan söylemeye çalışacağım." Güldü. "Hayır, değil. Davaya geri dönelim."

Bölüm 23

Paige'in kafeyi kilitlerken etrafına bakmak gibi bir alışkanlığı vardı ve Josh'un geldiğini de bu şekilde gördü. Düşüncelere dalmış olduğu belliydi, kulaklarını kapatan hantal bir çift kulaklık vardı. Muhtemelen bloktaki mağazalardan birine girebilir ve ondan tamamen kaçabilirdi. Bunun yerine, eli kapının kolunda uzun bir durakladı ve tekrar hareket ettiğinde, adam tam oradaydı.

Onun adını söyledi.

"Merhaba," dedi. "Ben de tam kapıyı kilitliyordum."

"Lauren ve Caleb ile akşam yemeği yiyeceğim." Saatine baktı. "Değişiklik olsun diye erkenciyim."

Paige günlerdir pişmanlıklarının içinde debeleniyor ve böyle bir anın hiç gelip gelmeyeceğini ve ne söyleyeceğini merak ediyordu. Tekrar karşılaşmaları kaçınılmazdı ama bunun bu kadar erken olmasını beklemiyordu. Bir yanı onu geri alması için yalvarmak istiyordu ama kendini tuttu. "Nasılsın?"

"İyiyim. Meşgulüm. Aynı. Sen?" Josh'un vücudu kaskatı kesilmiş, omuzları kalkmıştı. "Ben iyiyim."

Josh aniden güldü ve başını salladı. "Ne bileyim, ateşkes ilan edebilir miyiz? Sen ve kız kardeşimin yakın arkadaş olduğunuzu düşünürsek, birbirimizle karşılaşma olasılığımızın yüksek olduğunu düşünüyorum ve bu gariplik ne kadar eğlenceli olsa da, birbirimizle ürkütücü yabancılar olmayan insanlar gibi konuşmamızı tercih ederim."

Paige gerginliğinin bir kısmının vücudundan sızdığını hissetti. "Evet, . "Güzel. Peki, nasılsın, gerçekten?"

Ne duymak pek emin olmayan Paige, "Ben iyiyim. Pazar günü Crafts and Cats'in bir başka versiyonunu yaptık ve büyük bir hit oldu." "Güzel, güzel. İş yerinde ilginç bulduğum bir dava üzerinde çalışıyorum. Bir şirketi savunmak yerine şehrin kötü bir şirketin peşine düşmesine yardım ediyorum. zaman."

"Bu harika."

"Ve Caleb bu akşam adını hatırlayamadığım ya da muhtemelen telaffuz edemediğim bir Orta Doğu yemeği yapıyor, ama yine de oldukça heyecan verici." Josh gülümsedi.

Paige kalbinin hızla çarptığını fark edince şaşırdı. Josh'a bu kadar yakın olmak ve gayet normal sayılabilecek bir konuşma yapmak en kötü cazibe gibiydi. Ama dizlerinin üzerine çöküp kendisini geri alması için yalvarmak yerine, "Bir süre Dubai'de yaşadım," dedi.

"Ah, doğru ya. Muhtemelen orada çok fazla Orta Doğu yemeği vardır." ", ama Dubai'de çok sayıda Amerikalı gurbetçi var, bu yüzden hemen hemen ne isterseniz."

İkisi de bir süre sessizce öylece durdular, belli ki aralarındaki garipliği çözecek anahtarı bulamamışlardı.

İç çekti. "Her şey için çok üzgünüm. Seni özlüyorum, ne olursa olsun."

"Evet," dedi. "Ben de seni özledim."

Ve sonra dürüst olmaya karar verdi. "Hâlâ bazı şeyleri düşünüyorum. Ben sadece... kendim için çözmem gereken bazı şeyler olduğunu fark ettim. Ama umarım sen ve ben arkadaş olabiliriz."

Muhtemelen elleriyle bir şeyler yapmak için kulaklıklarını omzundaki bez çantaya yerleştirdi. "Ayrılık hâlâ devam ediyor, başka bir deyişle." Başını kaldırdı ve yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Evet. Özür dilerim. Tekrar özür dilerim."

" değil. Bazı Şeyler olması gerektiği gibi değildir."

O anda Paige'in aklına bunun için iyi bir neden gelmiyordu, sadece bir Şey... doğru gelmiyordu. Korkaklık ediyordu, biliyordu.

"Yine de," dedi Josh, "Lauren yıllardır duyduğum ama bir türlü katılamadığım yıllık Yeni Yıl partisini verdiğinde, en azından sana merhaba diyebileceğimi ve iş hakkında sorular sorabileceğimi bilmek güzel."

"Elbette."

"Bana edebi bir kahramanın adını taşıyan bir kedi hakkında bir hikaye anlatacaksın, anlatılamayacak kadar sevimli olacak ve ben de güleceğim. Ben de sana Şikâyet edeceğim, çünkü en sevimli zelliklerimden biri olmadığını bilsem de çoğu zaman bunu düşünüyorum. Biraz Şarap içeceğiz, kalplerimiz kırılmıyormuŐ gibi glmseyeceğiz ve gece yarısı birbirimizi peceğiz ve her Şey yoluna girecek."

"Josh." Tanrım. Kalbi Şimdi kırılıyordu. Josh'un sesindeki hüzünle uzlaŐmak zordu.

Bu Paige'in suuydu ve o da bunu biliyordu. Onu hâlâ önemsiyordu ama Meganla yaŐadıklarının göz önüne alırsak, onun için savaşmaya istekli, zor zamanlarında yanında olmaya istekli, ilişkiyi sonuna kadar götürmeye istekli birine ihtiyacı olduğunu biliyordu ve Paige o kişinin kendisi olduğuna ikna olmamıştı, kendini başka birine verme, hayatını bu kadar sarsma fikri midesini bulandırılıyordu.

Ona orantısız bir gülümseme attı. "Zamanla daha kolay olacak. Ve muhtemelen en iyisi de bu, değil mi? Avukatlığımın ilk yılında neden bir ilişkiyi sürdürmeye çalışmam gerektiğini düşündüm bilmiyorum."

"Bu değil..." Ama Paige Şu anda bu tartışmaya girmek istemiyordu. "Sorun sende değil, bende demek çok mu klişe olur?"

Josh bir kahkaha attı. "Peki, bak. Eğer iyice düşünürsen ve belki de benimle tekrar denemek istediğine karar verirsen, bilirsin

Beni nerede bulacağınızı."

Neden bu kadar çekici ve sevimli olmak zorundaydı ki? "İlk arayacağım kişi sen olacaksın."

Tekrar güldü. "Umarım öyledir. Soğumadan şu büyük Orta Doğu yemeğine gitsem iyi olacak. Görüşürüz, Paige." Sonra bir anahtar çıkardı ve binanın konut bölümüne girdi.

O gittikten sonra Paige Cat Café'nin ön camına yaslandı. Ne yapıyordu?

Hayatı boyunca Paige hep pratik biri olmuştu. Kendini toparlamış biriydi. Okulda iyi notlar almış, iki spor yapmış, iyi bir üniversiteye girmişti. Üniversiteden mezun sonra ilk işine girdiğinde, bu işte o kadar iyiydi ki gerçekten istese şimdi emekli olabilirdi.

Ama kendini toparlayamadı. Pek sayılmazdı. Mantık ve akli işe uygulardı ve bunları aşka da empoze etmeye çalışmıştı.

İş tamamen rasyonel bile değildi. Bir konferans düzenlemesi gerektiğinde, otelleri ve kongre merkezlerini geziyor ve personelin ona şarap ve yemek ikram etmesine ve etkinliği için isteyebileceği her şeyi sunmasına izin veriyordu. Doğru yeri bulduğunda ise içgüdüsel bir hisse kapılıyordu. İçgüdüsel bir hissin mantıklı bir yanı yoktu ama bir anda her şeyin nasıl gelişeceğini görebiliyordu. Kontrolün kendisinde olduğunu biliyordu. Ve eğer yeterince erkeğin ona şarap içirmesine ve yemek yemesine izin verirse, biri hakkında benzer bir içgüdü hissedeceğini ve bunun evlendiği adam olacağını varsayıyordu.

İşinde iyiydi ama aşkta değil. Romantik ilişkilere çözülmesi gereken bir problem gibi bakmaya devam etti, sanki sadece veri bunları bir tabloya koyabilirmiş ve bazı arka uç kodları ona cevabı söyleyebilirmiş gibi.

Paige'in hissettiği her şeyin ardında, hayatının nasıl devam edeceğine dair sahip olduğu eski bir hayal vardı. New York'a geri döndüğünde, Bay Doğru'yu bulmayı ummuştu. Ama şimdi internet randevularından herhangi birine bir şans verip vermediğini merak ediyordu. Bazıları onun için yanılttı, ama bazıları da sadece bağlantı kuramadığı mükemmel erkeklerdi.

Hiçbiri ona beklediği o içgüdüsel hissi vermemişti. Bu yüzden de hiçbirini, hiçbir şeyden ödün vermek ya da hiçbir şeyi değiştirmek zorunda kalmayacağı düzenli hayatına uygun bulmamıştı. Birbirlerine uyacaklarını ve her şeyin rahat ve mükemmel olacağını hayal etmişti. Ama belki de aşk böyle işlemiyordu.

Ve Josh, tatlı, komik Josh, hayatının nasıl olması gerektiğine dair tüm fikirlerini altüst etmişti. Ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettirmişti. Ve o da neden birlikte olmamaları *gerektiğine* dair nedenler bulmaya çalışarak çok zaman harcamış ama birlikte olmaları gerektiğine dair nedenleri düşünmeye fırsat bulamamıştı.

* * *

Lauren'ın dairesinin içi nefis kokuyordu. Lauren onu mutfaktaki küçük masaya götürdü. Masanın ortasında kocaman bir dökme demir tava duruyordu. Tıknaз domates sosu yatağının üzerinde haşlanmış yumurtalarla dolu görünüyordu.

"Buna shakshuka deniyor," dedi Caleb. "Domates bazlı bir sos içinde haşlanmış yumurta ve bolca sebze. Ben beyaz peynir de ekledim."

"Bunu nasıl yapacağını aşçılık dersinde mi öğrettiler?" Josh masaya oturdu ve sostaki baharatların burnunu gıdıklamasına izin verdi.

"Hayır, aslında tarifi bana Lindsay gönderdi. Daha zorlu yemekler için önerilerini istemiştim. Bu aslında o kadar da zor değildi. Çoğunlukla bir şeyleri tavaya atıp biraz kaynamaya bırakmaktan ibaret."

"Harika kokuyor."

Lauren masaya oturduğunda, "Her şey yolunda mı? Tuhaf görünüyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Yüzünü okuyamıyorum."

"Az önce Paige'e rastladım."

Anlayış ortaya çıktı. "Ah. Bu nasıl oldu?"

"Tamam. Garip. Ama ateşkes yaptık ve arkadaş olmaya karar verdik. Sanırım hepsi bu kadar."

Lauren kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Josh, herkese şakşuka porsiyonlarını dağıtmakla meşgul olan Caleb'a baktı. Sonra tekrar Lauren'a döndü. "Neyi anlamıyorsun?"

"İlk başta sen ve Paige'in tuhafına itiraf etmeliyim ama düşündükçe bana daha mantıklı geldi. Siz çocukların bunu başarmak için gereken her şeye sahip olduğunuzu düşündüm. Yani, o senin için deli oluyor."

"Görünüşe göre değil."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Josh ona çıkışmak istedi -*Sen* nesin, *benim psikiyatristim* mi? O sadece yardım etmeye çalışıyordu. "Yani, sorun değil. İşime odaklanmam için bana zaman kazandırıyor sanırım."

"Hep çalışıp hiç oynamamak bir erkeğe bir şey yapmaz mı?" Caleb sandalyesine yerleşirken şöyle dedi.

"Denedim," dedi Josh. "Ona nasıl hissettiğimi söyledim. Onunla birlikte olmak istediğimi söyledim. Ama kendimi ortaya koymak isteyen tek kişi ben olamam."

Caleb başını salladı. "Hayır, biliyorum." Bir kaşık dolusu sosun tadına baktı.

"Oh, adamım.

Bu çok iyi. Ben harika bir aşçıyım."

Lauren güldü. "Teşekkürler tatlım. Kendini etkilemen çok güzel."

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır, bu harika. Sen iyi bir aşçısın."

Caleb bir kaşık daha yerken biraz kendini beğenmiş görünüyordu. Sonra, "Josh, çok yakın arkadaş falan olmadığımızı biliyorum ama sana küçük bir tavsiyede bulunabilir miyim?" dedi.

"Elbette." Josh Caleb'e saygı duyuyordu ve onun Lauren'la tanışmadan kısa bir süre önce boşandığını biliyordu. Josh'un şu anda neler yaşadığını anlayabilecek biri varsa o da Caleb'di.

"Benim hatalarımı tekrarlamayın. İlk evliliğim o kadar olduğum için bitti ki eski eşimin mutsuz olduğunu fark etmedim. O sırada bir iş kurmaya çalışıyordum, bu yüzden işinizin hayatınızı ele geçirmesini tamamen anlıyorum. Ve uzun vadede buna gerçekten değmiyor. İlk eşimle hâlâ evli olmayı dilediğimden değil." Lauren'a baktı. "Söylemek istediğim şey..."

"Caleb, sorun değil," dedi Lauren, masanın üzerinde duran elini tutarak.

"Her neyse. İş önemlidir ve eğer tutkulu olduğun bir kariyerin varsa Bu harika. Ancak bunun çok yönlü bir hayat pahasına olmasına izin vermeyin. Dürüst olmak gerekirse, ortak bir muayenehanede daha makul saatlerde çalışmanın ve Lauren ile evlenmenin şimdiye kadar verdiğim en akıllıca iki karar olduğunu düşünüyorum."

Lauren gülümsedi, yanakları pembeleşmişti. Josh gülmesine rağmen "İğrenç," dedi. Lauren dilini Josh'a doğru uzattı.

"Demek istediğim," dedi Caleb, "hayatınızı paylaşacak birini bulmak hayatınızdaki diğer her şeyi daha iyi hale getirir. Evet, bu oldukça klişe ama ciddiylim."

"Biliyorum. Ve Paige'i özlüyorum. Ama benden hoşlanmıyorsa onun peşinden koşacak değilim."

"Adil," dedi Caleb.

"Ama demek istediğinizi anlıyorum. Aslında bu akşam sizinle yemek yiyebilmemin bir nedeni de bir grup yeni avukat yardımcısı işe almış olmamız, bu sayede işlerimin bir kısmını devredebiliyorum. Buna emlakçı arkadaşınla ilgili olanlar da dahil, ki bu beni biraz daha az suçlu hissettiriyor."

"Bu da bir şeydir. Bedelini ödemeniz gerektiğinin farkındayım. Veterinerlik okulundan hemen sonraki stajyerlik yılım çok zordu. Gece vardiyasında çok çalıştım ve sabahın garip saatlerinde çok sayıda şanssız vaka aldık. Ama ilk yıldan sonra her şey kolaylaştı. Bu yüzden, kararlarınızı şu anda olanlara göre değil, geleceğin nasıl olacağını düşündüğünüze göre verin."

Josh bunun iyi bir tavsiye olduğunu bilerek başını salladı.

Caleb'in büyük sarı köpeği Hank koşarak geldi ve kuyruğunu heyecanla sallayarak masanın etrafını koklamaya başladı. Josh'un ayakkabılarının etrafını koklarken , "Köpeklerin baharatlı domates sosunu sevdiğini sanmıyorum" dedi.

Caleb, "Kendisi değerdendirene kadar bununla tatmin olmayacaktır," dedi.

Kedi Molly, Hank'ten bir ipucu almış gibi görünüyordu ve sandalye bacaklarının etrafında dolanmaya başladı. Sonra her iki hayvan da yerde yemeye değerd bir şey olmadığı gibi, şakşukadaki baharatların da pek yenilebilir kokmadığına karar verir gibi . İkisi de kanepenin yanındaki halıya çekildi. Hank yatmak için uzandı ve Molly onun karnının yanına kıvrıldı.

Josh, "Onların arkadaş olmalarını aklım almıyor," dedi.

"Biliyorum. Birbirlerine isteksizce tahammül edeceklerini düşünmüştüm. Ama her zaman böyle birlikte kestiriyorlar." Lauren omuz silkti. "George nasıl?"

"O iyi. Geçen gün bir böcek yakaladı."

"Elbette," dedi Lauren.

"Evime bir karasinek girdi. George onu gördü ve havaya zıplayıp üzerine atladı."

"Gördün mü? Bir kediye ihtiyacın vardı. Seni o hain böcekten kurtardı."

Josh güldü. "Evet. O kedi hayatımı kurtardı."

Bölüm 24

Birbirlerini son kez gördüklerinde Cat Café'den uzaklaşırken Josh'un yüzündeki ifade Paige'in aklına kazınmıştı. Çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Gerçek hisleri hakkında hiçbir şey söylemediği için çok pişman olmuştu. Risk almaya istekli olmalıydı, özellikle de Josh'un tam da birlikte olması gereken adam olduğunu fark ettikten sonra. Bunun yerine, onun için savaşıacak kadar önemsemediğini düşünerek gitmesine izin vermişti. Önemsiyordu ama bir şey söyleyememişti.

Belki de bir süre kimseyle çıkmamak daha iyi olur, diye düşündü. Bu konuda berbat olduğu açıktı.

Sonraki birkaç gün boyunca hayatına devam etmeye çalıştı. O hafta sonu büyük beğeni toplayan bir başka Kediler ve El Sanatları etkinliğine ev sahipliği yaptı. Kedi Kafe sonunda Evan'ın mağazada satmak için tasarladığı tişörtleri almıştı ve kafe o kadar çok satmıştı ki Lauren yakında daha fazlasını almak zorunda kalacaktı, bu heyecan vericiydi. Bir gece arkadaşlarıyla bir şeyler içmiş ve bekâr oldukları için mızızlanmışlar, sonra da mutlu evliliği için Lauren'la dalga geçmişlerdi.

Paige ve Lauren bir akşam kafeyi kapatırken Lauren kanepelerden birinin üzerinde elektrik süpürgesini gezdirdi ve sonra iç çekerek ayağa kalktı. "Acaba sadece çöp kutularını temizlemesi için birini tutabilir miyim?"

Paige bir masayı sildi ve Lauren'a baktı. "Bu berbat bir iş gibi görünüyor."

"Gişe personelinden bunu yapmasını istemekte isteksiz davrandım. Ve bunu sana ben soruyormuşum gibi de hissetme. Belki bir kedi bakımı .

kişi ya da başka bir şey. Bu pozisyona ne denir bilmiyorum."

"Ben de kedi kakasıyla uğraşmak istemiyorum ama birdenbire bunu yapmak istememenin bir nedeni var mı?"

"Caleb bana hamile kadınların toksoplazmoz olasılığı nedeniyle çöp kutularıyla ilgilenmemesi gerektiğini söyledi. Gerçekten, onu buraya getirip kutularla ilgilenmesini sağlamalıyım."

Paige duyduklarına neredeyse inanamıyordu. "Aman Tanrım. Hamile misin?"

Lauren bir an için gözlerini kapattı. "Yani... evet."

Paige ciyakladı.

"Sadece on iki hafta kadar. Bir ay daha kimseye söylemeyecektik. Ama bunu bilenlerin sadece yakın aile üyelerim olduğunu unutup duruyorum. Ve doktorumuz, sanırım, ama-"

Paige Lauren'a sözünü kesti. "Senin adına çok mutluyum."

Lauren usulca güldü ve Paige'e tekrar sarıldı. "Teşekkür ederim. Yani, bunu planlamıştık ve ben hâlâ bu habere alışmaya çalışıyorum."

"Çocuk istediğini bile bilmiyordum."

"Görünüşe göre istiyorum. Benim için de sürpriz oldu ama Caleb'la bu konu hakkında konuşmaya başladıktan sonra birdenbire gerçekten bir bebek istedim. Bunu açıklayamam."

"O zaman senin için çok heyecanlıyım."

"Teşekkürler. Kimseye söyleme. Kendim yapmak istiyorum."

"Tabii ki. Kedi kutularını da ben temizleyebilirim ya da çalışanlarla bir program yapabiliriz."

"Tamam. Yani, Bianca'nın kutusunu temizlemekten daha farklı bir ölçek ve burada günde iki kez yapmak zorundasınız. Kimsenin yapmasını istemedim çünkü oldukça iğrenç bir iş. Ama siz bölüşürseniz o kadar da kötü değil."

"Son birkaç haftadır bunu kendin mi yapıyorsun?"

"Hayır. Caleb ne zaman buraya gelse bunu yapıyor ama bu konuda huysuzlaşıyor ve benim maaşımla çalışmadığı konusunda mırıldanıp duruyor." Lauren sırtttı. "Ona personelin bu işi halledebileceğini söyledim." Kanepeye baktı.

"Burası kılsız. Bunu son keki benimle paylaşmak ister misin?"

"Elbette."

Temizliği bitirdiklerinde Bay Willoughby kaçmaya çalıştı ama Paige onu ustalıkla yakaladı. Onu birkaç kez daha sevdikten ve kanepede kestirmesini izledikten sonra Lauren'la birlikte kedi odasını kapattılar. Sonra Lauren tezgâhtan, çoktan temizlenmiş olan bir kâğıt torba aldı. Torbanın içinde o günden kalan tek hamur işi olan yaban mersinli muffin vardı.

Lauren, "Pierre's'in tarçınlı kekleri son zamanlarda büyük ilgi görüyor," dedi. "Ve havuçlu krem peynirli olanlar, gerçi onlar da aslında sadece havuçlu kek."

Yaban mersinli olanlar da güzeldi, bu yüzden Paige içine daldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Lauren söyledi.

"Elbette."

"Josh'la aranızda olanlarla ilgili ne yapıyorsun? Temelli ayrıldığınızı söyledi."

"Sana ne söyledi?" Paige temkinli bir şekilde sordu.

"Fazla değil. Geçen gece yemeğe gelmeden önce karşılaşmıştınız, değil mi? Garip olduğunu söyledi."

Paige başını salladı. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu ama belki iyi olur diye düşündü. "O... Şey, bilirsin işte."

Lauren gülümsedi. "Bilmiyorum. Bu yüzden sordum. Çok fazla ayrıntıya falan ihtiyacım yok. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Olacağım." Paige derin bir nefes aldı. "Gerçekten mi? Berbat bir şey." "Öyle mi?"

"Benim sorunum ne bilmiyorum. Ama Josh'un onun için her şeyi göze alan birini hak ettiği konusunda tamamen haklıydın ve ben o kişi olabileceğimden emin değildim. Muhtemelen her şeyi fazla düşündüm. Bazı , o

benim için mükemmel. Ama birine aşık olmak... Hayatınızı gerçekten sarsıyor."

Lauren usulca güldü. "Evet. Bu konuda biraz bilgim var." Lauren kekinden bir ısırık aldı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum." Paige iç çekti. Bunun artık onun suçu olduğunu biliyordu. Josh duygularını açıkça ifade etmişti. "Ayrılmamızın korkunç bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Bana şu anki iş durumunun sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlatıp duruyor. Kötü kalpli bir için çalışıyor olması iyi bir şey değil ama kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum."

"Tamam."

"Önemli olan onun senin kardeşin olmasıydı. Ve ben seni seviyorum. Ve seninle olan arkadaşılığımı tehlikeye atacak bir şey yapmak istemedim. Kız kardeşler erkek kardeşlerden önce gelir, değil mi? Ve eğer seninle aramda bir gerginlik olursa, bunun herkesle aramın açılmasına neden olabileceğinden endişelendim. Evan bana bu konuda endişelenmememi söyledi ama senin, Evan'ın ve Lindsay'ın uzun bir geçmişiniz var ve ben... Bunların hiçbirini tehlikeye atmak istemedim. Bu işi bırakmama neden olacak bir serpinti istemedim. Bu işi seviyorum. Seni seviyorum. Bunların hiçbirini kaybetmek istemedim."

Lauren yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Josh ve seninle ilgili hissettiklerimin buradaki yerini ya da benim arkadaşım olmanı etkileyeceğini düşünmeni asla istemedim. Josh böyle düşünmene neden olduğum için bana bağırdı, ben de sana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştım ama sanırım pek açık olamadım."

"Hayır, öyleydin. Sana inanıyorum."

"İlk başta bana çok garip geldi. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Kafamda Josh hâlâ on beş yaşında gibiydi ve ikinizi birlikte hayal edemiyordum. Ve onun için endişelendim. Yeniden bir ilişkiye hazır olduğunu düşünmüyordum ama belki de bu konuda yanıltılmışımdır."

Paige başını salladı. Kardeşi yoktu ama olsaydı ve onlardan biri en iyi arkadaşlarından biriyle çıksaydı nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalıştı. Öyle olurdu.

muhtemelen garip olacaktı. Lauren'ın kardeşini daha fazla üzülmeden korumaya çalıştığını biliyordu.

"Sorun o bile değil. Sorun benim. İlişkiyi bitiren bendim çünkü aniden her şey çok fazla geldi ve çıldırdım. Gerçek bir ilişkide biriyle birlikte olmak program değişikliği gerektiriyor, birinin evinize, hayatınıza girmesine hazır olmadığım bir şekilde izin vermeyi gerektiriyor. Düzenli olarak programlanmış hayatıma geri dönebileceğimi sanıyordum ama öyle değilmiş. Josh her şeyi altüst etti ama şimdi her şeyi nasıl eski haline getireceğimi bulamıyorum."

Lauren bir an sessiz kaldı, sanki her şeyi gözden geçiriyormuş gibiydi. "Kesinlikle bir uzman değilim, ama son birkaç yılda öğrendiğim bir şey var ki, kadere ya da dünyada herkes için mükemmel bir insan olduğuna inanmasam da, gerçekten harika biriyle tanıştığınızda hayatınızın asla eskisi gibi olmadığını düşünüyorum. Yani, Caleb ve ben ilk tanıştığımızda birbirimizden nefret ediyorduk ama o yine de hayatımı tamamen değiştirmeyi başardı."

"Josh'la aramızda olanın bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Buna sadece sen cevap verebilirsin. Ama ayrıldığınızda Josh'un ne kadar üzgün olduğunu gördüm ve son birkaç gündür senin de ne kadar üzgün olduğunu gördüm, bu yüzden bu soruyu sordum. Eğer birlikte mutluysanız, önemli olan tek şey budur."

Bu Paige'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için uzun bir yol kat etti. "Peki ya sen, arkadaşlarımız ve her şey ne olacak? Ya işler tuhaflaşır mı?"

Lauren ağzına bir parça daha kek attıktan sonra, "Diyelim ki birlikte oldunuz," dedi. "Kavga edeceksiniz. Muhtemelen beni de birkaç kez o kavgaların içine çekeceksiniz çünkü ikinizi de gerçekten iyi tanıyan tek kişi benim. Ya da siz kavga edeceksiniz ve ben ikinizden birinin tarafını tutacağım ve işler garipleşecek. Ve evet, ayrılabilirsin bile. Ama ayrılmama ihtimaliniz varsa? Lütfen seni denemekten alıkoyan şey ben olmayayım."

Paige başını salladı. "Geleceğin ne getireceğini bilmemekten hoşlanmıyorum."

"Biliyorum."

"Cat Caf 'yi kapatmaya çalışan emlak müteahhidi için çalışıyor olmasından hoşlanmıyorum ve işinden nefret ediyor gibi görünüyor. Bununla başa çıkmak çok zor."

Lauren başını salladı.

Paige cevabın netleşmesini umarak uzaklara baktı. "Josh ve benim iyi olacağımızı bilsem, ne yapacağıma dair karar vermemi kolaylaştıracak uzun bir yol kat etmiş olurdum."

"Ne yazık ki bunu bilemezsiniz. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. Bana iki yıl önce sorsaydınız, şu anda evli ve ilk bebeğimi bekliyor olmayı asla beklemezdim. Ama işin güzelliği de burada, öyle değil mi? Ne olacağını bilemeyiz, bu yüzden her deneyimi geldiği gibi kabul etmeliyiz."

"Kendini beğenmiş bir evli gibi konuştun."

Lauren güldü. "Evan gibi konuşuyorsun."

Paige gülümsedi ama şimdi  zg n hissediyordu. Josh'la yaptđı son konuşmayı gerçekten yüzüne gözüne bulaştırmıştı ve onun neden kızgın olduğunu çok iyi anlıyordu. "Biliyor musun, Josh'la son konuşmamızı yaparken onun benim için mükemmel biri olduğunu fark ettim."

Lauren başını  ne eğdi. " yle olabilir ama ergenliğe girdiğini hâlâ kabullenebilmiş değilim. Hâlâ sa ımı çeken ve televizyon kumandası için benimle kavga eden o sinir bozucu  ocuk."

"O artık bir yetişkin, biliyorsun."

"Detaylara ihtiya ım yok."

Paige güldü. "Tamam. Ama şimdi ne yapacağım? Sence çok mu geç? Onu geri kazanmaya çalışmalı mıyım yoksa...?"

" ok geç olduğunu sanmıyorum. Gerçekten ne istiyorsun?"

"Onu geri istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum." Paige tereddüt bile etmedi. İ ten içe bunun doğru cevap olduğunu biliyordu. Yüzlerce kişiyle çıkabilirdi.

Telefonu aracılığıyla tanıştığı ve Josh'la olduğu gibi bağ kurduğu, Josh'la olduğu gibi sevdiği bir adamı asla bulamadı.

"Ve sen de var mısın? Onun için savaşılmaya hazır mısın? Çünkü şu anda sana güvenmesini sağlamak zor olabilir."

"Evet. Yüzde yüz. Ben varım." Ve Paige bunda ciddiye. Josh hayatını sarsmıştı ama o bunu memnuniyetle karşılamıştı. Bir şeylerin sarsılmasını istiyordu. Aşık olmak istiyordu, hayatında bir ortağı olsun istiyordu, ikisi ve kedileri için harika bir daire bulmak istiyordu ve konfor alanından çıkıp Lauren ve Caleb'in bulunduğu türden bir mutluluk bulmak istiyordu. Josh'la birlikte bulabileceklerini türden bir mutluluk.

"Tamam." Lauren başını salladı ve sırtı. "O zaman bir plan yapalım. Onu geri almak için ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?"

"Ciddi misin sen?"

"Evet. İkinizin de mutlu olmasını istiyorum. Bunu gerçekleştirmek için bir plan yapalım."

Paige başını salladı ve bir süre düşündü. "Onunla birlikte olmak için bir şeyleri riske atabileceğimi bilmesi gerekiyor."

Lauren başıyla onayladı. "Başka bir deyişle, ona her şeyi kabul ettiğini göstermelisin."

"Evet. Ama aramızdaki şeyler gerçekten garipti ve onu biraz sarsmış olduğumu biliyorum. Onu benimle konuşmaya nasıl ikna edebilirim ki?"

"Ne olursa olsun, sen benim arkadaşımın ve o da benim kardeşim ve kesinlikle birlikte bir şeylere davet edileceksiniz. Yani her iki şekilde de birbirinizi görmeye alışmanız gerekecek."

"Bu etkinliklerden biri yakında gerçekleştirebilir mi?"

"Caleb doğum gününü kutlamak için birkaç arkadaşını bir araya getirmek isteyebileceğinden bahsetti. Geçen hafta şehir dışına çıktığımızda bol bol kutladık ama bir akşam yemeği partisi falan düzenleyebilirim."

"Bu makul görünüyor."

"Olay çıkarmayacağınıza söz vermelisiniz elbette."

"Asla yapmam."

"Doğru." Lauren güldü. "Yani, sana kardeşimin pantolonuna nasıl geri döneceğinin anahtarını falan vermek istemiyorum, çünkü iğrenç, ama bence onu gerçekten istiyorsan? Nasıl hissettiğin konusunda tamamen dürüst olmalısın. Peki ne yapmak istiyorsun? Yani, sanırım onun evine gidip nasıl hissettiğini söyleyebilirsin, ama-"

"Hayır, bundan daha büyük bir şey olmalı. Kendimi kanıtlamam gerek." Paige bir an düşündü. "Bir fikrim var."

Şimdi tek soru Josh'un onu dinlemeye istekli olup olmayacağıydı.

* * *

Josh'un DCL'de birlikte çalıştığı bir başka ortak olan Aisha kafasını kapısından içeri uzattı.

"Hey, evlat, sana haber verdiğimi ve son günümün önümüzdeki Cuma olduğunu şahsen bildirmek istedim."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi Josh. "Seninle çalışmak harikaydı. Şimdi ne yapacaksın?"

"ACLU'da bir iş buldum! Biraz maaş kesintisi var ama hayalimdeki iş bu. Çoğunlukla kadın hakları konularında çalışacağım."

Josh bunun tanıdık geldiğini hissederek başını salladı. "Tebrikler! Senin adına çok heyecanlıyım." Gülümsedi. "ACLU ilk tercihinizse neden burada çalışmaya geldiğinizi sorabilir miyim?"

Aisha gülümsedi ve Josh'un ofisine girdi. Onun sandalyelerinden birine oturdu. "Mezun olduğumda kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışmayı düşünüyordum ama aynı zamanda kredilerimi de ödemek istiyordum."

"Seni duyuyorum."

"Provost'tan çok şey öğrendim ama buranın benim için doğru yer olduğunu düşünmüyorum. Hukuka insanlara yardım etmek için girdim. Son davam mı? Bir market zincirinin fiyat kırma suçlamalarına karşı savunulmasına yardım ettim. Gerçekten mi? Bazı ürünlerde fahiş fiyat uyguluyorlardı. Bir kutu mısır gevreği için altı dolar çılgınlık."

"Bunu nasıl savunabildin?"

"Konu mahkemeye taşınmadı ama zincir sonunda başsavcının kabul edebileceği bir anlaşma yaptığında üzerinde çalıştığımız savunma, mağazanın tedarik zinciri sorunları nedeniyle fiyatları artırmak zorunda kaldığı yönündeydi. Distribütörlerin şehirdeki mağazalara teslimat için daha fazla ücret aldığı ve şehir dışındaki büyük bir mandırada bir tür sığır hastalığının ortaya çıkmasının ardından süt ürünleri tedarik zincirinde bir kesinti olduğu doğrudur. Ama zincir çoğunlukla açgözlüydü. Ve ben açgözlü insanları mahkemede savunmaktan yoruldum."

Josh başını salladı. "Oh, adamım. Kesinlikle katılıyorum. Aslında sırada beni heyecanlandıran birkaç dava var ama mahkemeye ilk kez Giardino davası için çıkmıştım."

Aisha yüzünü buruşturdu. "Bu kötüydü. Giardino hapse girmeli."

"Biliyorum. Ve şimdi Provost, lüks konutlar inşa edebilmek için insanları evlerinden atmak isteyen bir emlak müteahhidini temsil ediyor."

"Dinle, eğer buradan kurtulmak istersen beni ara. Ayrılmadan önce sana kişisel e-posta adresimi ve cep telefonumu göndereceğim. Provost aslında senin bir süredir gelen en iyi ortaklardan biri olduğunu söyledi."

"Vay canına, gerçekten mi? Bunu o mu söyledi?"

"Evet. Hatırlıyorum çünkü biraz alındım." Aisha güldü. "Yine de her şey yolunda. Kızamam çünkü bu yeni iş harika olacak."

Aisha gittikten sonra Josh savcılıktaki Penny'yi ve tıbbi imalatçı davasını düşündü. O davada çalışmaktan büyük keyif almıştı çünkü sonucun insanların hayatlarını daha iyi hale getirme potansiyeline sahip olduğunu biliyordu. Ve DCL'nin büyük bir kablo şirketini reklam sözleşmelerine uymadığı için dava eden bir grup yerel işletmeyi temsil ettiği yeni bir davada çalışmaya başlamak üzereydi ve keşif sürecinin henüz başında olmasına rağmen, kablo şirketinin reklamdaki ırkçılık nedeniyle bazı reklamları bastırdığı kesin gibi görünmeye başlamıştı

departmanı. Yani aslında kablo şirketine karşı dava açmayı dört gözle bekliyordu.

Josh, muhtemelen üniversitede çok fazla *Law & Order* izlediği için hukuk fakültesinde ceza hukuku okumuştı, ancak uzun zamandır kendisini bir savcı olarak hayal ediyordu. Koşullar ve biraz da kayırmacılık sayesinde - DCL ortaklarından biriyle hukuk fakültesine gitmiş bir amcası vardı - büyük, prestijli ve büyük bir üne sahip bir firmada bu işi bulmuştu. Hukuk fakültesindeki sınıf arkadaşlarından bazıları bu işe girmek için annelerini bile çiğneyebilirdi. Ama Josh içten içe bunun kendisi için uygun olmadığını biliyordu. Aisha'nın ACLU'daki işini biraz kıskanıyordu.

Ama iyi haber şu ki, seçenekleri vardı. DCL'deki bu yılını bitirip aidatlarını ödeyecek ve sonra belki de bir iyilik yaparak paraya çevirecekti. Hukuk fakültesinde bir profesörü bir keresinde savunma avukatlarının en iyi savcılar olduğunu çünkü savunmanın nasıl düşündüğünü anladıklarını söylemişti.

Mesele şu ki, kariyeri yeni başlıyordu ve olasılıklar sonsuzdu.

Bir şeye karar vermiş olmanın mutluluğuyla başını salladı.

Yine de Paige'i hâlâ özlüyordu. O gün öğle yemeği için ofisin yakınındaki İtalyan restoranından paket servis almıştı ve paket servis poşetinin üzerinde restoranın logosunu görmek bile ona masasının köşesinde oturup onunla yemek yiyen, sohbet eden ve gülen, muhteşem ve mutlu görünen Paige'i hatırlatmaya yetmişti. Bazen hâlâ geç saatlere kadar çalışmak zorunda olduğu gecelerde gizlice ona yemek yedirdiği, ofisinde öpüştükleri ve sonra birlikte eve gittikleri bir gelecek hayal ediyordu.

Başını iki yana salladı. Bu bir rüyadan başka bir şey değildi. Her şey bitmişti. Duygularını açıkça ifade etmişti.

O günkü işini makul bir saatte bitirdi, metroyla eve gitti ve akşam yemeği için kalan yemekleri ısıtırken George'u sevdi. George'u mutfak tezgahlarının üzerine çıkmaktan vazgeçirmeye çalışıyordu-George özellikle mutfak musluğunu yalamaktan hoşlanıyor gibiydi, ki bu garipti- ama doğru

Şimdi George'u kovmaktan çok dostça bir teselliye ihtiyacı vardı.

Artık Paige'in muhtemelen bir daha buraya gelmeyeceğini bildiğinden, bu daire boş geliyordu.

Birkaç dakika sonra Josh kanepede oturup çatalının etrafında erişte çevirirken George kanepeye zıpladı ve Josh'un kalçasına yerleşti.

"Sadece sen ve ben varız, dostum. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

George esnedi ve uykuya daldı, bu da pek bir cevap sayılmazdı. Josh içini çekti ve televizyonu açtı.

Bölüm 25

Caleb'in doğum günü partisi Gowanus'ta bir ara sokağa sıkışmış bir barbekü yerindeydi. Josh orayı kolayca bulmuştu. Restoranın girişinin yanındaki boş duvarda güneş gözlüğü takmış ve motosiklete binmiş bir domuzun devasa bir resmi vardı.

Paige'in girişte beklediğini görünce şaşırdı.

"Merhaba," dedi yaklaşırken. Sevimli ama gözlerini kapatan ve ifadesini okumasını zorlaştıran bir çift kedi gözü güneş gözlüğü takmıştı. "Herkes içeride mi, yoksa..."

"Aslında Lauren'dan seni buraya biraz erken davet etmesini istedim, böylece seninle konuşabilirdim."

Bütün bunlar da ? "Tamam."

"Benimle bir yürüyüşe çık."

"Tamam."

Josh umut edip etmeyeceğini bilmiyordu. Bir parçası buna cesaret etti, çünkü ruhunun derinliklerinde bir yerde onu özlemişti. Birbirlerini burada göreceklarını biliyordu -Lauren onu bu konuda önceden uyarmıştı- ama bunun da birbirlerini son gördükleri zamanki gibi olacağını düşündü. Garip olacaktı, *onunla birlikte olmadan yanında* olmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu geçiştirmek için şakalar yapacaktı, onu özleyecek ama özlemiyormuş gibi davranacaktı, sonra da ayrı evlerine çekileceklerdi.

"Az önce seni bir taksiden inerken mi gördüm?" Paige sordu.

"Evet. Bu mahalle benim için tamamen yeni bir bölge ve metroya binersem kaybolmayacağıma dair kendime güvenmedim."

Paige güldü. "Pekala. Muhtemelen bunu kaçırmışsındır. Seni başka bir Brooklyn simgesiyle tanıştırayım." Paige Josh'u bir blok aşağı götürdü ve kısa bir köprünün üzerine geldiklerinde durakladı. "Burası, dostum, Gowanus Kanalı."

"Oh." Kanalin kendisi neredeyse pitoreskti. Yanındaki binaların çoğu endüstriyeldi, çoğu muhtemelen apartmanlara dönüştürülmüş eski depolardı. Su sessiz ve sakindi. Ama koku... başka bir şeydi. "Bu... keskin."

"Evet. Bunun biz Brooklynlilerin gurur duyduğu bir şey olduğunu bile iddia edemiyorum. Cehennem gibi kirli."

"Birinin güneşte pişmeye bıraktığı yumurta gibi kokmasaydı, burası güzel bile olabilirdi." Bu noktada zamanın dışında bir şeyler vardı, ama vay canına, o koku. "Hayır, iğrenç kokuyor. Umarım gitmek istediğin yer burası değildir."

"Hayır. Bir blok ötede *harika* bir dondurmacı var. Şimdi biraz dondurma yersen akşam yemeğini mahvedecek misin?"

"Hayır. Dondurma için her zaman yer vardır."

Josh bu küçük Brooklyn turunu takdir etmiyor değildi ama Paige'in sadede gelmesini istiyordu. Bloğun yukarısına doğru yürüdükçe sabrı azalıyordu.

Dondurmacıdaki sıra çok uzun değildi, ama önlerinde yeterince insan vardı ve Josh'un uzun menüyü incelemek için bolca zamanı vardı. Bugün on altı çeşit dondurmanın yanı sıra iki tane de sütsüz seçenek vardı. "Akçağaç pastırmalı dondurma?" dedi.

"Tavsiye etmiyorum. Yani, tadına bakmayı isteyin ki deneyimi yaşayabilesiniz ama teorik olarak pratikte olduğundan daha iyi çalışıyor. Pastırma yeterince gevrek değil ve sonunda garip bir kösele dokusu ortaya çıkıyor."

Josh yüzünü buruşturdu. "Hmm, tamam. Bu menünün ne kadarını denedin?"

"Hem de çok. Evimin yakınında başka bir yerleri daha var."

"Tamam. Sanırım bazı şeylerin tadına bakmam gerekecek."

Dondurma aroması seçmek önemli bir görevdi ve Josh Fluffernutter'da karar kılmadan önce aromaların yarısını denedi. Paige en sevdiğini söylediği mavi pamuk şekerli dondurmayı sipariş etti. Dondurmacının içeride kalabalık bir oturma alanı vardı ama muhtemelen hava çok sıcak olduğu için arka bahçeleri neredeyse boştu. Ama bu an klimadan çok sessizliği gerektiriyor gibiydi ve sıcaklığı tolere edilebilir kılan bir esinti vardı.

Oturduklarında Paige, "Gördün mü, kalbine giden yolun midenden geçtiğini biliyorum," dedi.

Josh bir kaşık dolusu dondurma yedi ve başını salladı. "Bu çok iyi." "Seni buraya getirdim, çünkü sana birlikte olmamız gerektiğini söylemek istedim. *bunu* çok daha fazla yapıyor."

"Katılıyorum. Beni Brooklyn'de yemek yemeye götürmek istiyorsan, ben varım."

Paige güldü. "Birbirimizle çıkmalıyız demek istedim." Josh kaşığı yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı. "Ne?"

"Seni bilmem ama ben son birkaç haftadır perişan haldeydim. Ama ihtiyacın olan şeyin, hak ettiğin şeyin, hayatında her şeyini ortaya koyan birinin olması olduğunu biliyordum. Yanında olmak isteyen, senin için savaşmaya istekli birine ihtiyacın var. Lauren bana Megan'dan bahsettikten sonra, ilk zorluk işaretinde kaçmayacak bir kız arkadaşına ihtiyacın olduğunu aklımdan çıkaramadım. Ama sonra ben de tam olarak bunu yaptım. Yani bana güvenmemeni anlıyorum."

Josh duyduklarını ayrıştırmakta zorlanıyordu. Kalbi çarpmaya başladı. Paige'i çok özölüyordu ve neredeyse bir düzine kez ondan af dilemek için evine gidecekti. Ama Megan'la yaşadıklarını tekrar yaşayamayacağını da biliyordu. Paige'le birlikte olmak, Megan'la birlikte olmanın asla sahip olamadığı bir şekilde sihirliydi.

Bu yüzden ona Megan olmadığını kanıtlaması için bir şans vermek istemişti ama o da kaçıp gitmişti.

"Anlamıyorum," dedi.

"Gitmene izin vermekle hata yaptım. Eğer hala , ben varım." Ve işte oldu. "Emin misin?"

"Evet. Üç haftadır neredeyse hiç durmadan bunu düşündüm. Sen hâlâ varsan, ben de varım. Ve sana olduğumu göstermek için bir yol bulmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden bir risk aldım. Lauren'a partinin bir saat erken başladığını söylemesini istedim. Şaşırtıcı derecede dakiksin, bunu biliyor muydun?"

Josh başını salladı ve güldü. "Ne?"

"Sadece ben olsaydım benimle konuşur muydun emin değildim, o yüzden bu biraz tuzaktı ama sana gerçek olduğumu göstermek istedim. Yani, uzun zamandır hayatımı ben yönetiyordum ve bu alanı ne kadar koruduğumu fark etmemiştim. Hayatıma girmen ne istediğime ve nasıl yaşadığıma dair tüm fikirlerimi sarstı. Her şeyin seninle tanışmadan önceki haline dönebileceğimi düşündüm ama dönemedim. Sen hayatımın çok büyük bir parçasıydın. Bu yüzden sana söylüyorum, eğer beni hala kabul edersen, yüzde 100 senin için buradayım."

Josh'un istediği bu muydu? Dürüst olmak gerekirse, evet. Paige'in ona gelip her şeyin bir hata olduğunu söylemesini istiyordu. Paige'in de ona takıntılarının geride kaldığını söylemesine ihtiyacı vardı. Muhtemelen gelecekte de sorunları ve mücadeleleri olacaktı ama eğer Paige onun için ve onunla birlikte savaşmaya istekliyse, bunları aşabilirlerdi.

"Emin misin?" Josh sordu.

"Evet, kesinlikle. Seni dürüst olduğuma ve istediğimin bu olduğuna ikna etmek için büyük romantik bir jest yapmaya çalışıyordum ama tek düşünebildiğim yemek, Brooklyn ve... Bilmiyorum. Her şeyi berbat mı ediyorum?"

Josh gülümsedi. "Hayır."

O da gülümsedi. "Oh. Tamam."

"Tek istediğim Paige, nasıl hissettiğin konusunda dürüst olman. Tüm bu bahaneleri bir kenara bırakıp gerçekten ne istediğini araştırmanı istedim. Eğer benimle olmak istiyorsan, bu harika. Hâlâ seninle olmak istiyorum. Ama sadece sen de varsan."

"Ben . Ben . Peki ya sen? Sen hala var mısın?"

Josh sırtıttı. "Hâlâ varım."

Paige gülümsedi ve ardından masanın diğer tarafına eğilip dudaklarına bir öpücük kondurarak onu şaşırttı. Konu fiziksel yakınlık olduğunda Paige'in bazen utangaç ve kendinden emin olmamasını seviyordu ama şimdi hiç tereddüt etmiyordu. Öpüştüler ve Josh uzanıp onun yanağını okşadı.

Ve eve dönmek gibiydi.

"Eğer düşünürsen," dedi Paige ayrıldıktan sonra, "sen ve ben ayrıldık. Bu olabilecek en kötü şeydi. Ve hayatımdaki diğer her şey hayatta kaldı. Hâlâ bir işim var. Lauren ve ben her zamankinden daha yakınız. Ama sen yoksun. Bu gerçekten en büyük kayıp. Ve biliyor musun? Bu kısmı atlatamayabilirim. Yani, yaşayacağım tabii ki, ama eğer sen onun bir parçası değilsen, hayatımdaki neşe çok daha az olacak."

Josh boştaki eliyle masanın diğer tarafına uzandı ve onun elini tuttu. "Yani, aşk itiraflarına göre, buna B eksi veriyorum."

Paige güldü. "Demek istediğim, senden ayrılmak büyük bir hataydı ve bunu yaptığımdan beri her an pişmanlık duyuyorum ve seni seviyorum ve lütfen beni geri alır mısın?"

"Evet. Ama sadece kibarca sorduğun için."

Paige masanın öbür ucuna uzandı ve onun saçlarını karıştırdı. "Bazen tam bir pislik oluyorsun, bunu biliyor musun?"

Sırtıttı. "Lauren bunu bana haftada birkaç kez söyler." Sonra derin bir nefes aldı. "Ayrılmak istemiyordum ama bu ilişkiye yeterince önem veren tek kişi benmişim gibi hissetmeye de devam edemezdim. Fikrini değiştirdiğine sevindim ve umarım bu sonsuza kadar mutlu yaşayacağımız anlamına gelir.

ve tüm bunlardan sonra. Ben de seni seviyorum ve son konuşmamızdan bu yana seni her gün özledim."

Paige küçük bir ılık attı ve Josh'u tekrar öpmek için masaya doğru eğildi. Bunu yaparken güldü ve dudakları titredi ama sonra onunla birlikte öpücüğün içine gömüldü. Başının döndüğünü hissetti. Kız onu seviyordu! Birbirlerini seviyorlardı! Ve şimdi bir dondurmacıda ilk randevusuna çıkmış iki genç gibi öpüşüyorlardı ama bu onun umurunda değildi. Umurunda olan Paige'in burada olmasıydı. Her şey haftalardır olduğundan daha hafif hissediyordu.

"Muhtemelen dondurmamızı erimeden yemeliyiz," dedi. Adam güldü. "Yeterince adil."

"Ee, işler nasıl?"

Gülümsedi ve biraz dondurma yedi. Sonra şöyle dedi: "İş yerinde ilginç birkaç hafta oldu, bunu konuşmak istediğim için değil, bazı şeyleri perspektife oturtmak için söylüyorum. Demek istediğim, ileride her şey kolay olmayacak. Şu anda işlerimin bir kısmını iki avukat yardımcısı yapıyor, ama çoğunlukla patronum beni, aslında ters bir şekilde keyif aldığım bir projeye verdiği için? Temelde, kötü bir şirketi savunmak onun peşinden gidiyoruz. Ama bu değil..." Konuşmayı bıraktı ve başını salladı. "Demek istediğim, muhtemelen öngörülebilir bir gelecek için gece geç saatlere kadar çalışmam gerekecek, çünkü DCL'deki ilk yılımı bitirdiğimde yeni bir iş bulma ihtimalimin yüksek olduğunu düşünüyorum. Şimdiden teklifler bile aldım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu konuya daha sonra girebiliriz. Sana anlatacak *çok şeyim* var. Ama şimdi dünya kadar vaktimiz var, değil mi? Gerisini sonra da anlatabilirim, o yüzden işi bir kenara bırakalım. Bu konuyu sadece şunu göstermek için açtım: Gece geç saatlere kadar çalışacağım ve planlarımı iptal edeceğim ama elimden geleni yapacağım. Muhtemelen Lauren'la da tuhafliklar olacak ama onun da kendi var. Umarım bu onun dikkatini dağıtır."

Paige gülümsedi. "Tamam. Demek istediğini anladım. Muhtemelen her şey yolunda gitmiyordu."

Ama bence birbirimizle konuşur ve dürüst kalırsak iyi olacağız."

"Evet. Sen de aynısını yaparsan dürüst olacağıma ve sana ne hissettiğimi söyleyeceğime söz veriyorum. Eğer bu pazarlığa sadık kalırsak, her şey yoluna girebilir."

"Umarım öyledir." "nasıl?"

Paige kendininkini neredeyse bitirmişti, o yüzden son parçayı da kaşığına aldı. "Mükemmel. Seninki nasıl?"

Josh fincanına baktı. "Harika. Beni yağlamak için beslemen ve sonra beni kendi isteğine göre şekillendirmen çok sinsice."

Paige masanın diğer tarafına uzandı ve dondurmasını yemek için kullanmadığı elini tuttu. "Hepsini beğendin, değil mi?"

"Son derece."

"Yani şimdi gidip partiye katılmak mı istiyorsun?" Paige saatine baktı.

"*Aslında* ne zaman başlıyor?"

"Beş dakika önce."

"Harika. Modaya uygun bir şekilde geç kalacağız. Ve tütsülenen domuz etinin kokusunu buradan alabilirsiniz. Sabırsızlanıyorum."

* * *

Barbekü restoranının girişinden içeri girdiklerinde piknik masalarıyla dolu sıradan bir alanla . Restoranın arka tarafının tamamı, daha fazla piknik masasının bulunduğu bir arka alana açılan bir dizi cam kapıdan oluşuyordu. Her yer tıklım tıklımdı ve domuz eti kokuyordu.

Paige, Lauren'a mesaj atıp henüz gelip gelmediklerini sormak için telefonunu çıkardı ama Caleb'in başını açık alandaki kalabalığın üzerinde gördü.

Beş dakikadan fazla gecikmişlerdi. Dondurmacının arka koltuğunda tamamen yalnız olduklarını fark Josh Paige'i tekrar ve biraz daha öpmek için ısrar etti ve Josh'un midesi guruldayana kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Buna çok güldüler ve sonra el ele barbekü mekanına doğru yürüdüler. Caleb ve Paige'in yanına vardıklarında

Lauren'ın masası, Evan, Lindsay ve Paige'in tanımadığı ama Caleb'in arkadaşları olması gereken birkaç adam oradaydı.

Gruba katıldıklarında Josh, "Bu bir seçimdi," dedi.

Paige aynı fikirde değildi. Kalabalık başka bir şeydi, ama Ağustos ayının ortasında buharlı bir gün olması ve buranın klimasız olması başka bir şeydi. Yemek alanının her tarafına yerleştirilmiş devasa vantilatörler vardı ama bunlar çoğunlukla sadece etrafa sıcak hava püskürtüyordu. Görünüşe göre bu durumdan rahatsız olan tek kişi Paige'di.

Lauren ikisine şöyle bir baktı ve küçük bir çığlık attı. "Peki ne oldu?"

"Doğru ya, sen de suç ortağıydın," dedi Josh. "Bir saat erken gelmemi sağlaman çok kurnazcaydı."

Caleb kaşlarını kaldırarak, "Ama yine de geç kaldınız," dedi.

Evan herkesin arasına baktı. "Neler oluyor?"

Josh omuz silkti. "Paige bana dondurma yedirmek ve beni onu geri almaya ikna etmek için hile yaptı."

"Ve?" Lauren söyledi.

Josh, hâlâ rahat davranarak, "Onu geri aldım."

dedi. Herkes küçük bir tezahürat yaptı.

"Her neyse," dedi Caleb. "Geldiğiniz için herkese teşekkürler. Bu kadar kalabalık olacağını düşünmemiştik."

"Gerçekten daha iyi bilmen gerekirdi," dedi Lindsay. "Güzel bir yaz gününde Brooklyn'de bir barbekü mekânı mı? *Daha* kalabalık olmamasına şaşırdım."

"Rahat ve yazlık," dedi Lauren, sesi savunmacı geliyordu.

"Çocuklar, bu Will," dedi Evan. "Bu parti için benim eşim. Kendisi bir yemek kitabı editörü."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Josh, Will'in elini sıkarken.

Paige neredeyse gülecekti, Will'i felaketle sonuçlanan tekler etkinliğinden tanımamış olmasına şaşırmıştı. Will gözlüklü, sarışın, sevimli bir adamdı.

"Seni tekrar görmek güzel."

"Josh Lauren'ın kardeşi, değil mi?" Will sordu.

"Evet, göre Paige'le yeniden çıkmaya başlamışlar." "Doğru," dedi Paige.

Restorandaki düzene göre, yemek yiyenler birkaç farklı tezgâhtan birinden yiyecek ve içecek sipariş ediyor ve ardından yemekleri hazır olduğunda yanan bir zil veriliyordu. Paige'in ne istediğini öğrendikten sonra Josh yemek siparişi vermek için ayağa kalktı.

Will, kendisinin ve Evan'ın yemeğini almak için ayrıldığında Paige eğilip, "Demek her şey yolunda gidiyor," dedi.

"Evet, şu ana kadar çok iyi. Sevimli, zeki ve harika bir ev aşçısı." "Ve bunu onun evinde bulunduğun için mi biliyorsun?"

"Olabilir. Ayrıca, patronu görünüşe göre ünlü, ödüllü bir yemek kitabı editörü. *Top Chef*'in bir bölümüne jüri yesi olarak katılmış. Yani tüm bu ünlü şeflerle tanışmış. Hangilerinin havalı, hangilerinin pislik olduğunu bilsen şaşırırsın."

"Eminim yapmazdım."

Evan güldü. "Ama evet, ondan hoşlanıyorum, bu yüzden onu arkadaşlarımla tanışmaya davet ettim."

"Senin adına sevindim, Ev."

"Peki Josh'la aranız nasıl, gerçekten? Onunla konuştun mu?"

"Evet, buraya gelmeden hemen önce." Tüm hissettiklerini ve birbirlerine söyledikleri her şeyi gürültülü bir restoranda açıklamak çok fazlaydı, bu yüzden "Bir deneyeceğiz" diyerek özetledi.

"Mkemmел. Sizi destekliyordum çocuklar." "yle mi?"

Evan omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Ben umutsuz bir romantiğim."

Güneş batarken Lauren elindeki atalı Caleb'in bira bardağına vurdu ve "Hey, ocuklar, Caleb ve benim bazı haberlerimiz var ve hepiniz burada olduğunuza göre, şimdi size söylemek için en iyi zaman" dedi.

Herkesin dikkatini çekmişlerdi. Paige haberleri zaten bildiği için arkasına yaslandı ve diğerlerinin tepkilerini izledi.

Caleb kolunu Lauren'a doladı ve "Onlara sen söyle," dedi.

"Tamam. Bir bebeğimiz olacak!"

Görünüşe göre Josh da zaten biliyordu, çünkü gülümsemesine rağmen en ufak bir şaşkınlık bile göstermedi. Diğer herkes alkışladı, tezahürat yaptı ve onları tebrik etti. Sonraki yarım saat boyunca herkes onları soru yağmuruna tuttu. Cinsiyeti biliyorlar mıydı? Hayır, beklemeye karar vermişlerdi. Lauren nasıl hissediyordu? Şimdi iyi, ama ilk üç aylık dönemdeki sabah bulantıları tam bir baş belasıydı, bu yüzden programını değiştirmişti, böylece Cat Café'yi birkaç hafta açmak zorunda kalmayacaktı. Paige bunu fark etmişti ama o zaman bir şey söylememişti, Lauren'ın açmak istememek için kendince nedenleri olduğunu düşünmüştü. Heyecanlılar mıydı? Son derece. Aslında Caleb misafir odasını çocuk odasına dönüştürmek için ölçmeye başlamıştı bile.

Hava karardıkça konuklar ayrılmaya başladı. Lauren yorgun olduğunu ve eve gitmeye hazır olduğunu açıkladığında parti de sona ermiş oldu. Gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlarken Paige ve Josh restoranda kaldı.

"Bir içki daha içmek ya da şeftalili tartı denemek ister misin, yoksa ne yapmak istersin?" Josh sordu.

"Hadi buradan gidelim," dedi. Bir kaşını kaldırdı. Josh sırtıttı. "Senin evin mi benimki mi?"

Sonsöz

Yaklaşık bir ay önce Whitman Caddesi'nde yüksek profilli yeni bir restoran açılmıştı ve Josh'un Brooklyn Borough Hall yakınlarındaki yeni ofisinden sadece üç blok ötedeydi, bu yüzden Paige buranın yıldönümü yemeği için harika bir yer olacağını düşündü.

Önce o geldi ve birkaç dakikasını, çoğunlukla Latin esintileri taşıyan klasik Amerikan yemeklerinden oluşan menüyü inceleyerek geçirdi. Şefin Manhattan'da üç tane daha saygın restoranı vardı ama bu onun Brooklyn'e ilk adımıydı. Menüde de açıklandığı gibi, şef aynı zamanda Food Network'ün demirbaşlarından biri olmuş ve yemekle ilgili birçok TV yarışmasında yarışmacı olarak yer almıştı. Bu zamanı nereden bulmuş?

Sonunda Josh geldiğinde bu konuda çok fazla endişelenmek zorunda kalmaktan kurtuldu. Paige'in karşısına oturduğunda yorgun ve biraz dağınık ama mutlu görünüyordu.

Paige, "Bir hafta kaldı," dedi.

Josh sırtıttı. "Ne hafta ama! Beni hemen derinlere attılar."

Brooklyn Savcılığı'nın Kuvvetleri Destek Birimi'nde bir açık vardı, bu yüzden Josh'un yeni işi gerçekten heyecan verici bulduğu türden bir soruşturmayı içeriyordu, ayrıca kötü adamları yakalamaya yardımcı olmak için mahkeme celpleri ve arama emirleri hazırlayacaktı. Birim çok çeşitli davalarda yardımcı oluyordu ama Josh'un ilk davası bir cinayetti. Paige'e davanın ayrıntıları hakkında fazla bir şey söylememişti ama ona gerçekten sevdiği bir çift dedektifle çalıştığını söylemişti. Ayrıca eninde sonunda bir iş bulacağını umuyordu.

Dava bölümüne terfi etmişti ama şimdilik soruşturmalar üzerinde çalışmaktan memnundu. Her iki durumda da Paige onun bu işte DCL'de olduğundan çok daha mutlu olmasını umuyordu.

Paige, Josh'un hırsına ve geleceğe bakma yeteneğine hayranlık duyuyordu. Ve DCL'deki son birkaç ayın onun için zorlu geçtiğini biliyordu çünkü ağzında kötü bir tat bırakan bir dizi dava üzerinde çalışmış ve sonunda onu ciddi bir şekilde iş aramaya itmişti. Bir savcı olma hayali nihayet gerçekleşiyordu, ancak maaş kesintisi konusunda endişelenmek için epeyce zaman harcamıştı. Paige ona sorun olmayacağına dair güvence vermişti. Ne de olsa, insanın daha tatmin edici bulduğu bir iş için kazançlı bir işi bırakması konusunda her şeyi biliyordu. İkisinin de birikmiş parası vardı ve iki ay önce kirasını paylaştıkları yeni bir daireye taşınmışlardı, dolayısıyla Josh'un aylık giderleri şimdiden azalmıştı.

Mutluydular. Paige'in de gelecek için bazı fikirleri vardı.

Siparişlerini verdikten sonra Josh sandalyesine oturdu ve gülümsedi. "Bu arada geç kaldığım için özür dilerim."

"değil. Gün batımından önce ayrılmanıza izin veriyorlar."

"Doğru! Yani, bu hafta sonu soruşturmada bir gelişme olursa diye nöbetçiyim ama onun dışında önümüzdeki iki gün boyunca tamamen sizinim."

"Hafta sonu Cat Café'den izin aldım."

"Vay canına, gerçekten mi? Pazar etkinlikleri yok mu? El işi yok mu?"

"Hayır. Her nasılsa programımızda hiçbir şey olmayan bir hafta sonumuz var. Özel bir etkinlik bile yok."

"Yani gerçekten de bütün hafta sonu bize ait." Josh göz kapaklarını indirdi.

"Acaba başımızı nasıl bir belaya sokabiliriz?"

Paige güldü ve içkileriyle Josh'un sipariş ettiği mezeler geldi.

Yemeğin yarısına geldiklerinde Paige, "Sana sormak istediğim bir şey vardı," dedi.

"Öyle mi? Bu arada biftek gerçekten çok iyi. Hiç bu kadar yumuşak biftek yememiştim."

Paige güldü. "Josh? Seni seviyorum."

Sırıttı. "Ben de seni seviyorum. Hatta yemeği sevdiğimden bile daha çok."

"Bu çok fazla." Uzandı ve onun elini okşadı. "Ama her neyse, son zamanlarda düşünüyorum da, bilirsin, kararlı bir ilişkimiz var, birbirimizi seviyoruz, belki de bir sonraki adımı atmanın zamanı gelmiştir."

Josh yemeyi bıraktı ve ona baktı. "Sonraki adım? Paige, sen-" "Bence evlenmeliyiz."

Josh dudaklarını birbirine bastırdı ama Paige onun gözlerindeki neşeyi görebiliyordu. "Sana sormam gerekiyordu, biliyorsun."

"Bu cinsiyetçi bir yaklaşım. Her kim isterse sevgilisine evlenme teklif edememesi için bir neden göremiyorum."

Josh'a onunla birlikte olmak istediğini göstermeye devam etmesi gerektiğini oldukça güçlü bir şekilde hissediyordu, Josh'un da bunu istediğine inandığını biliyordu. Son birkaç aydır araları gerçekten çok iyiydi. Paige bu geceki planından Evan, Lauren ve Lindsay'e içki içerken bile bahsetmişti. Her ne kadar Evan Paige'in korkup kaçacağına dair bahse girmiş olsa da, üçü de aynı fikirdeydi. Ona Monica'nın *Friends* dizisinde Chandler'a evlenme teklif ettiği zamanı ve Chandler'ın bu teklifi nasıl kabul etmek zorunda kaldığını hatırlatmıştı. Paige, Monica'nın tüm mumları ve her şeyi hazırladığına dikkat çekmişti. İşi o yapmıştı. Önemli olan da buydu. Bunun üzerine gülüşmüşlerdi.

Josh şimdi onun karşısında oturuyordu ve bir kaşını kaldırdı. "Yüzüğün var mı?"

"Şey, hayır. Erkekler nişan yüzüğü takmaz. Bu arada ben de bunun cinsiyetçi olduğunu düşünüyorum. Yani, yüzükler kimin umurunda? Eğer evet dersen, insanlara nişanlı olduğumuzu söyleriz ya da sana bir saat falan alırım. Bu insanların yaptığı bir şey, duymuştum. Neden evet demedin?"

"Çünkü ben kazandım."

Paige kaşlarını çattı. Ne kazanmıştı?

Josh elini cebine attı ve bir şey çıkarıp masanın üzerine koydu. Bir yüzük kutusuydu. Paige kalbinin çarpmaya başladığını fark edince şaşırdı. Bunu dikkatlice ve mantıklı bir şekilde düşünmüştü. Birbirlerini seviyorlardı, zaten birlikte yaşıyorlardı ve sık sık birlikte uzun bir gelecekleri varmış gibi konuşuyorlardı. Josh hırslı ve ileriye dönük biriydi, hayatı ve kariyeri için büyük planları vardı ve son birkaç aydır Paige'in bu planların bir parçası olacağı kesinmiş gibi konuşuyordu. Ve Paige, Josh'a onun kendisi için ne ifade ettiğini ve ilişkilerine tamamen bağlı olduğunu göstermek için evlenme teklif eden kişinin kendisi olması gerektiğini düşünmüştü. Ama tek söylediği "Bence evlenmeliyiz" olmuştu. Ona sormamıştı bile.

Ve masanın üzerinde bir yüzük vardı.

"Önce sen sormuş olabilirsin ama ben bir yüzük aldım," dedi Josh. Sesi kendini beğenmiş geliyordu.

Paige yüzük kutusuna uzandı ve onu aldı. Kutuyu açtı. Gözleri yaşardı. Bunu yaptığına inanamıyordu. Basit ama güzel bir yüzüktü; platin bir kordona benzeyen yüzüğün ortasında bir elmas, iki yanında da minik elmaslar vardı. Muhtemelen çok pahalı bir şeydi. Savcılık için çalıştığından artık karşılayamayacağı bir şey.

"*Satın almak* biraz abartılı olabilir," dedi Josh. "Şu anda büyükannemin alyansındaki elmaslara bakıyorsunuz. Ama yüzüğün kayışı hasar görmüştü, ben de onları yeni bir kayışta sıfırlattım."

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Büyükannem ve büyükbabam neredeyse altmış yıl boyunca mutlu bir evlilik sürdürmüşler. Bu iyi bir alamet gibi görünüyordu. Büyükannem öldüğünde annem bana yüzüğün müstakbel gelinime gitmesini istediğini söyledi, ben de bunu zamanı geldi diye düşündüm."

"Söylediğinizi duyduğum şey, ikimizin de aynı dalga boyunda olduğumuz ve bu gece evlenme teklif etme fikrinin ikimizin de aklına geldiği."

Josh gülümsedi. "Yani, *teknik olarak*, fikir önce benim aklıma geldi. Yüzüğü annemden almam ve sonra da kuyumcuya götürmem gerekti."

"İşte şimdi gösteriş yapıyorsun. Yüzüğü annenden ne zaman aldın?"

"Annem Lauren'ın bebek partisi için buraya geldiğinde."

"Ama bu dört ay önceydi!"

Josh omuz silkti. "Bildiğini bildiğin zaman."

"Neden bu kadar uzun sürdü? Konuyu açarsam diye cebinde bir yüzükle dolaşmıyorsun, değil mi?"

"Oh, hayır. Yüzük bugün kuyumcudan alınmaya hazırdı. Bu yüzden geç kaldım. Almaya gittim. Sonra bana süslü bir çanta verdiler falan filan, ama bunun bir eşantiyon olacağını düşündüm, bu yüzden yüzüğü çıkardım ve çantayı attım. Bugün bundan bahsetmeye karar vermen büyük bir tesadüf. Ya da kader! Kader olduğunu düşünmeyi tercih ederim."

Paige güldü. "Peki, bu kader."

"Yüzüğü takmalısın."

Paige gerçekten de çok güzel olan yüzüğü kutusundan çıkardı ve parmağına geçirdi. Tam oturmuştu, bu da Josh'un muhtemelen Paige'in diğer yüzüklerinden birinden doğru ölçüyü almak için önceden düşünmüş olduğu anlamına geliyordu. "Çok düşüncelisin." Sözcükler sulu çıktı çünkü Paige şu anda gerçekten ağlıyordu. Nasıl olmuştu da bu kadar harika bir adamla birlikte olmuştu?

"Çok mu düşünceli?"

"Seni sevdiğimi ve sana bağlı olduğumu açıkça belirtmek için bu büyük jesti yapmaya çalışıyordum ve sen gidip beni sahneye çıkarmak zorunda kaldın."

"Bu bir yarışma değil." Josh uzandı ve yüzüğe hayranlıkla bakmak için onun elini tuttu. "Gerçekten muhteşem görünüyor. Sanırım bu bir evet."

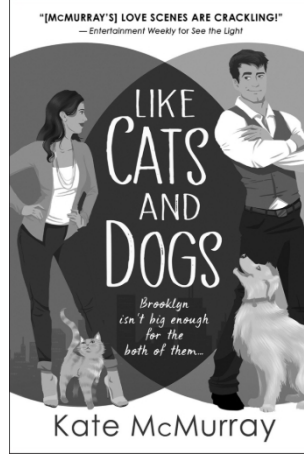
"İkimiz de teknik olarak sormadık."

Josh başını öne eğdi. "Oh, doğru. Tamamen haklısın." "Ama sen benimle evlenirsen ben de seninle evlenirim."

"Anlaştığ." Uzandı ve kızın yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Bence bunu bir öpücükle mühürlemeliyiz."

Gölümsedi. Ne kadar şanslı olduğuna bir kez daha hayret etti ve sonra masanın üzerinden eğilip Josh'u öptü.

Bir göz atmak için okumaya devam edin
Kediler ve Köpekler Gibi

Şu anda mevcut.

Bölüm 1

Ofis müdürü Sadie miyavladı.

Lauren tezgâha yaslanıp telefonuna bakarken dalgın dalgın, "Seni anlıyorum," dedi. Sabah kahvelerini içmek için alışılmadık derecede uzun bir kuyruk vardı. Lauren kendi kahvesini beklerken kendi krallığında biraz casusluk yapıyor, çalışanlarına göz kulak olurken müşterilerin onun önüne geçmesine izin veriyordu.

Telefonuna baktı ve sayfayı bir kez daha yeniledi. Fotoğraflar hâlâ en üstteydi. Derek ve Joanna'nın düğünü. Derek yıllardır gülmediği kadar gülümsüyor, Joanna gülünç derecede güzel görünüyor ve Lauren kendisi bekârken ve etrafı kedilerle çevriliyken Derek'in nasıl mutlu ve evli olduğunu merak ediyordu.

Gerçekten. Sadie yaklaştı ve bacağına sürtündü. Küçük yağ topu kedi Lauren'ın o güne kadar duyduğu en gürültülü mırıltıya sahipti ve şimdi tahta bir masanın üzerinde yuvarlanan zarlar gibi ses çıkarıyordu.

Lauren son zamanlarda kedilerin muhtemelen mutluluklarını göstermek için değil, avlarını sahte bir güvenlik duygusuna çekmek için mırladıklarını okumuştı. Yine de eğildi ve Sadie'nin başını okşadı.

Evan Whitman Street Cat Café'ye girdi, ikinci kapıyı itti ve Lauren'a üç fincan kahve içmiş gibi sırıttı.

"Derek bu hafta sonu evlendi," dedi Lauren selamlama amacıyla.

"Ah, tatlım, üzgünüm," dedi Evan. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"New Hampshire'a gidip suratına yumruk mu atayım?"

Evan başını eğdi ve tam da bunu yapmayı düşünüyor gibiydi. "Kulağa eğlenceli gelse de Derek biraz iri bir adam. O da yumruk atabilir ve ben de şeftali gibi morarırım."

Lauren kendine rağmen güldü. Telefonunu cebine soktu. "Bunu aştım. Eski sevgilim evlendi mi? Sorun değil. Ben iyiyim."

"Aferin kızıma." Evan sanki neredeyse her sabah buradan kahve almıyormuş gibi menüye baktı.

"İş için üzüldüğünden değil," dedi Lauren, "ama bu kadar insan nereden geldi?"

"Duymadınız mı? Star Café geçen hafta kapandı."

Star Café, görünüşe göre geçen haftaya kadar Cat Café'nin tam karşısında bulunan harika bir bağımsız kahve dükkânıydı. Eğer kapandıysa, bu durum Henry Caddesi ile bir sonraki bloktaki metro girişi arasında kahve servisi yapan son yer olan buradaki tüm insanları açıklıyordu.

"Yıkılmış durumdayım," diye devam etti Evan.

Lauren ona bir kaşını kaldırdı. "Eğer bir şey varsa, bu muhtemelen sağlığın için daha iyi. Kafein kalp çarpıntısına yol açmadan önce baristanın sevimli olduğunu düşündüğün için günde sadece bir fincan kahve içebilirsin."

Evan içini çekti ve Lauren'ın yanındaki tezgâha yaslandı. "Pablo bana kalp çarpıntısı verdi."

"Şu anda neyin peşinde olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Cuma günü karamelli vanilyalı lattemi aldığımda, bana birkaç kapı ötedeki küçük bağımsız kitapçıda çalışmak başvurduğunu söyledi. Hope springs."

"Çılgınca bir fikir ama ona çıkma teklif edebilirsin."

Evan dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "Romantizm bunun neresinde? Ayrıntılı bir dans sergiliyoruz."

"Doğru." Lauren tezgahın arkasına baktı, Monique başka bir sipariş alırken paniklemiş görünüyordu. "Belki de onu işe almalıyım."

"Karamelli vanilyalı latte yapıyor."

O sırada kafeye açık kahverengi saçlı, şaşkın bir adam girdi. Lauren onu daha önce hiç görmemişti ve fark etmiş olmalıydı. O kadar yakışıklıydı ki Evan keskin bir nefes çekti.

Lauren, Derek nişanlandığını açıkladığından beri erkeklerden uzak durmaya yemin etmişti çünkü kalbinin ezilmesinden bıkmıştı ama bu bakamayacağı anlamına gelmiyordu. Çünkü bu adam oldukça kurnazdı. Uzun boylu ve fitti; düzgün kesilmiş saçları, kare çenesi ve taktığı koyu çerçeveli gözlüklerin arkasından bile parlayan mavi gözleri vardı.

"Merhaba," dedi Evan.

Adam etrafına bakındı. Sadie onu incelemek için koşarak yanına gittiğinde, onun varlığından biraz ürkmüş görünüyordu.

"Oh," dedi Lauren'ın gözüne takılarak. "Böyle yerleri duymuştum ama sanırım kedilerin öylece... dışarıda olacağı aklıma gelmemiştir."

"Kafede sadece Sadie'nin özgürlüğü var," dedi Lauren. "Yetki onda. Ayrıca arabalardan çok korktuğu için kaçmaya çalışmıyor. Diğer kediler şu kapının ardında." Eliyle işaret etti.

"Ah."

Lauren bir sonraki adımda ne söyleyeceğinden emin değildi. Evan ona dirsek atınca, "Kedileri mi görmek istiyorsun, yoksa-" dedi.

"Şimdilik sadece bir fincan kahveye ihtiyacım var. Burası çok hareketli."

"et," dedi Lauren. "Sırada değilim ve sen de acelen varmış gibi."

Adam cebinden bir telefon çıkardı ve saate baktı. "Evet, biraz." Öne doğru kayd. "Teşekkür ederim."

"Mahallede yeni misin?"

"Evet. Aslında Brooklyn'e bir hafta önce taşındım." "Hoş geldiniz!"

Ona utangaç bir yarım gülümseme attı ve başını salladı.

"Teşekkürler." Monique, "Sıradaki!" dedi.

Kahverengi saçlı adam Lauren'a başıyla selam verdikten sonra kasaya doğru yürüdü. Diğer barista Victor adamın biraz gergin olduğunu fark etmiş olmalıydı,

Muhtemelen gitmesi gereken bir işi vardı -Midtown ofis çalışanlarının üniforması olan lacivert pantolonun içine sokulmuş mavi bir oxford gömlek giyyordu- bu yüzden cezveyi kaptı ve hemen bir fincan kahve doldurdu. Adam ödemeyi yaptıktan sonra Victor fincanı ona uzattı ve "Süt ve şeker tezgâhın sonunda," dedi.

"Harika." Adam fincanını aldı.

"Her zamanki gibi," dedi Lauren Monique'e. Sıra dağılmıştı. Sonra elindeki şeker paketini sallayan adama doğru yürüdü. "Ben Lauren, bu arada."

Adam bu kez ona içten bir gülümseme verdi. "Caleb. Belki seni buralarda görürüm Lauren." Sadie miyavladı ve adamın ayaklarının dibine oturdu. "Sen de Sadie."

Yakışıklıydı ve kedileri severdi. Evlilik yüzüğü yok. Bunun bir potansiyeli vardı.

Oh, Lauren'in bir erkek olmadan kendine tatmin edici bir hayat kurmaya odaklanmak için biriyle çıkmadığı kısım hariç.

Caleb dışarı çıktı.

"Kızım," dedi Evan. "Seni kesiyordu."

Sıcak bir heyecan Lauren'in göğsüne yayıldı. Nabzını bu kadar hızlı attıran biriyle tanışmayalı zaman olmuştu. Caleb'in geri gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

"Patron, kahven hazır," dedi Monique.

Lauren minnetle aldı. ". Bugün çalışmak zorunda mısın Ev, yoksa en yeni sakinimizle tanışmak ister misin? Lucy adında muhteşem yeni bir calico'muz var."

"Saat 10'da bir müşteriyle buluşacağım, o yüzden gitmeliyim, ama bana Bayan Lucy hakkında her şeyi anlatabilir ve bu akşam içki içerken o uzun adam hakkında rapor verebilirsin."

"Yedide baba mı?"

"Mükemmel."

Monique Evan'a kahvesini uzattı, o da sırtarak aldı. Boştaki eliyle Lauren'a bir öpücük kondurdu ve sonra kapıdan çıktı.

"Sadie," dedi Lauren. "Hadi işe koyulalım."

* * *

Caleb Kedi Kafe'den çıkarken az önce ne gördüğünü merak ediyordu. Nedense gerçek kediler beklemiyordu. Yeni patronu burayı kahve içmek için tavsiye ettiğinde, beatnikler ya da onun gibi bir şey beklemişti. Ne de olsa oturduğu blokta içinde hiç köpek olmayan Salty Dog adında bir bar vardı. Ama hayır, Whitman Sokağı Kedi Kafe insanların kahve ve hamur işi almak ve gerçek kedilerle takılmak için gittikleri bir yerdi.

Kadının görünüşü oldukça hoştu. Adının Lauren olduğunu söylemişti. Biraz uzun boylu, uzun, düz kahverengi saçlı, alnında perçemler ve burnunda bir tutam çil vardı. Güzel bir gülümsemesi vardı. Ve, tamam, fiziğini de fark etmişti. Yakın zamanda yaşadığı ve çok kötü sonuçlanan boşanmadan sonra, bir parçasının sonsuza dek mutlu yaşamaya olan inancıyla birlikte ölmediğini bilmek güzeldi.

Mekânda o kadar rahattı ki, orada çalıştığını ya da en azından müdavimi olduğunu düşündü, belki onunla tekrar karşılaşırđı.

Ancak bu arada, yeni işindeki ilk günüyle başa çıkmak zorundaydı. Caleb kafenin kapısından Whitman Sokağı Veteriner Kliniğı'nin ana girişine kadar on adım yürüdü. Kapının üzerinde küçük bir zil çaldı ve bekleme alanında oturan bir kadının kucağına tünemiş kedinin dikkatini çekti.

"Dr. Fitch!" dedi Caleb yaklaşırken resepsiyondaki veteriner teknisyeni. Önce adını hatırlayamadı ama sonra önlüğünde onu Rachel olarak tanıtan bir isim etiketi olduğunu fark etti. Olivia'nın isim etiketi konusundaki tuhaf ısrarı işe yarayacaktı, çünkü Caleb isimler konusunda berbattı.

Gerçi Lauren'ı hatırlardı.

Hayır, zamanı değil. Rachel'a gülümsedi. "Günaydın."

"Görüyorum ki Cat Café'den kahve almışsın," dedi fincanını göstererek. "Yıldız Kafe daha iyi latte yapıyordu ama artık kapalı."

Caleb kahvesinden bir yudum aldı. Oldukça standart bir damla kahveydi, eski işindeki aptal küçük kapsüllerin yaptığından daha sertti, bu yüzden yeterince mutluydu.

"Whitman Sokağı'na hoş geldiniz," dedi Rachel. "Olivia ofisinde. Geldiğinizde sizi oraya göndermemi söyledi."

"Doğru. Ve bu..."

"Ah!" Rachel zıpladı ve Caleb'ı muayene odalarına ve idari ofislere çıktığını hatırladığı sallanan kapıya götürdü. Kapıyı açık tuttu ve, "Buradan sola dön, sonra koridorun sonunda sağa dön, Olivia'nın ofisi hemen şurada," dedi.

"Teşekkürler."

Caleb onu bulduğunda Olivia Ling gerçekten de ofisindeydi. Bilgisayar ekranında bir şeylere dalmış gibi görünüyordu, bu yüzden Caleb kapıyı çaldı. Olivia başını kaldırdı ve bir an için kafası karışmış gibi göründü, ama sonra tanıdı. "Caleb! Lütfen içeri gel."

Yeni işe alım evrak işlerini çoktan halletmişti, bu yüzden asıl mesele programlama ve prosedürler üzerinde çalışmak olacaktı. Caleb oldukça yoğun bir klinikte çalışan beşinci veteriner olacaktı ama büyük bir ofiste çalışmaktan memnundu. Geldiği klinik iki kişi tarafından yönetiliyordu ve sürekli personel eksikliği hissediyordu.

"Cat Café'den kahve almışsınız."

"Evet, mahalledeki en iyi kahve olduğunu söylemiştin." Söyleyebildiği kadarıyla mahalledeki tek kahve de buydu.

"Müdürle konuştun mu?"

"Hayır. Kahve aldım."

Olivia gülümsedi. "Bilin diye söylüyorum, bir ortaklığımız var. Biz Kedi Kafe'nin resmi veterineriyiz ve onlar da buraya gelen kediler için sonsuza dek kalacakları evler bulmamıza yardımcı oluyorlar."

Mantıklı geldi. "Hayvan sahiplendirme yapıyorlar mı?"

"Evet, Kedi Kafe'nin gizli görevi bu. İnsanları kahve ve hamur işleriyle cezbediyorlar ve müşterilerin kedilerden birine aşık olup onu evlerine götürmelerini umuyorlar."

"Sinsi."

"Her neyse, programlama."

Olivia, kliniğindeki veterinerlerin ne zaman çalışacaklarını daha önce açıklamıştı - haftada en az bir gece dahil, çünkü Brooklyn'de acil durum saatleri olan tek hayvan kliniği burasıydı. Duvardaki beyaz tahtada hangi veterinerin hangi günlerde çalışacağı gösteriliyordu. Sonra onu muayene odalarında sohbet havasında bir tura çıkardı.

"Bana bundan önce nerede çalıştığını hatırlatır mısın?" sordu, sesi sohbet etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu ama muhtemelen onu hastalarla yalnız bırakıp bırakamayacağını ya da tercih ettiği prosedürlere uyum sağlayana kadar ona göz kulak olması gerekip ölçüyordu.

"Morningside Heights 110. Cadde'deki Hayvan Bakım Kliniği. Birkaç hafta önce kapandı." Aslında kapanmıştı çünkü Kara Caleb'den boşanmış, kliniği kapatmış ve yeni erkek arkadaşıyla Los Angeles'a taşınmıştı ama bu Olivia'nın ihtiyaç duyduğu bir bilgi değildi.

"İlk hastayı birlikte muayene edelim," dedi Olivia. Muayene Odası 1'in kapısındaki plastik tutucudan bir çizelge aldı, sonra kafasını bekleme odasına uzattı ve "Jingles?" dedi.

Caleb içeri girdiğinde kediyi kucağında tutan kadın, koltuğun altındaki kedi taşıyıcısını tekmeledi ve şaşırtıcı derecede sakın görünen gri kedisini muayene odasına taşıdı.

Pekâlâ, bu iş böyle sonuçlanacaktı. Caleb yüzüne en iyi hayvan sever gülümsemesini yerleştirdi ve Olivia'nın dikkatli gözleri altında bu kediyi incelemeye hazırlandı.

Daha fazla Kate McMurray ister misiniz?

Kediler ve Köpekler Gibi Sipariş Verin

Yazar Hakkında

Kate McMurray zeki, anlayışlı romantik kurgular yazıyor. Zeki, komik ve tabii ki seksi, sıradan erkek karakterleri ve şehirli duyarlılıkları olan hikayeler yaratmayı seviyor. Herkes tarafından ve herkes için romantik hikayeleri savunuyor. Kate yazmadığı zamanlarda ders kitaplarını düzenliyor, beyzbol izliyor, keman çalıyor, iplikten bir şeyler yapıyor ve çok sayıda sevimli elbise giyiyor. Kate'in eşcinsel romanları, LGBT kurgu ve kurgu dışı için Gökkuşağı Ödülleri'nde birkaç kez kazandı veya finale kaldı. Ayrıca Romance Writers of America'nın yönetiminde de görev almıştır. Kate, Brooklyn, New York'ta iki kedisi ve çok fazla kitabıyla yaşıyor.

Web sitesi: [katemcmurray .com](http://katemcmurray.com)

Facebook: facebook.com/katemcmurraywriter

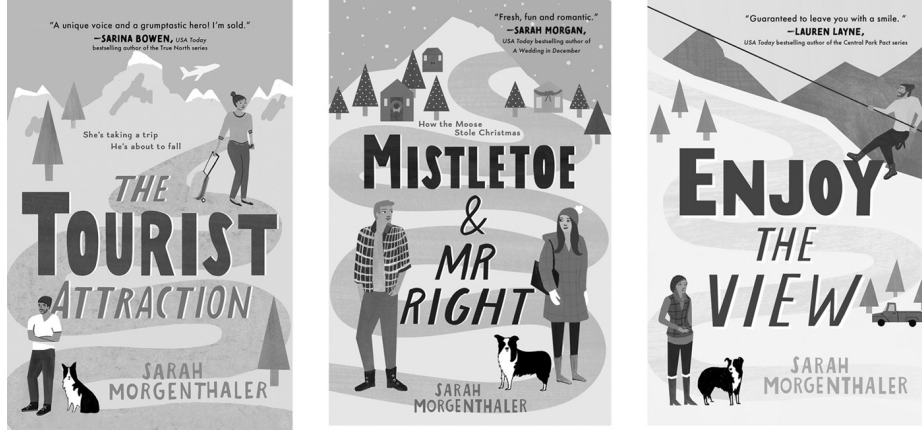
Twitter twitter.com/katemcmwriter **Pinterest:**

pinterest.com/katem1738

Instagram: instagram.com/katemcmurraygram

MOOSE SPRINGS, ALASKA

Büyük bir kalbi olan küçük bir kasaba ve siyah ayıların size bakmak için takıldığı tek dünya standartlarında tatil yeri olan Moose Springs, Alaska'ya hoş geldiniz.

Turistik Cazibe Merkezi

Alaska'daki küçük Moose Springs kasabası ile dağın tepesindeki lüks tatil köyü arasında toprağa oyulmuş bir çizgi vardır. Turist Zoey Caldwell kasabaya gelene kadar, Graham Barnett onu geçmemesi gerektiğini biliyordu. Ama Graham ve Zoey'nin dünyaları çarpıştığında, mahalledeki geyik bile onları durduramaz...

Ökseotu ve Bay Doğru

Rick Harding'in hayalindeki kız. Ne yazık ki sosyetik Lana Montgomery, iyi niyetiyle yerel halkı kızdırmıştır. Nadir görülen (ve kindar) beyaz bir geyik her gece tatil süslerini yok etmeye başladığında, Lana, Rick ve tüm Moose Springs Noel'i, kasabayı... ve birbirlerini kurtarmak için birlikte çalışmak zorundadır.

Manzaranın Tadını Çıkarın

Hollywood yıldızı River Lane, belgesel film yapımcısı olarak kendini yeniden yaratmaya . Dağcı ve sadık Moose

Springs'in yerlisi Easton Lockett, River ve film ekibini vahŖi doğaya götürür... Ne yanlıŖ gidebilir ki?

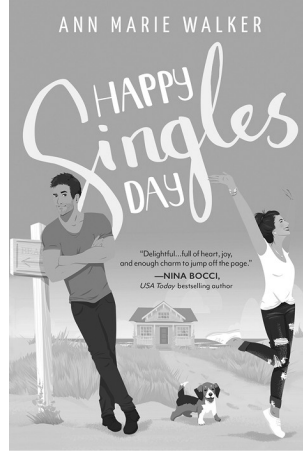
"EŖsiz bir ses ve huysuz bir kahraman! Ben satıldım."

-Sarina Bowen, USA Today  oksatan yazarı

Sourcebooks'un kitapları ve yazarları hakkında daha fazla bilgi için Ŗu adresi ziyaret edebilirsiniz: sourcebooks.com

MUTLU BEKARLAR GÜNÜ

**Yazar Ann Marie Walker'dan komik ve taze bir romantizm
kutlanacak bir şey!**

Sertifikalı bir Profesyonel Düzenleyici olarak Paige Parker'ın dünyasında her şey olması gerektiği gibidir. Mükemmel bir daire, mükemmel bir ofis, mükemmel bir hayat. Ve şimdi, Bekarlar Günü'nü kutlamak için sevimli bir B and B'de planlanan mükemmel bir tatil.

Artık kullanılmayan bir pansiyonun sahibi olan Lucas Croft'un hayatı basit ve sessizdir. Sadece kendisi ve beş yaşındaki kızı vardır ve bu da onun hoşuna gitmektedir. Ancak Paige, Lucas'ın iyi niyetli kız kardeşinin onun haberi olmadan listelediği bir odayı ayırttığı anda, iki dünya çarpışır. Bir hafta boyunca birlikte hayatta kalabilirlerse, ikisinin de tam olarak neyi kaçırdığını keşfedebilirler.

**"Kalp, neşe ve sayfalardan fırlayacak kadar cazibe dolu,
son derece keyifli bir aşk romanı."**

-Nina Bocci, *USA Today* çoksatan yazarı

Sourcebooks'un kitapları ve yazarları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: sourcebooks.com

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Haberdar olmak ve en sevdiğiniz kitaplar ve yazarlar hakkında özel teklifler ve bonus içerikler almak için posta listemize katılın!

**KAYDOLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN**

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

KEDI ÇANTADAN ÇIKTI...

EN İYİ ARKADAŞININ KARDEŞİNE AŞIK OLMAYA BAŞLIYOR.

Paige Danvers, Whitman Street Cat Cafe'nin etkinliklerini yönetmediği zamanlarda, Brooklyn'de bekâr bir kadın olarak flört felaketleriyle uğraşmakla meşguldür. Patronu ve en iyi arkadaşı Lauren'ın etkisiz flört uygulamalarından uzaklaşması için teşvik ettiği Paige, bir kedi kurtarma organizasyonunda gönüllü olarak çalışır ve burada gerçek ilişki potansiyeli olan bir adamla tanışır.

Hukuk fakültesinden yeni mezun olan Josh Harlow, Manhattan'daki bir hukuk bürosunda uzun saatler çalışmakta ve bir yandan da kötü bir ayrılığı atlattırma çalışmaktadır. Patronu bazı gönüllü işler yapmasını istediğinde, Josh'un kız kardeşi onu vahşi kedileri yakalamaya yardım etmesi için ayarlar. Paige ile ortak olan Josh, dinamik etkinlik planlayıcısından anında etkilenir ve aralarında kıvılcımlar uçuşur.

Tek bir sorun vardır: Birlikte geçirdikleri ateşli bir gecenin ardından Paige, Josh'ın Lauren'ın kardeşi olduğunu ve onunla çıkmamanın son derece kötü bir fikir olacağını keşfeder. Özellikle de Paige'in düşünüldüğünde. İkisi de bu işten kadar derine batmış durumdadırlar, ama bu işin ortaya çıkmasına izin verilerse, bu durum arkadaşlarına, ailelerine ve işlerine zarar verecektir.

"McMurray bu ilginç romantizmde karşı konulmaz bir hayvan cazibesi yaratıyor..."

Hayvan severleri büyüleyeceğinden emin olabilirsiniz."

-Publishers *fleek*ly for *Like lots and Dogc*

"Hem duygusal hem sıcak bir romantik komedi arzulayan okurlar bu çok sevecekler."

- *Kediler ve Köpekler Gibi* için kitap listesi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

